

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KING OF SWORDS

A DARK COLLEGE BULLY ROMANCE
NICOLE CASEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KILIÇLARIN KRALI

KARANLIK BİR ÜNİVERSİTE KABADAYISI ROMANTİZMİ -
STORMCLOUD ACADEMY KİTAP 1

NICOLE CASEY

İÇİNDEKİLER

Tetikleyici Uyarı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Sonsöz

YazarınYazar

Hakkında Notu

© Telif Hakkı 2022 Nicole Casey-Tüm hakları saklıdır.

Bu belgenin herhangi bölümünün elektronik ortamda veya basılı formatta çoğaltılması, çoğaltılması veya iletilmesi yasal değildir. Bu yayının kaydedilmesi kesinlikle yasaktır ve bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının yazılı izni olmadıkça bu belgenin saklanması izin verilmez.

Kapak tasarımı MiblArt tarafından yapılmıştır.

TRIGGER WARNING

Bu bir Karanlık Aşk romanıdır ve kalbi zayıf olanlar için değildir. Zorbalık, şüpheli rıza, cinayet ve bazılarının okumaktan rahatsız olabileceği diğer rahatsız edici durumlar gibi temalar içerir.

BİRBOUTHISBOOK

Bu süslü yatılı okula gitmeyi ben istemedim. Gizli bir cemiyete dahil olmayı ben istemedim. Acımasız kralların dikkatini çekmeyi kesinlikle istemedim.

Hiç param yok. Yaşayan bir ailem yok. Son çarem Fırtına Bulutu Akademisi.

Bana neden burs teklif ettiklerine dair hiçbir fikrim yok ama bunu akıllıca kullanmaya kararlıyım.

Ancak okula vardığımda bunun sessiz bir erteleme olmayacağını anladım.

Yirmi yıl önce yasaklanan gizli bir topluluk yeniden diriliyor.

Zephyr Williams, Sol Stamos ve Arvo Hurley hüküm sürmektedir.

Üçlü istedikleri kızları alır.

Ve çıkan herkesin hayatını mahvediyor.

Son hedefleri mi? Benim.

Üç güçlü genç adam bir hiç kimseye karşı.

Hiç şansım yok.

Tek müttefikim, topluluğa katılmayı reddeden Theo Brent. Çekici, nazik ve zeki olan Theo bir rüyanın gerçek olması gibi.

Ama hain bedenim sadece ona çekilmiyor. Kralları da arzuluyor.

Özellikle Zephyr'in karanlığı ve acımasızlığı.

Çok geçmeden, Kral'ın oyununa
girmeye zorlandım. Kurallar sürekli
değişiyor.

Düşmanlarım her zaman iki adım öndedir.

**Bu kedi-fare oyununu çözmeliyim. Sonum
ölüm olmadan önce.**

Kılıçların Kralı, Fırtına Bulutu Akademisi'nin ilk kitabıdır. Bu ters harem/zorba romantizm serisi bazı okuyucular için hassas unsurlar içermektedir. Zalim ve hasarlı erkeklerle ve kararlı bir kahramanla dolu bu romantizm sizi karanlık ve vahşi bir yolculuğa çıkaracak.

CHAPTER 1

BIBA

A Bunların hepsi -iyi ve kötü, tatlı ve acı- bir cenaze töreniyle başladı.

O ana kadarki tüm hayatım boyunca babamın yalnız biri olduğunu düşünmüştüm. Firmasındaki diğer tüm avukatlar boş zamanlarını golf oynayarak, hayır galalarına katılarak ya da Seahawks maçı sırasında şirket locasında viski içerek geçirirken, o evde benimle kalmıştı. Annem öldüğünden beri bunu yapıyordu.

Şimdi o yıllara dönüp baktığımda, bana yakın durmak istediğini görüyorum. Annemin kanseri gittikçe kötüleşirken kendimi içinde bulduğum karanlık yerleri hatırlıyordu. Bu yüzden, beni futbol antrenmanına ya da *Rocky Horror Picture Show'un* gece yarısı *gösterimi* için Central Cinema'ya götürmediği zamanlarda bile, her zaman yakınımdaydı. Eğer gece geç saatlerde incelenmesi gereken hukuki dosyalar varsa, ben ev ödevimi yaparken o da yemek masasında bunu yapardı. Eğer hafta sonu bir ifade alınacaksa, benim küçükler ligi maçımı izlerken SUV'den arardı.

Belki de bu bir başa çıkma mekanizmasıydı, kendime babamın diğer yetişkinlerle takılmayı sevmediğini söylüyordum. Belki de benim iyi olduğumdan emin olmak için tüm hayatını askıya aldığını kabul etmek istemedim.

Sonra cenazesine gittim. Tanımadığım insanlarla doluydu. Birlikte içmeye gittiği adamlar, eski komşuları.

barbekü tarifleri, mahkeme salonunda ondan korkan avukatlar - hepsi tanıdıkları ve çok özleyecekleri Harry Quinn'in sevgi dolu, komik hikayeleriyle.

Her yabancıнын kucaklaması ve her sevgi dolu anekdotla duygusal kırılma noktama biraz daha yaklaştım.

Artık bir yetimdim. Bu mümkün görünmüyordu. *Yetim* olmak gerçek hayatta olan bir şeymiş gibi bile görünmüyordu. Yetimler Dickens'ın çalışma evlerinde çalışırdı. Zor hayatlar hakkında şarkılar söylediler ve maskeli kanunsuzlar oldular. Seattle'daki kötü aydınlatılmış bir cenaze evinde, üzerlerine tam oturmayan siyah bir vardiyalı elbisenin içinde rügan ayakkabılarının üzerinde garip bir şekilde sallanırken, ebeveynlerinin son nefeslerini nasıl kaçırdıklarını merak etmiyorlardı.

Annem vefat ettiğinde öfkeli bir genç kızdım. Annem morfinin etkisiyle baygınlık geçirdiğinde, insani zaaflara doymuştum. O zamanlar on üç yaşında olduğumdan, gözlerim hastanedeki yirmili yaşlardaki süslü stajyerlere kaymaktan kendini alamıyordu. "Ebeveynini Kaybetme" destek grubunda oturur ve kendi ailevi trajedileriyle uğraşan çirkin oğlanlara şehvetle bakardım.

Beni yanlış anlamayın. Bu konuda kendimi bok gibi hissediyordum. Ama ben bir hormon ve duygu yumağıydım. Zihnim bana sürekli babama ve günün her dakikasında hissetmem gereken acıya odaklanmam gerektiğini söylüyordu. Bedenim işbirliği yapmıyordu. Karşılaştığım her düzgün görünümlü erkeğe binmek istiyordu.

Annem sonunda yenik düştüğünde, evden çıkmış, mahallemizde dolaşıyor, kelimenin tam anlamıyla dünyanın başka bir yerindeymişim gibi davranıyordum. Babam, annem için sonun yakın olduğunu bildiği halde o Pazar sabahı dışarı çıkmama izin vermişti. Sanırım annemin bensiz izin vermenin herkes için daha kolay düşünmüştü.

Babamın ölümü daha karmaşık ve bir şekilde daha da kötüydü.

Anlaşma oldukça basitti. Eğer 4.0 ortalama ile mezun olursam, gerçekten kaçmama izin verecekti. Okulumdaki diğer kızlar Jaguarlar ve Cabo'da partiler istiyordu. Ben Hindistan'da bir ay sırt çantasıyla gezmek istiyordum.

Mezuniyet hediyesi olarak istediğim şeyin bu olduğunu babam altına edecekmiş gibi baktı. Hayatım boyunca Amerika Birleşik Devletleri dışına hiç çıkmamıştım ve yaptığım birkaç uçak yolculuğu da hep onunla olmuştu.

"Son uçuşumuzda elimi sıkarken neredeyse parmaklarımı kırıyordun," diye uyardı. "Yirmi saat havada tek başına kalabilecek misin?"

Yapabilir miydim? O kadar emin değildim ama bu yolculuğu gerçekleştireceğimden emindim. Annesi ölmüş inek erkek fatma Biba Quinn olmak zorunda olmadığım, yabancı, bilmediğim bir diyara kaçacaktım. Belki Ganj'da çıplak yıkanırdım. Belki yerli bir delikanlı bulup bu on sekiz yaşındaki bakireye *Kama Sutra*'nın her kıvrımını öğretmesini sağlardım. Eve, dünyayı ele geçirmeye hazır bir kadın olarak dönerdim.

Sonunda babam kabul etti. O Ağustos ayında, bir sırt çantası, yıpranmış bir rehber kitap ve anlatılamaz egzotik fantezilerle Delhi'ye giden direkt bir uçağa bindim.

Büyük maceram dört gün sonra sona erdi. Kaldığım hostelde sabahın üçünde uyandım ve babamın asistanı Beverly'den gelen bir düzine cevapsız arama buldum. Gözlerim kararmış ve kafam karışmış bir halde onu geri aradım, iş saatinin bitmek üzere olduğunu biliyordum. Bev bir kez çaldıktan sonra açtı.

"Bev, benim, Biba. Hindistan'dan arıyorum. Beni duyabiliyor musun, tamam mı?"

"Biba? Oh, Tanrı'ya şükür," diye cevap verdi kararsızca. "Sana ulaşmaya çalışıyordum. Tatlım, hemen bir uçağa atlayıp eve gelmen gerekiyor. Baban bir araba kazası geçirdi. Durumu kötü görünüyor, tatlım. Lütfen acele et."

Sonraki birkaç saat panik ve dehşet içinde geçti. Olabildiğince hızlı bir şekilde havaalanına gittim ve bir koltuk açılana kadar iki saat boyunca bekleme listesinde oturdum. Uçağımın penceresinden Hindistan'ın düşüşünü izlerken ağlıyordum. Bir parçam hayatımdaki son romantizm kırıntısını da terk ettiğimi anlamıştı. Uçak yere indiğinde beni soğuk, sert ve acımasız bir gerçeklik bekliyordu.

Seattle'a iner inmez Bev'i aradım. Ağlıyordu. Babamın gece nefesi kesilmişti.

Takip eden günlerde şoktaydım. İlk olarak, Rainier Dağı ile okyanus arasında kalan bir şehrin normal ıslaklığındaki kasvetli cenaze töreni vardı. Yaşlı Kaptan Vancouver'ın, yanardağa birçoklarının inandığı gibi iklimin değil de arkadaşının adını verdiğinde sahip olduğu berbat bir mizah anlayışydı.

Belki de daha berbat olan tek şey babamı bir daha hiç görmemiş olmamdı, cesedini bile. İyi bir avukattı, her zaman hazırlıklıydı. Diriltilmemesine dair bir belge imzalamış, organlarının alınmasını ve ardından hemen yakılmasını isteyen vasiyetnamenin arasına bunu da sıkıştırmıştı. Ben eve vardığımda cesedi yakılmıştı - küllerinin bulunduğu pirinç vazoyu Puget Sound'a boşaltmaktan başka bir şey yapmak için çok geçti. Güzel ve temizdi, tam da onun sevdiği gibi.

Haftalarca babamın Redmond'da satın aldığı üç yatak odalı dairenin etrafında dolandım durdum. *Sen yuvadan ayrıldığına göre artık çok fazla yere ihtiyacım olmayacak*, demişti.

Annem öldükten sonra büyük, süslü bir avukat ortağının evinin hiçbir önemi kalmamıştı. Babamın kayıpla başa çıkma yöntemlerinden biri de buydu; buzdolabı ve yatak dışında her türlü gereksiz eşyadan kurtulmak. Vasiyetini de güncellemişti ama bu, karısından sadece beş yıl sonra öleceğini tahmin etmeyen bir adamın vasiyeti gibiydi. Evinden arabasına ve nadir para koleksiyonuna kadar tüm mal varlığı satılacak, elde edilen gelir "tek varisimin eğitimi için, mezun oluncaya ya da yirmi dört yaşına gelinceye kadar (hangisi daha erken gerçekleşirse)" emanet olarak bırakılacaktı.

Büyütülecek bir şey değil, değil mi? Tabii ki hayır, tabii ki siz aniden korkunç bir araba kazasında ölmediğiniz ve kızınız başvurduğu tek okul olan Harvard tarafından bekleme listesine alınmadığı sürece. Geçen yıl beş yüzden fazla öğrenciden sadece tanesini bekleme listesine aldıkları için bu konudaki görüşüm çok kötüydü.

Yani şimdilik tamamen kendi başımaydım. Mirasım altı yıl boyunca ya da eğitimime başlamak için bir üniversite bulana kadar kilit altındaydı. Sorun değildi. Becerikliydim.

Vasiyetnamede tüm mal varlığının doksan gün içinde satılması şart koşulmuştu. Ucuz bir saklama dolabı buldum. Annemin birkaç parça mücevheri dışında her şey içine kondu. Onları yanımda istedim.

Babamın tüm dünyevi eşyaları elden çıkarılınca, Doğu Yakası'ndaki bazı aileleri ziyaret etmeye karar verdim. Belki de bekleme listesinden çıkma şansına yardımcı olabilecek bir Harvard mütevellisi tanıyan biri olup olmadığını görmek için çalılıkları aşındırabilirdim. Belki yakınlarda geç kabul veren üniversiteler arayabilirdim. Belki bir iş bulup bir yıl ara verebilirdim.

Ayrılmama iki gün kala kapı çalındı; bir postacı elinde bir kâğıt ve kalem tutuyordu. "İmzanıza ihtiyacım var" dedi.

İade adresine baktım ama bir şey çağrıştırmadı. "Bunun benim için olduğuna emin misin? Burası bir süredir satılık. Belki de satın alan kişiye aittir?"

Parmağıyla zarfın üzerindeki muhatabın altını çizdi. "Sen misin?" "Ah, evet, ama..."

"Kızım, devam ve imzala, olur mu? Bugün başka teslimatlarım var."

İstedikini yaptım. Zarfı bana uzattı ve koridordan aşağıya, binanın asansörlerine doğru yürüdü. Hassas bir şekilde yürüyor, oyuncak bir asker gibi keskin açılarla sağa dönüyordu. Gidişini izledim ve

Hayatımın bu kadar kısıtlanacağı bir işe asla razı zorunda kalmayacağıma dua ettim, sonsuza kadar sizin iyiliğinizi hiç umursamayan bir işverenin kapisine. Harvard'a girmek için ne gerekiyorsa yapardım. Hayatımın kontrolünü ele geçirmek için ne gerekiyorsa yapardım.

Kapıyı kapattıktan sonra arkama yaslandım ve henüz kırılmamış tek tırnağımı kapağın altından geçirerek zarfı açtım.

Kâğıt pahalıydı; ince öğütülmüştü ve aynı zamanda gevrekli. Üç katlı kâğıdı açtığımda, en üstte ortalanmış küçük bakır harflerle yazılmış bir logo gördüm. Çok eski moda. Her şeyde bir önem duygusu vardı, bu yüzden mutfağa gittim ve kalan son sandalyeye oturdum.

Sevgili Bayan Quinn, başladı.

Bu mesaj, bahar döneminin başında başlayacak olan Stormcloud Akademisi'nin birinci sınıfına yerleştirildiğinizi teyit etmek içindir. Kabulünüzle ilgili mali yükümlülükler, adının gizli kalmasını isteyen bir müşteri tarafından tamamen karşılanmıştır. Dönemin ilk gününde hazır bulunmamanız halinde kaydınız iptal edilecek ve herhangi bir geri ödeme yapılmayacaktır. Örnek kurumumuza katılma fırsatını elde ettiğiniz için sizi tebrik ederiz. Stormcloud Akademisi üç yüzyılı aşkın bir süredir dünyanın seçkinlerini eğitmektedir. Kabulünüzle birlikte, aralarında kralların, siyasi liderlerin, endüstri devlerinin bulunduğu ünlü bir mezunlar soyuna katılıyorsunuz...

Oradan devam etti. Ne dediğinden emin olmak için üç kez okudum.

Başka birine gönderilmiş olmalıydı ama bu çok büyük bir tesadüf olurdu. Stormcloud Akademisi İtalya, Fransa ve İsviçre'nin ortak sınırlarında yer alıyordu. Bunu anlamamın tek nedeni telefonumu elime alıp böyle bir şey olup olmadığını görmek için Google haritaları açmamdı.

Öyleydi. Tam orada, telefonumun ekranında. Harcımın tamamı ödenmiş, tarafından sponsor olunmuş, anonim kalmasını isteyen biri tarafından.

İsimsiz mi?

Bahar döneminin başında derslere başlayacaktım. İki hafta var.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına kadar yükseldi ve yanaklarımdan aşağıya açık bir şekilde aktı. Bu, şüphesiz, babamın bana hediyesiydi. Harvard'a gitmeyi ne kadar çok istediğimi biliyordu. Eğitimim için bir acil durum planı yapmıştı. Burası arkasında çok fazla eski para olan seçkin bir akademiydi. Bana kapılar açabilirdi, belki Harvard'ın kapılarını bile. Babam bunu biliyordu ve muhtemelen kendi başıma biraz denedikten sonra bana sürpriz bir duyuru yapacaktı. Bana etmeden önce kanatlarımı test etmeme izin verecekti. Onu bunun için severdim. Şimdi gitmişti. O anda, ne pahasına olursa olsun, bunu gelecek yıl Ivy League'e kabul edilmek için bir yol bulacağıma yemin ettim. Bunu onun için yapacaktım ve umarım beni izliyordur.

On gün sonra, dairenin dışında durdum ve son bir kez baktım. Planlarım değişmişti ve havaalanına gidip İsviçre'ye uçacaktım. Bavuluma sığdıramadığım her şeyi satmış ya da elden çıkarmıştım.

Temiz bir başlangıç. Geriye bakmak yok. Derin bir nefes aldım ve ağlamamak için ileriye bakarak Uber'in arka kapısını kapattım. Bunu bir son olarak değil, yeni hayatımın başlangıç bölümü olarak düşünmek için çok uğraştım. Yine de bir şekilde üzücü ve korkutucu geliyordu. Babamı özledim. Onu ön verandadan el sallarken hayal ettim.

Uçuş Hindistan'a olduğu kadar uzun değildi ve yolcular oldukça farklıydı. Bunlar çoğunlukla siyah çerçeveli gözlükleri ve sürekli çatık kaşları olan ısmarlama takım elbiseli iş adamlarıydı. Finansçı tipler olarak, boş sohbetlerle ya da kibar gülümsemelerle bile vakit kaybetmiyorlardı. Yıllarla değil dakikalarla yaşıyorlardı ve her birinin değerini biliyorlardı. Kaç tanesinin Harvard'dan mezun olduğunu merak ettim. Bu bana uyuyana kadar düşünecek bir şey verdi.

Kaptanın dahili telefondan gelen sesi beni uykunun son kırıntılarından kurtardı. Her zamanki *gibi koltuklarınızı dik konuma getirin ve*

Kemerlerinizi bağlayın. Pencereden dışarı baktığımda muhteşem bir manzara gördüm. Havaalanından doğrudan Fırtına Bulutu Akademisi'ne giden bir otobüse binecektim. Her şey yolunda giderse geç varacaktım ama o gece yurt odamda uyuyacaktım.

Her şey yolunda giderse anahtar cümleydi.

CHAPTER 2

M Otobüsün sağa sola sallanması başımı sallayan alnımı cama çarparken gözlerim açıldı.

Korkulukları olmayan kıvrımlı bir yol boyunca aşağıya doğru inen sarp uçurumun kenarına ne kadar yaklaştığımızı fark ettiğimde neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

Sonunda durağa geldik. Otobüste başka öğrenciler de vardı ama şansına kendimi kocaman göğüsleri ve siyah çene kılları olan iki yaşlı İtalyan kadının arasına sıkışmış buldum. İtalyanca bir şeyler tartışıyorlardı - öfkeyle değil, ama dil tonlaması her şeyin savaş ilanı gibi görünmesine neden oluyordu. Otobüsün ön yarısındaki yolcuların baş üstü çantalarını alıp gecenin karanlığına karışmalarını izledim. Ben de onları takip ettim ama İtalyan koltuk arkadaşlarımdan her biri beni boğucu bir şekilde kucaklayana kadar değil. Onları geride bırakmaktan neredeyse nefret ediyordum. Biri benimle uğraşmaya kalkarsa arkamı kollayacak türden kadınlara benziyorlardı. Bu düşünceyi bir kenara bıraktım.

Kendi başımın çaresine bakabilirim.

Her zaman babamın küçük kızı olacak olsam da babam beni bir ömür boyu hazırlamıştı. Kendi başıma üstesinden gelebilirdim.

Görünüşe göre, yan tarafında Fırtına Bulutu Akademisi logosu altın rengiyle süslenmiş beyaz bir minibüs bekliyordu. Para diye bağıırıyordu. I

Buranın ucuz olmayacağını biliyordum ama şimdiden zengin insanların kokusunu alabiliyordum. Sırt çantamı kaldırdım ve şişkin valizimin saplarını kavrayarak araca ilk dik adımı attım. Ağırlık dengemi bozdu ve omzumun kapı aralığına çarpmasına neden oldu. Gürültülü, genç erkek sesleri iğrenç şeyler bağıırıyordu ama kimse bana yardım etmek için öne çıkmadı. Şoför bile gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Kendi başımın çaresine bakma hayatım aniden başlamıştı.

Minibüs, Bavyera ahşabından çapraz direkleri olan dört katlı taş bir binaya yanaştı ve bir revakın altında durdu. Puslu gecede malikâne, acımasız bir ilkel tanrı tarafından tasarlanmış korkunç bir monolit gibi, Alp kayalıklarından doğal olarak büyümüş gibi görünüyordu. Yine de, bahar dönemi idi - okul yılının ortasıydı - ve gruptaki tek acemi benmişim gibi görünüyordu. Uygun bir şekilde dehşete kapılan tek kişi benmişim gibi görünüyordu.

Çift kapı açıldı. Elinde bir fener tutan bir kadın çıktı. Her ne kadar duruşu asil olsa da, fenerin yarattığı morfik gölgeler ona karanlık, gotik bir görünüm veriyordu. Gülümseme ya da hoş geldin yoktu, sadece üstün bir hâkimiyetin gölgeli bakışı vardı. Sürücü aceleyle minibüsten indi ve belinden kısa bir selam vererek ona hizmet etti.

"Kaç tane, Hans?" Sesi tavrıyla uyumluydu.

"On dört, Bayan Amelia," diye ağır, sert bir aksanla cevap verdi, başı öne eğikti.

"Pekâlâ. Onları içeri gönderin." Döndü ve binanın karanlığına doğru çekildi, fener ışığı hepimizin otobüsten indiği yerden çalınmıştı.

Görülebilten tek ışık, kapının her iki yanında yüksekçe asılı duran bir çift fener aplikti. Ürperdim - gecenin değil, binanın Drakula filmi setinden fırlamış gibi görünen uğursuz cephesinden.

Son basamaktan inerken tökezlediğimde kendimi tam zamanında yakaladım. Aklım ya da param olsaydı yeni bir tekerlekli bavul alırdım. Eski kalıplanmış plastik valizlerim bu eski merdivenlerde dayanılmaz derecede hantal olurdu. Yeni tasarruf anlayışım yakında bana işçiliğe mal olacaktı. Kıvrımlı merdiven boşluklarını ve burun gibi yükselen sahanlıkları taradım ve bu çantaları tek başıma nasıl taşıyacağımı .

Fuayeye açılan iki ana merdiven, mekânı kaplayan vitraylı bir kubbeye doğru yükseliyordu. Bayan Amelia fuayenin ortasında dimdik ve kımıldamadan duruyor, sadece kendisinin duyabileceği bir işaret bekliyordu. Enerjisini hissedebiliyordunuz, otoriter ama bitkin, muhtemelen kendi başına bir yerlerde olmayı tercih eder gibiydi. Ancak bu, gücünü bir dublöre bırakmak anlamına gelirdi ki buna izin veremezdi. Asla izin veremezdi. En azından benim Bayan Amelia hakkındaki ilk izlenimim buydu.

"Öğrenciler, genç erkekler üçüncü katta, bayanlar ise ikinci katta kalmaktadır. Dersler binanın arka tarafından doğuya doğru sıralanan binalarda yapılmaktadır. Belirlenen saatte gelmekten sorumlusunuz ve geç kalmanız okuldan atılmanıza neden olabilir. Kampüs içinde cinsiyetler arasında arkadaşlık olmayacaktır. Ne de kampüs dışında."

Sanki bu uyarının altını oymak istercesine, eşofmanlı ve dar kolsuz bir tişört giymiş genç bir adam bu sarkan inişlerden birine çıktı. Kısmen bizden çok yüksekte olduğu için, kısmen de daha iyi bir terim bulamadığım için delicesine ateşli olduğu için onu hemen fark ettim. Loş ışıktaki bile mükemmel, pürüzsüz, melek gibi yüzünü ve kalın, şekillendirilmiş siyah saçlarını seçebiliyordum. Teni badem rengindeydi. Ve daracık tişörtü hepimize şişmiş, tüysüz göğüslerini ve pazuları omuzlarından dirseklerinin hemen üstüne kadar yılan dövmeleriyle sarılmış kollarını net bir şekilde görmemizi sağlıyordu

Adam bizi yukarıdan taradı, bir avuç kaju fıstığı çiğniyordu. Umursamazlığı garip bir şekilde korkutucu geliyordu, sanki kaynatıp için bir tanktan ıstakoz seçiyordu. Bir süre sonra gözleri

ve ben başka tarafa baktım. Bir dakika sonra tekrar baktığımda hâlâ bana bakıyordu.

"Yemekler birinci kattaki yemek salonunda sabah 7'de, öğlen ve akşam 5'te servis edilmektedir," diye devam etti Bayan Amelia. "Yemek odasının kapıları belirlenen saatlerde giriş için kilitleneceğinden yerlerinizde olun. Odalarınıza yiyecek girmesine izin verilmiyor. Sigara içmek yok, doktorunuzdan yazılı bir not almadan yasal ya da başka türlü ilaç kullanmak yok ve çamaşırlarınızı ilgili koridorların sonundaki odada yıkayabilirsiniz. Şimdilik bu kadar yeter. Saat 6'da zil sesini duyacaksınız.

Sabah kahvaltıya geldiğinizde yeni duş almış ve uygun şekilde giyinmiş olmalısınız. Yatak takımlarınız ranzanızın ayak ucunda katlanır ve her birinize küçük bir dolap ve tek bir çalışma masası tahsis edilir. Odalarda müzik dinlemek yasaktır. Buraya ders çalışmak için geldiniz, eğlenmek için değil."

Konuşmayı kesti ve zihinsel olarak listesini gözden geçirirken başının hafifçe sallandığını gördüm. Ne de geç olmuştu. Sahanlıktaki yakışıklıyı aramak için durakladım ama o gitmişti.

"Ve binada alkol yok!" diye ekledi ve sonra parmaklarını şıklattı ve hepimizin valizlerimizle boğuşmasını izledi.

Etrafa bakındım. Korktuğum gibi, mekanda asansör yoktu. Çantalarımı en yakın merdiven boşluğunun dibine sürükleyerek nefes aldım ve dişlerimi sıktım. azından bir kız olarak sadece ikinci kattaydım. Homurdanarak valizleri yerden kaldırdım ve zahmetli tırmanışıma başladım.

". "

Ses arkamdan geldi. Daha üç adım bile atmamıştım ki ukalanın biri bana laf yetiştirmeye başladı.

"Nesin sen?" Biraz gölgelerin içindeki figüre karşılık verdim. "Renkli yorum mu?"

"Sadece odana gidebilmen için yardıma ihtiyacın olacağını söylüyorum."

Mürekkep gibi karanlığın içinden, gecenin son atıştırmalığını çiğneyen, kaslı, esmer aygırım çıktı.

"Seninle arkadaş olmamamız gerektiğine eminim..."

"Bayan Amelia böyle mi söyledi? Ben olsam buna fazla . Bugünlerde havlamaktan başka bir şey yapmıyor."

Bu adamın şifreli yorumlarından rahatsız olarak çantalarımı bıraktım ve dik merdivenlere yaslanmalarına izin verdim. "Bana adını söyleyecek misin ya da yardım edecek misin?" Ellerimi kalçalarımaya koyup yüzümü ona dönerek sordum.

Beni değerlendirmek için bir saniye boyunca aşağı yukarı baktı. Bana kalırsa fena görünmüyordum ama neredeyse yirmi dört saattir uykusuz bir şekilde havadaydım ve yoldaydım. Son birkaç haftam duygusal bir kâbus gibiydi. Yürüyen bir ceset gibi görüldüğümünden emindim.

Bana acıdı, öne çıktı ve bavulumu almak için eğildi; kasları esnedikçe kollarındaki yılanlar kıpırdadı. Mis gibi narenciye ve sedir kokuyordu. Görüldüğü kadar nefisti. Benden sadece bir adım aşağıdayken o misk kokusunu içime çektim.

"Adım Solomon," dedi açıkça, "ama çoğu insan bana Sol der."

Elimden geldiğince tatlı bir şekilde gülümsedim, bana yardım eden sevimli çocuğa küçük bir hoşluk yaptım. Sesi Batı Yakası'ndan, belki de Güney Kaliforniya'dan geliyor gibiydi.

"Amerika'dan mısın Sol?" "Ventura."

"Burada çok Amerikalı var mı?"

"Düşündüğünden daha fazla. Hadi harekete geçelim. Bu şeyleri bütün gece tutmayı planlamıyorum."

"Şey," diye mırıldandım, merdivenleri çıkarken, "o kasların sadece gösteriş için olmadığına sevindim." Zayıf flört girişimim taş gibi bir sessizlikle karşılandı. Sol'un neşeli bir tip olmadığı hissine kapıldım.

Basamakları çıktık ve o benim önüme geçerek rehber pozisyonunu aldı. Ürkütücü, ışıksız bir koridorda sessizce yürüdükten sonra bir yangın kapısını açtı ve yatakhane kanadına girdik. Ayaklarımızın altında tozlu, eski, mavi ve beyaz halılar, etrafımızda ise altın varaklı süslemelerle çevrili beyaz duvarlar vardı. Yüzyılın başından kalma lüks bir tatil köyünün dekoruna benziyordu.

Sol, ben bir şey söylemeden nereye gittiğimizi biliyor gibiydi. Sağa döndük, sonra sola, sonra sağa. Tamamen kaybolmuştum. Bu malikânenin bu kadar çok köşesi ve kıvrımı olması imkânsız görünüyordu.

Sol'la birlikte yürürken diğer odalara göz attım, koridor boyunca sendeleyerek ilerledim ve her birinde iki yatak olduğunu gördüm. Bu beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Her zaman tek çocuk olmuştum ve mahremiyete alışmıştım. Umarım o her kimse onunla iyi geçinebilirdim ve o da mahremiyetini benim kadar seviyordu.

Sonunda odama vardık. Sol tek kelime etmeden valizimi kapının yanına bıraktı. O kadar gerçekçiydi ki, ona bir belboy gibi bahşiş vermeli diye düşündüm.

"Teşekkür ederim," dedim

hafifçe. "Merak etme."

"Ben ciddiym. Bunu asla bulamazdım eğer-" "

değil. Şimdi biraz uyumam lazım."

"Elbette. Bekle. Sana adımı söylemedim. Ben Biba-" "Quinn,"

dedi kesin bir ifadeyle. "Kim olduğunu biliyorum."

Sonra köşeyi dönüp, duyabildiğim kadarıyla merdivenlerden yukarı, erkekler doğru gitti.

Kapıyı tıklattım ve sonra açtım. Sonrasında olanları sadece karanlıkta bir yük treninin çarpması gibi tarif edebilirim.

"Umph!" Neredeyse nefesimi kesiyordu ve destek almak için kapının pervazına .

"Aman Tanrım! Buraya gelmeni bekliyordum! Oh, ve kendine bir bak. Tek kelimeyle *harikasın!* En azından küçük şeyleri düzeltebiliriz." Karşımda bir metre boyunda, hafif tombul, sarı bukleleri ve mavi gözleri özenle kırıştırılmış yanaklarının arasında neredeyse parlayan bir peri duruyordu. "Ben Beatrice Worthington, ama arkadaşlarım bana Buffy der. Sen kimsin ve nerelisin?"

Birinin beni dövüp dövmediğini görmek için etrafıma bakındım ama koridor sessizleşmiş ve ışıklar . Görünüşe göre, o gerçektir.

"Merhaba," diye başladım. "Ben Biba Quinn, Seattle'dan." "*Oh*, Biba neyin ?"

"Yok bir şey. Sadece Biba."

"Oh, harika. Benim geldiğim yerde, Charleston, Güney Carolina'da (*careline* diye telaffuz etti) hepimizin lakapları vardır. Hayatı daha eğlenceli kılıyor, öyle değil mi? Tatlım, elbette düşünemeyecek kadar yorgunsun. Gel, bunları içeri taşımana yardım edeyim, Ol' Biddie Amelia bizi kapı dışarı etmeden önce kapıyı kapatalım." Etrafımda dolaştı ve en ağır valizimi sürüklemeye başladı.

Bir an için afalladım, tamamen bitkin düştüm, sonunda içimde bir şeyler tıkladı ve geri kalanını içeri çekip kapıyı kapattım.

"Oh... Ne düşünüyordum bilmiyorum. Yatağını senin için hazırlamalıydım. Sanırım o boş şeye o kadar uzun zamandır bakıyordum ki aklıma bile gelmedi. Hadi, birlikte yapalım. Hemen hall."

Buffy'nin yarattığı kasırgaya kapılmıştım ve mekanik bir şekilde onu takip ettim. En büyük bavuldan kesinlikle ihtiyacım olan şeyleri aldım, pijamamı giydim ve dişlerimi fırçalamak için içeri girdim. Ecza dolabının parlak, mavimsi ışıkları tenime gölge düşürüyor ve solgun bir görünüm veriyordu. "Tanrım," dedim yüksek sesle.

Ne demek istediğimi anladı. "Endişelenme. Seyahat ediyorsun ve kimse bir kızın o kadar şeyden sonra en iyi şekilde görünmesini beklemesiz. Koltuk altlarını ve yüzünü yıka ve iyi olduğunu söyle. Gerisini sabah hallederiz."

Bu beni utandırdı ve çişimi kokladım. O haklıydı. İşleri hallettim, ışığı kapattım ve karanlıkta ranzama giden yolu buldum.

"Işıklar sönmek üzere," diye fısıldadı. "Biraz uyusak iyi olur. Zil erken çalacak."

Yatağım sert ve dardı ama o gece dikenli bir yatakta bile uyuyabilirdim. Başım okulun sağladığı gözleme inceliğindeki yastığa çarptığı anda ışık gibi sönmüştüm.

Buffy haklıydı. Zil erken çalmıştı. Ayrıca kulak tırmalayıcı bir gürültüsü vardı. Daha önce hiç duymamıştım, bu yüzden kalbim durdu. "Ne oluyor be?"

Sonra bir kıkırdama sesi duydum ve Buffy'yi görmek için döndüm, yastığını pembe yanağının altına sokmuş beni izliyordu.

"Akşamdan kalma bir halde uyanana kadar yaşamış sayılmazsın. O zaman gerçek acının ne olduğunu anlayacaksın."

Yorganını arkaya attı ve ayaklarını kabarık pembe terliklerinin içine sokarak banyoya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Duş almak istedim ama Bayan Amelia'nın geç kalma uyarısı gözümü korkuttu ve Buffy çıktıktan sonra en pis yerleri temizlemeye ve kahvaltı için giyinmeye karar verdim.

Pencereye gittim ve yavaşça panjurun üzerindeki çıtaları araladım. Gördüğüm şey nefes kesici güzellikeydi. Bir kartpostal gibiydi. Her yöne uzanan beyaz şapkalı tepeler, bir şekilde hem sert hem de tuhaftı ve kimseyi göremiyordunuz. Amazon mavisı gölgelik gökyüzünde bir uçağın izi bile yoktu.

O anda, onu çevreleyen dağlara sonsuza dek aşık oldum. Sonrasında gelen vahşetin hiçbirini bunu lekeleyemezdi.

"Sıra sende," dedi itişip kakışarak dışarı çıkarken, arkasından buhar çıkarken kapıyı açık bıraktı. "Çok uzun süre çalıştırmazsan hâlâ bol su olması gerekir," diye ekledi. Yatağının yanındaki dar şifonyerin çekmecelerini açtı.

Baktım ama ikinci bir tane göremedim. "Şifonyeri paylaşmamız mı gerekiyor?"

Bir an durdu, kaşları birbirine yaklaştı. Bana doğru baktı ve şöyle dedi: "Sanırım öyle. O kadar uzun zamandır ki unutmuşum. Buna gerçekten ihtiyacın var mı? Yani, her şeyim dolu."

Tartışmaya değmezdi. Kıyafet düşkünü değildim ve elimdekileri dolabıma kolayca sığdırabilir, belki sezon dışı şeyler için bavulumu kullanabilirdim. "Hayır," diye başımı salladım. "Onsuz da idare edebilirim."

Bir gece önce fark etmediğim yanaklarındaki gamzeleri göstererek bana memnun bir sırıtış attı. Büyükannelelerin toplayıp sonra da kutularında bıraktıkları aşırı süslü, fırfırlı bebeklerden birine benziyordu çünkü o şekilde daha değerli kalıyorlardı.

"Acele etseniz iyi olur. Erin ve Poppy her zaman en iyi koltukları kaparlar." "Erin ve Poppy mi?"

Buffy eteğinin fermuarını ait olduğu yere, arkaya doğru kaydırđı ve kalçalarını sıvazladı. "Evet, hanımefendi. Onlarla tanışana kadar bekle. Onlar tam bir deneyim, orası kesin."

Henüz tanışmadığım iki kızın tartışmak için zamanım yoktu. Eşyalarımı topladım ve giyinmek için banyoya girdim. Buffy ne derse desin, neredeyse hiç sıcak su yoktu ama idare ettim ve o gece erkenden odaya gelip yatmadan önce uzun, süper sıcak bir duş alacağıma söz verdim.

İkimizin de işi bittikten sonra Buffy kapıyı açtı ve geri çekildi. Bu bana on yaşındayken babamla Tulsa'ya yaptığımız bir rodeo gezisini hatırlattı. Brahma boğası, sırtında bir kovboyla oluktan salınırdı. Herkes yoldan çekilmek için zıplardı ve kovboy her zaman ezilirdi.

Koridor zaten öğrencilerle doluydu, birbirlerini itip kakıyor, kahvaltı yapmak için acele ediyorlardı. Ben kovboydum. Boğa beni bekliyordu. Nefes aldım, çantamı tek omzuma ve Brahma'ya sertçe binmeye hazırlandım.

CHAPTER 3

T Yemek salonu sade ama temizdi. Bana özel bir yatılı okuldan çok askeri yemekhaneyi andırıyordu. yemek alanı, ama ne biliyordum ki? Bu benim ilk yatılı okulumdu.

İçeri girdiğimde *okuldaki* o korkunç *yeni çocuk* hissine kapıldım. Etrafta Sol'u aradım. Çocuklarla "arkadaşlık etmemem" gerekse bile, bu onu bulmaya çalışamayacağım ve ona biraz göz kırpamayacağım anlamına gelmiyordu. Ama olmadı. Salon tıklım tıklımdı ve çocukların çoğu başlarını öne eğmiş, sanki yiyecekleri son öğünmüş gibi kahvaltılarını kemiriyorlardı.

İnsanlık girdabında başka nereye gideceğimi bilemediğim için tepsimi köşedeki bir masanın en yakın boş koltuğuna yerleştirdim. Masamı seçtikten hemen sonra, odanın öbür ucundan bana el sallayan Buffy'yi gördüm. Onun masası da , zengin görünümlü kızlarla doluydu.

O sırada masasında oturan ikizleri fark ettim. Fiziksel olarak birbirlerinin aynısı gibi görünüyorlardı ama giysileri farklıydı.

Biri neredeyse püriten bir kıyafet içindeydi: siyah balıkçı yaka, sessiz ekose etek, tek bir kum sarısı at kuyruğu ile sıkıca geriye çekilmiş saçlar. Diğeri... şey, *sürtük* demekten nefret ediyorum. Ama bunun için daha güzel bir kelime olduğundan emin değildim. Dar beyaz gömleğinin düğmeleri karikatürize göğüs dekoltesinin en kabarık yerine kadar açıktı. Bordo eteği kukusunun hemen altından kesiliyordu. Yarı yarıya bir şanslı.

i amaşıırı giyip giymediğini merak ediyordu. Bu muhtemelen annelerinin ikizlere sık sık yaptığı gibi onları aynı şekilde giydirmesine bir tür isyandı.

Buffy onlara dönüktü ve doğru noktada gülümsüyordu ama gözleri benim üzerimdeydi. Onların iki taraflı yoğun monologlarını dinlerken kendini ezilmiş hissettiğini söyleyebilirdim. Kızlar büyük olasılıkla Buffy'nin sözünü ettiği Erin ve Poppy'ydi. Tabii ya! Önce onlara, sonra da bana bakarak bana bunu anlatmaya çalışıyordu. Umursamaz, kendini beğenmiş tavırları yüzünden onları görür görmez sevmemek istiyordum.

Yine de uçakta herkesle arkadaş olmaya karar vermiştim. Bir kere, bazen ne kadar zor olsa da insanların içindeki iyiliğı bulmaya çalışarak yetiştirilmiştim. Tecrübelerime göre en boş, en iğneleyici ya da en düşüncesiz insanın bile içinde iyi bir şeyler vardı.

Ayrıca, bu öğrencilerin çoğunun ya iş ya da uzak akrabalık bağlarıyla benim tanımam gereken insanlarla bağlantılı ailelerden geldiğinden şüpheleniyordum. Arkadaş edinirsem oradaki zamanım daha kolay geçerdi. Ayrıca, belki Harvard'da benim için iyi şeyler söyleyecek birini bulabilirdim. Asla bilemezsin.

Babamı düşündüm ve anda yanımda olsaydı beni dürteceğini ve masamdaki kızlarla arkadaş olmamı söyleyeceğini biliyordum. Ben, insanın arkadaşlarına göre değerlendirildiğini savunurdum, o ise insanın içinde ne olduğunu asla bilemeyeceğini söylerdi.

O kazanacaktı. Her zaman kazanırdı.

Cenazede bu kadar çok arkadaşı olmasının nedeni buydu.

Ama oturma seçimimi çoktan yapmıştım, bu yüzden kendimi Fırtına Bulutu Akademisi'ne , seçtiğim masada başlamam gerekiyordu. Poppy ve Erin öğle yemeğini bekleyebilirdi.

Masa arkadaşlarıma baktığımda, biri kolayca 300 kiloya ulaşan, diğeri ise ten rengi

Ay'ın yüzeyine baktığımda, *kaybedenlerin masası* dediğimiz yerde oturduğumu fark ettim. Kendimi asla o kategoride hayal etmemiştim ama muhtemelen oradaki en fakir kızdım ve bu da beni onlar için kılıyordu.

"Merhaba, ben Biba," dedim neşeli bir sesle masa arkadaşlarıma doğru. Önce birbirlerine sonra da tabaklarına baktılar.

Tekrar deneyeyim dedim. "İkiniz de kaçınıcı sınıftasınız? Ben yeniyim, daha birinci sınıftayım. Dün gece geldim."

Ağır kız çatalını yere çarptı. "Yemek için çok vaktimiz var. Ağzım doluyken konuşmam. Hangisini tercih edeceğimi tahmin edebilirsin." Kızın bakışı meydan okur gibiydi.

"Evet, tabii ki. Bunun için üzgünüm. Peki, afiyet olsun... afiyet olsun."

Daha sonra kötü tenli olan konuştu. "*Onunla* aynı masada oturuyorum diye," çenesiyle işaret etti, "tek yaptığının yemek yemek olduğunu mu sanıyorsun? Hayır, seninle konuşmayacağım çünkü muhtemelen bir kulübe ya da başka bir şeye girmek için benimle konuşuyorsun."

Elimi ona doğru uzattım. "Oh, hayır, hayır. Öyle bir şey değil. Ben sadece..."

"Defol!"

İyi gitti.

Her iki kızın da muhtemelen derinlerde yatan duygusal yaraları olduğunu hissediyordum ama psikoloji benim alanım değildi. Aslında, henüz bir alan seçmemiştim.

İlk yılım zorunlu derslerle geçecekti ve bunlar aklıma gelebilecek hiçbir Amerikan üniversitesinin derslerine benzemiyordu: "Ekonomi ve Döviz", "Büyük Liderlerin Soyu", "Elmas ve Diğer Değerli Metallere Yatırım"Fransız Yemekleri" ve de "Rothschild Tarihi" vardı. Zevk için *Savaş ve Barış'ı* okumamız gerekiyordu. Çok kolay olmalı, *öksür, öksür.*

Broşüre göre, ikinci yılımda bir ana dal ve yan dal seçecektim. O zamana kadar, kaba Amerikan nasırlarının bir kısmı temizlenmiş olabilirdi ya da broşür öyle ima ediyordu.

O noktada masamdaki kızların umutsuz vaka olduğunu düşündüm, bu yüzden yumurtalarımı çatalladım ve odaya baktım. Çoğunlukla arkası dönük insanlar vardı. Bu benim için sorun değildi, çünkü bana müdahale olmadan sadece insanları izleme olanağı veriyordu. Arada bir Buffy'ye doğru bakıyordum. Bana başıyla veriyor, gülümsüyor ve başını sallayarak beni cesaretlendiriyordu. Neden bu kadar korktuğunu anlamıyordum. Her şey yolundaydı, kurallara uygundu. Neden bu kadar endişeli davranıyordu?

İlk günümdü ve o ilk gün heyecanını hissediyordum. Buffy hiç yardımcı olmuyordu. Anonimliğin verdiği huzur hoşuma gitmişti. Babamı kaybetmenin şokunu hâlâ atlatamamıştım ve ne kadar uzun süre kişisel ilişkiye girmezsem o kadar mutlu oluyordum. Bir gözüm saatte, boş tabakları üst üste koydum ve masadan kalktım. Odanın uzak ucundaki pencereyi fark ettim ve insanların tepsilerini oraya koyduklarını gördüm. Çantama ve kitaplarıma baktım. Kitapların güvende olduğunu düşündüm ama çantam özeldi, bu yüzden onu omzuma attım ve pencereye doğru yöneldim.

Orta koridorun yanındaki bir masaya sarılmış gürültücü bir grup erkek çocuğu fark ettim. Maskaralıklarıyla tüm çevreye hükmediyorlardı; yemek fırlatıyor, kızlara laf atıyor, özellikle kaba bir şaka üzerine beşlik çakıyorlardı.

gerçek pisliklerden oluşan bir ekip.

Yolum tam onların yanına çıkıyordu. Başka bir koridora geçmeyi düşündüm ama bu çok bariz olurdu. Bu yüzden çenemi tutarak onlara doğru yöneldim. Neredeyse yanlarına varmıştım ki kekeleyerek adım attım ve ileriye doğru olan ritmimi bozdu. Zamanlama öyle bir kesintiye uğradı ki, oldukça büyük, çok pahalı, süet bir botun masalarının altından kayarak doğrudan yoluma çıktığını gördüm.

Pislik bana çelme takmaya çalışıyordu! Tepsimi kavrayarak sağ ayağımı geriye ve ileri doğru bir hamleyle suçlunun kaval kemiğine tekme attım. Sertçe!

"Bu ne lan?" diye bağırdı saldırgan, diğerleri ise hakaret ve kahkahalara boğuldu. Orada rahatsız edilmeden oturan ama beni izleyen bir adam hariç hepsi.

Ağzının kenarlarının sırttığını gördüğüme yemin edebilirim.

Sinir bozucu bir şaşkınlıkla, gülen ahmaklardan birinin Sol olduğunu gördüm. İnce kesimli bir blazer ceket ve dar bir ipek elbise gömleği giymiş, önceki gece olduğu kadar sevimli görünüyordu, ama pürüzsüz zeytin derisi yüzü şimdi korkutucu görünüyordu, dişleri bir orman yırtıcısı gibi çıplaktı.

Bay Şövalyelik buraya kadarmış, diye düşündüm hayal kırıklığıyla, sonra dikkatimi müstakbel tripper'a çevirdim. O da benzer şekilde iyi giyinmişti ama daha rahattı; dar bir indigo kot pantolon ve Alexander McQueen'in kafatası logosuyla desenlenmiş beyaz bir gömlek giymişti.

"Ah, özür dilerim," dedim yumuşak, seksi bir sesle, "bir an için masanızın altından bir şerefsizin yuvarlandığını sandım, ama belli ki koltuktaymış," diye bitirdim ve geçtim, tüm kafeterya sessizdi, ne olduğunu görmek için bekliyorlardı.

Arkamda duyduğum tek şey alçak sesle söylenen bir alaydı.

"Pişman olacaksın," dedi şarkı söyler gibi bir sesle ve ben duymazdan geldim.

Tepsimi bırakıp gitmek için döndüm ama durduğum yere en yakın çıkışa yönelmek yerine kitaplarımı almak için orta koridora geri döndüm. Yanından geçerken tatlı bir gülümsemeyle ona baktım ve kaşlarını çatarak dudağının kenarını kaldırmasıyla ödüllendirildim. Başka bir şey söylemedi ve beni durdurmaya çalışmadı. Bunun nedeni kazanmış olmam değil, kabilesinin önünde yenilgiyi kabul etmek istememesiydi. Yine de gözlerindeki bakışı gördüm. Şimdiden plan yapmaya başlamıştı.

Geri dönerken Buffy'ye baktım. Yüzü bembeyazdı ve gözlerini kaçırmaya çalışıyordu. *Lanet* olsun! Düşündüm. *Korkmuş*.

Bir zil çalmaya başladı ve insanlar tepsilerini kaldırmak için aceleyle ayağa kalktı. O an geçmişti. Belki de açıklığa kavuşturmalıyım - ilk savaş geçmişti. Bir sayı öndeydim. Şu an için rahatlamamam gerektiğini biliyordum.

Yatakhanelerimiz binanın içinde olduğu için kilitli dolaplar yoktu. Bu da o gün için ihtiyacım olan her şeyi taşımam gerektiği anlamına geliyordu. Sırt çantamı kullandım ve kambur gibi görünmemek için omuz kaslarımı gerektiğinin tamamen farkındaydım. Varış kitapçığımdaki haritaya baktığımda ilk dersimin dış binada, birinci katta ve koridorun çok da uzak olmayan bir yerinde olduğunu gördüm.

Başımı eğerek, duvara yakın durarak cesaret edebildiğim kadar hızlı yürüdüm. Odaların önünden geçerken, içeride ne olduğunu görmek için gizlice baktım. Çoğu profesörlerin ofisi gibi görünüyordu.

Gündemde ilk sırada Ekonomi ve Döviz vardı. Oraya vardığımda koltukların çoğunu boş buldum, bu yüzden arka tarafa yöneldim. "Hanımefendi? Affedersiniz, hanımefendi?"

Döndüğümde gri, kıvrıkcık saçlı, çok kısa boylu bir adam gördüm. Onun profesör olduğunu tahmin ettim. "Evet?"

"Ön tarafa," diyerek en öndeki koltukları işaret etti. "Dikkatinizi olması gereken yerde tutar," dedi ve sonra emirlere uyacağımdan emin bir şekilde arkasını döndü.

İçimdeki isyan damarı kabardı ve ön tarafa yakın bir yere oturmama rağmen, üçüncü sırada, kapının yanındaki sağ taraftaydı.

Nereye gittiğimi görmek için döndü ve aniden elini masasına sertçe vurdu. "Sana ön sıraya geçmeni söylemiştim."

"Aslında miyopum ve gözlüklerim yanımda değil. Yukarıdan iyi göremiyorum."

Cevap vermedi, sadece inanmayan gözlerle bana baktı.

"Her neyse, sanırım uçaktan bir şey kaptım. Kimseye bulaştırmak istemem."

Parmaklarını şıklattı ve tam önündeki masayı işaret etti. Daha fazla bahanenin ne anlamı vardı ki? , kitabımı açtım ve diğerleri odaya girmeye başlarken birkaç sayfa karıştırdım.

Birden masamın önünde yeni birinin durduğunu fark ettim. Yavaşça, kasıtlı bir küçümsemeyle, kahvaltıdaki şamataya katılmamış olan adamı görmek için başımı kaldırdım. Yakından bakınca gözlerinin soluk gri, saçlarının ise gümüşü sarı olduğunu görebiliyordum. Güçlü çenesi ve çenesindeki derin yarık onu buzdan bir heykele benzetiyordu. Dik dik baktığımı fark ettim.

"Yemek odasında şansını denedin," dedi söze girmeden.

"Nasıl yani?"

"Tekmelediğin kişi Zephyr Williams'tı. Aptal gibi gösterilmekten hoşlanmıyor ve sen de çok iyi bir iş çıkardın. Şahsen sana hayranım ama aynı zamanda sana acıyorum."

"Acımak mı? Neden?"

"Oh, öğreneceksin." Empatik bir sırıtış paylaştı. "Adım Theo. Theo Brant. Bunu aklınızda tutun. Yardıma ihtiyacın olabilir."

Theo uzaklaştı ve odanın karşısında, bir sıra arkamdaki masaya doğru sallandı. Cimcime profesör kara tahtaya bir şeyler karalamaya başladığında gözlerimi kara tahtaya çevirdim. Theo'nun profilimi izlediğinin farkındaydım, beni ölçüp ama ne için olduğunu tahmin edemiyordum.

Meğer cimcime profesörde küçük adam sendromu varmış. Söylediği her şey bağırmaktı ve masa çarpması? Bu normal bir şeydi - uyanık kalmanız için size ilham veriyordu. Dersten nefret ediyordum ve profesör bana iğrenç bir his veriyordu ama Theo Brant'ın buzgrileriyle göz göze gelmek çok hoştu. Ders ben daha ne olduğunu anlamadan bitti.

ve ben yine başka bir kasvetli odaya, başka bir asık suratlı profesörün yanına gittim. Ancak bu sefer Theo Brant yoktu.

Onun yerine kendimi Zephyr Williams'ın tam karşısında otururken buldum. Bir kız tarafından işgal edilmiş olmasına rağmen arkamdaki masaya yöneldi. O yaklaşır yaklaşmaz, kız hiç soru sormadan yerinden kalktı. Zephyr avını takip eden büyük bir kedi gibi sessiz bir şekilde içeri süzüldü.

"Biba... Quinn," diye tısladı imalı bir şekilde, her heceyi uzatarak, "ne tür bir hain kaltağın arkasında oturuyorum?"

Bu bir uluslararası finans dersiydi ve tüm karmaşık teorileri ve formülasyonları anlamak için zorlanıyordum. Burnumu kitaptan ayırmadım, metne ve profesörün dersine odaklandım. En azından odaklanmaya çalıştım. Zephyr arkamda fısıldayarak konuşurken bu imkansızdı.

"Senden şüphe duymak istemezdim Quinn ama bu mümkün değil. İşlediğin suç affedilemez."

Bizimöğretmen oldu gidiyor aracılığıyla ve yüksek düzenlenmiş Soğuk Savaş dönemi Doğu Bloku ülkelerinin para politikaları-

"Küstahlığın için uygun cezanın ne olduğuna karar vermeliyim." Sıcak nefesini ensemden hissedebiliyordum.

"Bundan çok fazla zevk almanı istemiyorum."

Derimdeki minik tüylerin diken olduğunu hissettim. Çoğunlukla dehşet içinde- "Artık benim mesleğim sensin, Biba Quinn-"

Ama kısmen de ne kadar korkunç bir şey olduğunu merak ettiğim için- "Senin için *gerçekten* özel bir şey bulacağım."

Yıpranmış, sersemlemiş zihnime yerleştirebilirdi.

CHAPTER 4

"Hepiniz aklınızı mı kaçırdınız?" Buffy kendinden geçmişti, hanımefendi dış görünüşü bir an için geri çekilerek içimdeki ejderha yüzeye çıktı. Dersten sonra yolumu kesmiş ve beni kızar tuvaletine çekmişti.

"Son baktığımda öyle değildi," diye cevap verdim, bugüne dönerek, "ama neden bana seni bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu söylemiyorsun?"

"Onun kim olduğunu biliyor musun? Zephyr Williams'tı. Bundan daha acımasız olamazlar, Biba."

"Bana çelme takmasına izin vermemi mi öneriyorsun? Kirli bulaşıklar ve saçlarımdan sarkan artıklarla yere saçılmama izin mi vermeliydim?"

Adım atmaya başladı. "Sana kesin olarak bir şey söyleyebilirim. Eğer biraz aklım olsaydı, toparlanır ve yaşayacak başka bir yer bulurdum. Artık Toksik A-1 tehlikeli maddesiniz."

"Sence de aşırı tepki vermiyor musun, belki birazcık?"

"Ben konuş demedim," diye tersledi. "Dinle dedim. Şimdi dinle o zaman. Zephyr'in ailesinin Tanrı'dan daha çok parası var ve eğer isterse onun için alamayacakları hiçbir şey yok. İnsan ya da başka bir şey. Eğer peşindeyse, kışını sıkıp kaçsan iyi edersin. Bir hurdalık köpeği kadar acımasız, ama bu kabadayılığın arkasında dişliler dönüyor. O

Cehennem gibi hesapçı. Yemekhanede onu aptal yerine koyduğunuz için ondan daha iyi olduğunuzu düşünebilirsiniz ama inanın bana, sizin için bin kat daha kötü bir şey planlıyor."

"Evet," diye cevap verdim, tüm bu tiyatroyu küçümsediğimi saklamadan, "geçen ders bana bunu açıkça söyledi. O pisliğin ağzı iyi laf yapıyor."

"Bunu destekleyebilir, Biba."

"Ne yapacak? Beni öldürtecek mi?"

Ben kendi abartılı sözlerime güldüm, ama Buffy taş gibi ciddiydi. Beni öldürtebileceğini mi ima ediyordu?

"Babasının gemileri var," diye fısıldadı, "Bütün okyanusları dolaşan, en yüksek kârı getiren haram malları taşıyan büyük, büyük gemiler. Bir gün hepsi Zephyr'in olacak ve bu da onu buradaki en popüler erkek yapıyor. Her kızın şapkası onun için hazır ve sol ellerinde yüzüğü olduğu sürece purolarını göğüslerine koyup koymamasını ve vajinasına küfür edip etmemesini umursamıyorlar."

"Sanırım buna sen de dahilsin?" Kendimi tutamadım, ama yorumum vahşi bir bakışla karşılandı, ben de . "Özür dilerim."

"Söylediğim gibi..." kelimeleri sert bir şekilde telaffuz etti, "burada hiçbir şey onun bilgisi ve izni olmadan hareket edemez. Buna profesörler ve özellikle Bayan Amelia da dahil. Babasının tavsiyeleri ve onayı olmadan, kapıları kilitleyip kendinizi bu lanet olası soğuk dağ zirvelerinden birinden atabilirsiniz."

"Peki, ne yapmamı istiyorsun? Ondan özür mü dileyeyim?"

Buffy dönüp baktı, ağzı açık kalmıştı. "Uzak dur. Uzak, çok uzak. O senin gibi değil, masum değil. Sen farkına bile varmadan seni öldürür. Ve bu teğmenleri Sol ve Arvo için de geçerli. Onlar da en az onun kadar acımasız ve o ne derse onu yapıyorlar."

"Buffy, korumacı olman hoşuma gidiyor. Gerçekten seviyorum. Ama onun söylediklerinin çoğunun gerçeklerden çok abartılı dedikodularla ilgili olduğuna bahse girerim. Eğer o kadar kötüyse, bir okula girmesine izin vermezler."

"İsa, Meryem ve Yusuf, bu kadar masum olamazsınız. Nereden geldiğinizi ya da ne tür insanlarla uğraşmaya alışkın olduğunuzu ama bunu Beatrice Worthington'dan ücretsiz bir hayat dersi olarak düşünebilirsiniz. Cüzdan iplerini kontrol eden insanlar dünyayı kontrol eder. Zephyr'in ailesi Stormcloud'da güç tekeline sahip, yani bize göre o Tanrı. Şimdi, istemiyorsanız uyarılarımı dinlemek zorunda değilsiniz, ama size söylemeye çalışmadığımı asla söylemeyin. Mantıklı davranıp onu ikimizden de uzak tutacağını umuyordum. Bunda benim de payım var, biliyorsun. Nasıl istersen öyle olsun."

Buffy nefes nefese kalmanın eşiğindeydi, beni Fırtına Bulutu Akademisi'ndeki bütün öcülere karşı uyarmaya o kadar kararlıydı ki. Onunla dalga geçmek, nereden geldiğini anladığıma onu inandırmak istedim, ama bütün bunlar çok saçmaydı. Bu yüzden konuyu değiştirdim:

"Bana Erin ve Poppy'den bahset."

"Oh, Tanrım. Yetmedi mi?"

"Neden? Sorun ne?" Parmaklarımı uzun, kremi sarı saçlarımda gezdirdim. Yıkanması gerekiyordu ve erken gelip sıcak bir duş alma niyetimi hatırladım.

Buffy gözlerini devirdi ve kitaplarını aldı. "Sana tavsiyem onlardan uzak durman. Sorunlarına bir de bunu eklemene gerek yok."

"Neden? O kadar da kötü olamazlar."

"Bunu Zephyr'in kim olduğunu bile bilmeyen biri söylüyor." "Oh, hadi ama."

Buffy doğrulup oturdu. "Bak, dersim var. Gitmem gerek. Sana onları rahat bırakmanı söylüyorum, ama görünüşe göre sen tam tersini yapmayı planlıyorsun. Seni uyarıyorum, Biba. Bu benim savaşım değil. Eğer tavsiyeme karşı gelersen, kendi başınasın. Umursamadığımdan değil; sadece onlara karşı yol kurbanı oluruz. mı?"

Başımı salladım. "Anladım."

Buffy başıyla onayladı ve kapıya yöneldi. Yanımda durdu ve düşüncesizce başımın üstünü öptü. "Tanrım, kızım, umarım başına hazırsındır."

Bu uğursuz uyarıyla Buffy kapıdan çıktı ve ben banyoda öylece kalakaldım. Durumumu değerlendirmek için bir an durdum. Crassus'tan daha fazla parası ve Illuminati'den daha fazla nüfuzu olan bir üniversite sosyopatına karşı affedilmez bir suç işlemiştim. Oda arkadaşım bana deli gibi bağırıp çağırıyordu. Şimdiye kadar aldığım en zor derslere giriyordum. Ayrıca, üç gündür falan duş almamıştım. En azından cüzzamlı değildim. Henüz değildim.

Babamın, lisede önemsiz bir şey yüzünden somurttuğumu gördüğünde söylediği şeyi düşündüm. "Dünya, dünya şampiyonu şikâyetçilerle dolu. Tek sorun, kimsenin bu yetenek için ödül vermemesi."

Bunu her zaman söylerdi. Bir şekilde aklıma kazınmıştı. Ne zaman işler zorlaşsa beynimde çınılıyordu. Omurgamı sertleştirmeli ve bu günü atlatmalıydım.

Beni bir sonraki dersime götürecek kadar azimle yola koyuldum. Jacobean tiyatrosuna giriş olan bir sonraki Stormcloud Akademisi'nin gözlemevindeydi. Tahminime göre beş dakikalık bir yürüyüştü ama en azından kampüsteki ilk günümde dışarı çıkmamı sağlayacaktı.

Ne gündü ama! Tüm bulutların dağılıp geriye sadece bakir gökyüzü ve parlak kış sonu güneşinin kalması iyi bir alamet gibiydi.

Belki de o sabahki uğursuz başlangıca rağmen her şey düzelecekti. Kendime biraz iyimserlik tanıyabilir miydim?

İlkbahar için canlanmanın eşiğindeki huş ağaçları ve akçaağaçların arasından geçerek eski kayrak taşlı yürüyüş yolunda yürümeye başladığımda, acı verici derecede tanıdık bir grup ses duydum. İlki Sol'du, ikincisi ise tabii ki meşhur Zephyr'di.

"Bacağın nasıl, Zeph?"

"Kapa çeneni, pislik. Bunu yapmasına ben izin verdim."

"Oh. Gerçekten mi? Görüldüğü gibi değildi. Seni alt etmiş gibi görünüyordu."

Duvar boyunca uzanan ağaçların arkasından kıs kıs gülüşmeler geliyordu. Duvar, Akademi binalarının dağdan aşağı kaymasını engelleyen son güvenlik kalesiydi. Sol ve Zephyr orada takılıyorlardı. Oldukça kalın bir huş ağacı arkasına hızla saklandım ve kafamı çevirerek etrafı kolaçan ettim.

Tabii ki, zaten ne yazık ki tanıdığım çocuklar oradaydı. Onların yanında da kahvaltı grubundaki diğer ahmak vardı. Buffy'ye göre adı Arvo'ydu. Grubun en uzun boylusuydu, uzun kaslı kolları ve ince karnını, belini ve bacaklarını neredeyse komik gösteren kocaman, kaslı bir göğsü vardı. Arvo saçlarını asker çocuğu gibi çok kısa kestirmişti.

Bazı genç çocuklar da vardı. Sınıfımda gördüğüm birinci sınıf öğrencileri. En azından bir tanesi daha önce Zephyr'in kitaplarını taşıyordu. Görünüşe göre bunlar ekibin gofers'larıydı. Yanlarında bir de kız vardı. Hollandalılardan biri, Poppy ya da Erin.

"Siktir git!" Zephyr anırdı. "O bir pislik. O kaltağın kokusunu alabiliyordum. Bunu yapmasına izin verdim, bu yüzden benden daha iyi olduğunu düşünüyor. Şimdi sıra bende."

İnce sigara dumanı bulutları, dağlardan aşağıya doğru inen soğuk rüzgârlara doğru sürükleniyordu. Çete bir şeyler içiyordu.

benimle dalga geçtiler. Aklımın bir köşesinde dışarı çıkıp onlara ağzının payını vermek vardı. Belki bunu yapacak cesaretim bile vardı ama sonra olanlar beni olduğum yerde dondurdu.

Zephyr kıza döndü ve "Erin, buraya gel" diye bağırdı.

Bu gizemi çözdü. Erin iyi eğitilmiş bir köpek gibi onun yanına sokuldu. Zephyr onu etrafında döndürdü ve zar zor örttüğü poposunu kasıklarına doğru çekti. Efendisi öne doğru eğilip elini eteğinin altına kaydırduğunda yaramaz kız öğrenci tahmin edilebilir bir çığlık attı. Sol ve Arvo eğlenmiş ama oldukça sakın görünüyorlardı. Daha genç olanlar ise olan biteni görebilmek için boyunlarını büküyorlardı.

Ağacımın arkasından, herkesten daha iyi bir manzaraya sahiptim.

"Ah, bebeğim," diye bağırdı Erin herkesin duyması için, "parmakların çok içimde iyi."

Parmaklarını çekip çıkardı ve kızın ağzına soktu. "Em," diye emretti.

Kadın emredileni yaptı. Cesaretlenmiş ve tahrik olmuş bir halde onu çevirdi ve bir sonraki emrini verdi, "Şimdi beni göğüslerinle ve ağzınla em. Üşümeme izin verme."

Erin tereddüt etti ve duvar boyunca uzanan diğer hevesli yüzlere baktı.

"Şimdi!" Zephyr havladı. Dar kot pantolonunun kemerini çözüyor ve McQueen gömleğinin düğmelerini alttan açıyordu. Yirmi metre öteden bile pürüzsüz karın kaslarını seçebiliyordum. Süper kesilmişlerdi ve göbeklerinin üzerinde garip bir dövme vardı: X şeklinde iki çapraz kılıç. Ben nefesimi tutmuş izlerken, Erin zaten zar zor iliklenen gömleğini açtı. Sonra sütyenini yukarı çekti ve adamın önünde yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Zephyr boxer külotunun lastiğini çekiştirdi ve ereksiyonunu Erin'in birbirine yapışmış göğüslerinin arasına soktu. Pozisyonunu aldıktan sonra başını duvara yasladı ve ona işe koyulmasını söyledi.

Meme emme, oral seks ya da bunların hiçbirini hakkında deneyimim olmadığını itiraf etmeliyim. Demek istediğim, tamamen saf değildim; arkadaşım Nicole'ün ailesinin yatağının yanındaki alt çekmecedeki erotik bir fotoğraf kitabındaki resimleri görmüştüm. Pijama partilerinde onun etrafında toplanır ve sanatsal bir şekilde sahnelenmiş pozisyonlar, tam da bu şekilde aydınlatılmış tonlanmış vücutlar ve sert, tanıdık olmayan uzantılar üzerinde kafa yorardık.

Duvardaki hareketlilik seksi resimli kitaba, bir buldozerin Ferrari'ye olan benzerliği kadar benziyordu. Zephyr içgüdüsel bir şekilde inledi ve Erin'in uzun sarı saçlarını yumruğunun etrafında döndürdü. Atletik kalçalarını yavaş ve istikrarlı bir ritimle esneterek sikini Erin'in kalçalarının arasına ve bekleyen dudaklarına doğru itti. Ağzına her girişinde Erin zayıf, ıslak, küçük bir nefes aldı.

Bu arada, genç erkekler gösteriye bayılıyordu. Hatta birkaçı ellerini kasıklarına götürüp pantolonlarının üzerinden kendilerini ovuşturdu.

"İyi iş çıkardın Holland," diye seslendi çocuklardan biri. "Kız kardeşin de senin kadar yetenekli mi?"

Erin bu işi çalışıyordu. Seyirciyi sevmezdi.

"Daha yavaş," diye onu uyardı Zephyr, sikini ağzının içine doğru itti ve yanağına şakacı bir şaplak attı, "ve beni bundan hoşlandığına inandır."

"İstiyorum, istiyorum!" dedi kadın, adam hâlâ dudaklarının arasındayken. "Yalancı. Sana inanmıyorum."

"Oh, Zephyr, bunu sevdim. Seni seviyorum."

"Konuşmak için durma, seni kaltak. Emmeye devam et." Başını tekrar yerine itti ve hızlandı. İnemeleri artık daha sığdı.

Gerçek hayatta bir erkeğin geldiğini hiç görmemiştim ama ben bile yaklaştığını biliyordum.

"Ver şunu ona, dostum!" diye bağırdı başka bir adam.

"Onun lanet göğüslerini boya!"

Tüm bu görüntü ne kadar iğrenç da alamıyordum. Onu çok vahşice alıyordu. Çömeldiğim yerden bile, Erin onun sallanan kafasını yalarken itaatkâr h p rt lerini duyabiliyordum. Memeleri arasında çılgınca ilerlerken ta aklarının kızın tenine  arptı ını duyabiliyordum.

Gözlerim vücudunu daha iyi görebilmek için gerildi. Arzum tiksinti ve cazibe arasında gidip geliyordu, var olduğunu bile bilmediğim bir duyguydu bu. Sanırım biraz fazla e ildim çünkü Arvo beni g rd .

"Kim var orada?" diye .

Hu  ağacının arkasına saklandım ama artık çok geçti. Ekip, küçük seks  ovlarını gözetleyen biri olduğu düşüncesiyle kıkırdamaya ba lamı tı bile.

"bir hafiyemiz var," diye güldü Sol. ", sapık. Yüzünü göster! Belki senin de katılmana izin veririz."

Dışarı adımımlı attı ımda maruz kalacağım acımasız eziyeti kabullenmi tim. Bundan kaçış yoktu. Her an sınıfa gitmem gerekiyordu. Bunun tek yolu o duvarı geçmektir. Bunu yapmak zorundaydım.

, ete imi düzelttim, yüzüme biraz serin hava  fledim ve onlara doğru döndüm.

Zephyr kendini kaybetti. "Yok artık! Bu top toplayıcı Biba değil mi? G rd   n hoşuna gitti mi, sürtük?"

Çenemi kaldırdım ve o anda yapabilece im en iyi cevabı buldum: "Görecek pek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Oh, var."

Zephyr bunu kanıtlamak istercesine Erin'in ba ını yana doğru itti. Birdenbire onun faaliyetlerini çok daha kapsamlı bir şekilde görebildim. Elimde olmadan onun sert sopasının etrafındaki salyalı ağzına baktım.

Dudaklarım ona tekrar hakaret etmek için açıldı ama hiçbir şey çıkmadı. Dilim şişmiş ve salyalarım akıyordu. Beynim kelimeleri tam olarak oluşturmıyordu.

"Gördüklerini beğendin mi bebeğim?" fısıldadı ve beni yanına çağırdı.

Zephyr gibi birinci dereceden bir pislikten gücü geri almak için bir kızın yapabileceğini bildiğim tek şeyi yaptım. Onun aptal, kibirli yüzüne doğru güldüm. Bunu yaptığım anda yumruğundaki çubuk zayıflamaya başladı.

"Ne gülüyorsun lan sen?"

"Beni hayal ederken o şeyi daha sonra nasıl sallayacağını düşünüyorum."

"Hayatta olmaz, Quinn. Hayatta olmaz." Bana bağırırken bir yandan da boxer'ını ve kot pantolonunu yukarı çekiyordu. "Radarıma bile girmiyorsun, tamam mı? Seni düşünmemin tek sebebi seni nasıl kıracağımı planlamak."

Yapabildiğim kadar kendime güvenerek hızla gözlemesine doğru ilerledim. Gözden kaybolduğum anda Zephyr'in sözlü hançerleri bana doğru uçmayı bıraktı ama hâlâ diğer adamlara duyabiliyordum.

O berbat durumda olabileceğim kadar ağırbaşlı davranmıştım. Zephyr'in gözlerinin içine baktım ve ona geri çekilmesini söyledim. en iyisi buydu, düşününce ...

... her şeyin beni ne kadar tahrik ettiğini düşünürsek.

Jacobean drama dersine çoktan geç kalmıştım ama içim içimi yiyordu. Daha önce hiç bu kadar acil, aşırı ısınma arzusu hissetmemiştim. Bir elbise dolabına girdim. Eteğimi yukarı kaldırdığımda, Zephyr ve Erin'i izlediğim süre boyunca şüphelendiğim şeyi doğruladım. Külotum olmuştu.

CHAPTER 5

BIBA

Y Seattle'da denizcilerle temas etmeden büyüyemezsiniz. Donanma ekonomiyi çok etkiledi. I

kontROLSÜZ libidolarına ve uzun süre denizde kaldıklarında rasyonel düşünme eksikliklerine tanık oldum. Genç yaştan itibaren değişmez bir kanun öğrenmiştim: azgın denizcilerden uzak durmak.

Sınıfta oturup *Malfi Düşesi*'nden anlaşılmaz bir mısra dinlerken kendime bu atasözünü hatırlatıp duruyordum. Zephyr azgın bir denizciden daha kötüydü; ailesini doldurmuş azgın bir denizciydi.

Peki neden hâlâ Erin Holland'ın sertleşmiş aletini göğüslerinin arasına aldığını düşünüyordum? Ve neden kalçalarımı sıkıyor ve koltuğumda küçük daireler çizerek kalçalarımı sallıyordum? Duvarın yanındaki o iğrenç gösteriden sonra neden sakinleşemiyordum?

Babam her zaman "En iyi savunma hücumdur." derdi. Haklıydı da.

Onu çok özlemiştim. Başımı eğip ilerlemekten başka yapacak bir şey yoktu. Hiç beklemediğim bir anda içimden hıçkırıklar yükselmeye devam etse de.

Ona yaşattığım aşağılanmayı tekrar yaşamamak için Zephyr'in benden uzak durmasını umuyordum. Dersten sonra yemek salonuna uğradım. Bir salata ve ekmek aldım ve odama geri döndüm.

Akşam yemeğinin getireceği kafes maçı sosyal dinamikleri için havaya girmiştim.

Buffy içeri girdiğinde yatağıma uzanmış, yemeğimi karıştırıyor ve finans ödevimi anlamaya çalışıyordum, çantasını sandalyeye fırlatıp dramatik bir şekilde yatağının düştü.

"İkimiz için de işleri berbat ediyorsun, biliyorsun," diye yakındı.

"Nasıl yani?"

"Zephyr'le olan küçük sinir krizini duydum."

Bıkmıştım. O gece o pisliğin adını bir kez daha duymaya dayanamazdım. "Bırak artık, Buffy!" Çığlık attım. "Bunu hak etmişti. O iğrenç biri." Bir sayfayı çevirip dikkatimi toplamaya çalıştım ama onun görüntüsünü -tüm görüntüsünü- unutmak zordu. Dizlerinin arasına eğilmiş kız da öyle.

"Ağlıyor muydun?"

Yataktan fırladım ve banyodaki ecza dolabının üzerindeki ışığı yaktım. "Görünüyor mu?"

"Eğer konuşmak istersen, Biba, ben senin için buradayım. Dünyanda her şeyin yolunda olmadığını biliyorum. Ama o adamların seni ağlarken görmemelerini sağladım. Seni kışkırttıklarını düşünecekler ve hiçbir şey onları daha mutlu edemez. Onlara bu zevki tattırma."

Akan rimelimi bir tomar nemli tuvalet kağıdıyla silerek cevap verdim. "Evet, biliyorum. Haklısın."

Ben ışığı kapatıp banyodan çıkarken Buffy, "Bu daha iyi," dedi. "Çok güzel olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ağzım açık kaldı. "Evet, doğru."

"Ben de aynen öyle düşünmüştüm. Hiçbir fikrin yok. Neyse, boş ver. Sana bir makyaj yapmama ne dersin?"

Burnumu kırıştırdım. "Bu benim tarzım değil."

"Sadece biraz makyaj ve saç modelinden bahsediyoruz. Belki sahip olduğun o korkunç gardırobu da gözden geçirirsin."

Fiziksel ve duygusal olarak bitkin düşmüştüm. Buffy yatağımda yanıma oturdu ve kollarını sıcak bir sarılmayla bana doladı.

"Tatlım, eğer makyaj istemiyorsan, sorun değil. Seni zorlamayacağım. Sadece yeni bir görünüme sahip olursan -buna güç görünümü diyelim- tüm bunları atlatmana yardımcı olacağını düşündüm. Biliyorsun... diğerleri seninle uğraşacak. Onlara neyden yapıldığını gösterelim. İçindeki çelik omurgayı. Hollandalı ikizleri kıskandırmanın ne kadar iyi hissettireceğini bir düşün, oğlanlar da senin için didişeceklerdir."

Saçlarımın gözlerimin üzerine düşmesine izin vererek başımı salladım. "Bugün bir şey oldu."

"Eğer duvardan bahsediyorsan, okulun her yerinde var. Orası Zephyr'in alanı, tatlım. Her şeyi o yönetir. Ona öylece burun kıvıramazsın. Erin'in Zephyr'e karşı bir şeyler hissettiğini biliyorsun, değil mi?"

"Gözden kaçırmak zor olurdu. Her şey oldukça açıktı."

Buffy bir kâğıt mendil alıp benim yerime yanaklarımı kuruladı. "O kadar basit değil. Kız ona gerçekten aşık. Kendisinden başka kimseyi sevmiyor. Kız umurunda bile değil. Bu tür bir muamele insanı etkileyebilir; bir kadını kıskanç ve acımasız yapar. Demek istediğim, Erin senin görmeyi çok isterdi. Kız kardeşi de öyle."

Buffy'nin şefkatli yüz ifadesine baktım. "Haklısın. Tamam, ben varım."

"Tüm makyaj malzemelerimi yanımda getirdiğim için şanslısın. Sana dolabımdan birkaç seksi şey ödünç vereceğim. Tamam mı?"

Başımı salladım ve arkama yaslandım. Soğuk ve ıslak bir şey yanağıma dokundu. "Al," dedi Buffy. Bu ıslak bezi kedi gözlerinin üzerine koy, böylece şişmezler."

"Teşekkürler."

"Muhteşem kaşlarınız var ama ben sadece iç kısımlarını biraz köreltmek istiyorum."

"Ama kaşlarımı seviyorum. Tıpkı anneminkiler ."

Buffy yüzüme bakmak için arkasına yaslandı. "Neredeydi? Çoktan öldü mü?" Başımı salladım ve gözyaşlarım su yüzüne çıktı.

"Hiç şaşırmadım. Şimdi her şey mantıklı geliyor. Onları kendi hallerine bırakacağım. Zaten çok güzeller. Tek sorunum ne zaman duracağımı bilememem."

" değil. Kalbinin doğru yerde olduğunu biliyorum."

Buffy odanın ortasına bir sandalye çekti ve sırtımı sıvazladı. "Şuraya otur ve pencereden dışarı falan bak, ben önce seninle başlayacağım. Eğer zamanımız kalırsa, sen de benim üzerimde çalışabilirsin."

Buffy güzellik ritüellerine devam ederken yüzü gergindi. Kıpırdamadan duracak, başımı çevirecek, dudaklarımı büzecek ve emredildiğinde yukarı ya da aşağı bakacak kadar hazırdım. Onu hiç sahip olamadığım kız kardeşim gibi düşünmeye çalıştım.

Sonunda geri adım attı ve ben aynaya bakmak için döndüm ama o hemen yola çıktı.

"Hayır! Şimdi saçını yapacağım, sonra da bir kıyafet hazırlayacağız. Aynanın üzerine bir havlu asacağım, böylece bakamayacaksın. Şimdi burada beklemeni istiyorum. Saç maşamı diğer kızlardan birine ödünç verdim ve onu almak için koşmam gerekiyor. yemin eder misin?"

Başımı salladım ve yatak odasının kapısını kapattığını duyduğumda baş parmağımla onu onayladım. Uzun süre hareketsiz oturmaktan kaskatı kesilmiştim, bu yüzden ayağa kalktım ve banyodaki musluktan bir içki aldım, dokunmamaya dikkat ederek

dudaklarımı ya da gözlerimin unuttuğu aynada gezinmesine izin vermek için. Yatağıma geri döndüğümde pencereye baktım ve kocaman kanat açıklığına sahip zarif bir kuşun dağ zirveleri arasındaki rüzgârda süzülüşünü izledim.

kapının açıldığını duydum. Buffy'nin bir şeyi ittiğini duydum, sanki biriyle fısıldaşıyordu.

"Buffy?"

Kapı aniden kapandı ve cevap vermedi. Zaten dikkatim dışarıdaki bir harekete takılmıştı. Geç gelen biri siyah bir arabayla yanaşıyordu. Ufak tefekti, soluk tenli ve kıvrıkcık kahverengi saçlıydı. Büyük malikânesi ve etrafını saran karanlık dağlar onu daha da küçük gösteriyordu. Kız belirsiz bir şekilde etrafına bakınırken ailesi arabadan çantalarını indiriyordu. Kız için üzüldüm; korkulu gözlerle binaya bakıyordu. Muhtemelen çoktan ev hasreti çekmeye başlamıştı ve ailesi henüz gitmemişti bile. Neyle karşı karşıya olduğunu biliyordum.

"Şuna bakar mısın!" Sarsılarak doğruldum ve etrafımda döndüm.

Orada, kapımızın hemen içinde Zephyr duruyordu, yandaşları da arkasında sıralanmıştı. Elleri kalçalarında ve yüzündeki sırıtış kötü niyetli ve zafer doluydu. Birden bir kadın vücudu etrafından dolanarak benimle yüzleşti. Bu Erin Holland'dı. Elinde kocaman bir kâse tutuyordu ve kâseyi başımın üzerine fırlattı.

İlk başta bunun sadece ılık su olduğunu düşündüm. Sonra bayat, keskin, ekşi bir koku burnuma çarptı ve dehşetle fark ettim ki az önce sidikle ıslatılmıştım. Üzerime, burnuma, gözlerime ve ağızıma aktı. Yatağımın üzerinde birikti. Kapı aralığından alaycı kahkahalar yükseldi. Yüzümü silmek için çaresizce battaniyenin kuru bir kısmına uzandım ve bunu yaparken öğürdüm.

"Doğru yaptım mı, Zephyr?" Erin'in onun onayını bekleyen sesini duydum. "Çok iyi yaptın, tatlım. Çok iyiydin."

Gözlerim yanıyordu. Odadaki piçlerin beni çıplak görmesini hiç umursamadan kıyafetlerimi çekiştiriyordum. Sadece bu pisliğin üzerimden kalkmasını istiyordum.

"Görünüşe göre seni bir günde iki kez ıslattım Quinn," dedi Zephyr ve herkes onun küçük esprisine güldü.

Kahkahalar kayboldu ve sonra kapının kapandığını duydum. Gözlerimi kapalı tutarak iç çamaşırlarımla banyoya doğru ilerledim ve suyu açtım. İçeri adım attığımda, suyun üzerimden akmasına izin vererek orada öylece durdum. Sütyenimi ve külotumu çıkarıp bir köşeye attım. Şampuan şişemi aldım ve sadece saçıma değil, tüm vücuduma döktüm. Perdenin etrafından uzanarak gargara şişesini almayı başardım. Birkaç kez çalkaladım ve tükürdüm -sonunda tadı seyrelti. Garip bir ses duydum ve ağladığımı fark ettim. İnilti değil, soluk soluğa hıçkırıklar.

Sonra öfke geldi. Hayatımda hiç olmadığım kadar öfkeliydim. Bu adil değildi. Doğru değildi. Babam beni yalnız bırakmış ve bu cehennem gibi okula tek gidişlik bir bilet vermişti. Harvard'a girmek için gereken buysa, alabilirlerdi. Hepsi cehenneme gidebilirdi ve ben özlemezdim. Buffy'yi bile. Tek bildiğim, onun da bu işin içinde olduğu. Tam o anda çıkıp gitmesi ve birinin beni aramaya gelmesi için yeterince uzun süre ortalıkta görünmemesi ne kadar da uygundu.

"Aman Tanrım!" Buffy'nin çığlığını duydum. "Burada ne oldu böyle?"

Duş perdesini kenara itmeden önce üçe kadar saydım. "Bilmiyor musun? Onları içeri sen aldın."

"*Kimi* içeri aldım?"

"Oh, yapma."

"Port-a-let gibi kokuyor."

Duşumu bitirdim ve dışarı çıktığımda odamın yarısını çorak buldum. Ne yatak, ne yastık, ne de sidikli giysiler vardı; sadece için açık pencere kenarına serilmiş mavi bir kene yatağı vardı. Buffy her şeyi ıslak, acı kokulu bir kumaş yumağı haline getirmişti. Dolabımın kapağını açarak eşofman altımı ve kalın bir kapüşonlu tişörtümü seçtim. Ben üzerimi örterken, Buffy minimal bir saygı gösterisiyle gözlerini kaçırdı.

"Bir dakikanı ayırıp bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" "Sanki bilmiyorsun...."

"Dinle Biba, benimle bu şekilde konuşmaya hakkın yok. Sana nazik ve yardımcı olmaktan başka bir şey yapmadım. Bana bu şekilde karşılık veremezsin.

-Hayır. Böyle bir şey olmayacak." Güneyli tonu kalınlaşmıştı ve o zamana kadar onun gerçekten ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu fark etmemiştim.

"Ağzımda hâlâ sidik tadı var, Buffy," diye tısladım ona toplayabildiğim kadar zehirle. "Beni kapının kilidi açıkken yalnız ve savunmasız bıraktın. Bu konuda *hiçbir* şey bilmediğine inanmazsam beni bağışla."

"Paranoyaklaşıyorsun. Burası benim de odam. Lağım gibi kokmasından mutlu olduğumu mu sanıyorsun?"

I seviyelendirilmiş benim gözler at onu. "Belki sen gibi için bulmak başka bir oda arkadaşı?"

"Belki de gidip bakmalısın. Şimdi tam zamanı." "Bunu yapacağım."

Dolabımdan bir çift spor ayakkabı aldım ve odadan çıkarak ev annesinin ofisine doğru yola koyuldum. Adı Frau Wilhelm'di ve huysuz, pörsümüş yüzü onu okulun kendisi kadar yaşlı gösteriyordu.

Kapıyı çalmaya bile zahmet etmedim. Hazırlıksız yakalanmıştı ve elindeki bir bardak içkiyi hızla önündeki açık dosya çekmecesine bırakıp kapadı.

"Seninle konuşmam gerek," dedim söze .

Biraz öksürdü ve tılandı, gözleri yaşardı ama sağlam Alman soğukkanlılığını topladı ve başını sallayarak yanımdaki sandalyeyi işaret etti.

"Bayan Quinn," dedi, "sırılsıklam olmuşsunuz ve yerime damlıyorsunuz."

"Belki bunu az önce odama habersizce girip bir kova idrar boşaltan gruba söyleyebilirsin?"

"Vat?" Sesi bu kelimenin boşluğunda bir oktav yükseldi. "Kim?"

Tam cevap verecektim ki Buffy ve Theo'nun Zephyr'in güçlü ilişkileri hakkındaki uyarılarını hatırladım.

"Eğer sana söylersem ve sen de onların peşinden , aileleri seni destekleyecektir çünkü onlar seni çalıştırıyor. Söylemezsem, belki beni öldürmezler. Bu arada, yeni bir odaya ihtiyacım var. Oda arkadaşım bu yüzden kendini kaybetti ve onun da bu işin içinde olmadığından emin değilim. Her halükarda, sonsuza kadar tek gözüm açık uyuyamayacağım. O yüzden beni başka bir odaya yerleştirin lütfen, tercihen yalnız."

Doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi birkaç dakika bana baktı. Masasının köşesindeki not kâğıdı kutusuna uzandı, açtı, birkaç kâğıt karıştırdı ve sonra kapağını kapattı. "Hiç yok."

"Oh, hayır, yapamazsın. Okul ücretini ben ödedim ve bana temiz, güvenli bir oda ve yemek sağlamaktan siz sorumlusunuz."

Çelik mavisini mizahsız gözleri bana kilitlendi, burnundan çıkan tüyler öfkeli nefes verişinin esintisiyle neredeyse dalgalanıyordu.

Büyük bir gürültüyle kutuyu tekrar açtı ve kutunun kapağının üzerinden bana bakarken kartları karıştırdı. Sonunda bir tanesini çekti.

Dışarı. Bu oldu Sarı. Bu Diğerleri vardı pembe veya mavi-ben yolcuların cinsiyetini belirlediğini varsaydı. O . Ben de aldım.

"Bu neden sarı?" "Brrroom dolabı."

"Süpürge dolabı mı?"

Sertçe başını salladı. "Al ya da git."

İçimden homurdandım. Eninde sonunda istediğimi elde edecektim. "Orada bir yatak mı?"

"Ve von'u al."

kalktım. "Tamam, şimdi lütfen. Geri dönüp eşyalarımı toplayacağım. Süpürge dolabına nasıl gideceğim?"

"Koridorun sonu."

Başımı salladım. Orada kraliyet muamelesi görmeyeceğim belliydi, bu yüzden onu kendim bulmam gerekecekti. Artık "eski" olan odama döndüğümde kapıyı açtım ve Buffy'yi önünde açılmış bir ders kitabıyla yatağında bağdaş kurmuş otururken buldum.

"Eee?" Sorgulayarak başını kaldırdı. "Eee, ne?"

"Yaptı mı sen olsun o aptallık dışarı . seninKafa mı? Söylemek Ben ne olduğunu."

"Bilmiyormuşsun gibi davranacağım. Burada oturmuş senin dönmeni bekliyordum ki bir fısıltı duydum ve döndüğümde Zephyr ve çevresindekilerin kapıdan bana aval aval baktığını gördüm. Korktum ve sonra Erin üzerime büyük bir kase çiş boşalttı. Bunun komik olduğunu düşündüler ama ben ölüyormuşum gibi hissettim. Şaşırmış görünmüyorsun."

Yüzü pasif kaldı. "Nereye gidiyorsun?" "Bir süpürge dolabı var. Benim için oraya bir yatak koyuyorlar."

Buffy başıyla onayladı. "Bu koridorun sonunda. Ama bunu düşünüyör olamazsın-"

"Burası temiz ve bu yılı atlatmak istiyorsam biraz mahremiyete ihtiyacım var."

"Bu şekilde sonuçlandığı için üzgünüm Biba. Yaptıkları şaka hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordum ve bu çok kötü bir şeydi."

"Bu her ne demekse. Umurumda değil. Babam bana bu okulda okuyabilmem için para bıraktı ve kimsenin bunu elimden almasına izin vermeyeceğim. Toplanmam için bana bir dakika verin, sonra yolunuzdan çekileceğim."

"Senin için hâlâ burada olacağım." Sesi içten geliyordu.

Toparlanmam uzun sürmedi ve veda bile etmeden kapıdan çıktım. Koridorun sonunda bir odanın kapısı hafifçe açık duruyordu. İçeriye baktım ve bir yatağın, lambalı küçük bir yan sehpayla birlikte içeri itildiğini gördüm. Masa yoktu. Dolap yok. Pencere yok. Mükemmeldi.

Banyo olmadığını fark ettim. Kızların banyosunu ve spor salonundaki duşu kullanmam gerekecekti. Gecenin bir yarısı oraya gitmek eğlenceli ama buna alışacaktım. Çok erken kalkacak ve kimse uyanmadan duşumu alacaktım. Bunu .

Ben hayatta kalan biriydim. Ben babamın kızıydım.

CHAPTER 6

To soyunma odasının aynasından bana bakan kız, sadece birkaç gün önce gelen kız değildi. İki kısa süre içinde Günler geçtikçe kırmızı çerçeveli gözlerimin altında koyu halkalar oluşmaya başladı. En karanlık anlarımda bile normalde yüzümü aydınlatan samimi bir gülümsemeyi başarabilirdim. Ama şimdi öyle değil. Kendimi bir uçurumdan aşağı itilmiş ve ağır çekimde ölümün bana yaklaşmasını izliyormuş gibi hissediyordum.

Giyindim ve çiftler halinde gelip giden kızların kıs kıs gülüşlerini görmezden geldim. *Kadınlar neden çiftler halinde seyahat eder ki?* Kıyafetlerimi havluma sararak odama döndüm ve yatağımı hazırladım. Kahvaltı vakti gelmişti. O günkü dersim bittiğinde oda meselesini halledecektim.

Eski iki masa arkadaşımınla oturmayı tercih ettim, ancak görünüşe göre onlar da çiş olayını duymuşlardı ve benimle ilişki kurmak istemediler. Sırtları bana dönük, kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Ben tamamen dışlanmıştım. Buffy'nin odanın öbür ucundan bana baktığını gördüm ama normal neşeli gülümsemesi ve el sallaması yoktu. Sanki nasıl bir karşılık vermesi gerektiğini ölçmeye çalışıyormuş gibi bakıyordu. Umurumda değildi.

Dersler de aynı derecede stresliydi. Doğru dürüst çalışma fırsatı bulamadığımdan, cevap vermem istendiğinde "Aaa..." ve "Emin değilim" gibi cevaplar veriyordum. Daha da utandım ve Zephyr'in takipçilerinin mırıldandığı hakaretleri duydum.

Öğle yemeği vakti geldiğinde tabağımı doldurdum ve her zamanki yalnız masama doğru yöneldim. Bir sürprizle karşılaştım. Orada oturan başka biri daha vardı, bir adam. Ben geldiğimde kafasını kaldırdı, Theo.

"Ben de seni bekliyordum."

Tabağımı neredeyse yere deviriyordum. "Ben mi?"

Yemeğimi kararsız ellerimden aldı ve oturduğu yerin yanına koydu. "Başka kim var?"

Şaşkın görünmemeye çalıştım ama öyleydim. Tabağımı işaret ettim. "Oraya oturmamı mı istiyorsun?"

"Elbette, aptal. Neyin ? Neden bu kadar gerginsin?"

Saçımı tuttum ve bükmeye başladım; gergin olduğumda sık sık yaptığım bir hareketti bu. Sakin olmaya çalışıyordum ama lanet olsun! O kadar yakışıklıydı ki. "Ah, bir nedeni yok," diye yalan söyledim ve yanındaki koltuğa kaydım.

"Evet, ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Dün yaşanan o küçük *nedensiz* olay."

Sertleştım. *Beni de mi dürtecekti?* "Ne olmuş ona?"

"Zephyr tam bir pislik olabiliyor. O ve diğerleri bunu yapmamalıydılar. Başka bir yerdeydim ve daha sonra haberim oldu."

"Daha sert birkaç kelime düşünebilirim."

"Seni suçlayamam. Kendini buraların kralı sanıyor, biliyorsun." Yüzümü dikkatle izliyordu.

Ona yan gözle baktım. "Kral mı? Hah. Bu bir şaka. Beni etkilemiyor. Herkes istediğinde çok az çabayla bir pislik olabilir."

Ağız alaycı bir sırıtışa dönüştü. "Onu hafife alma. Bazı insanlar pitbullar gibi acımasız yetiştirilir. Çok sıkı yetiştirilmiş, soğuk, insanlık dışı ortamlarda büyümüş, kardeşleriyle rekabet etmeye zorlanmış, hatta istismara uğramış. Onları okumak zor olabilir ve hemen sonuca vararak başınızı belaya sokabilirsiniz."

"Onu ilk gördüğümde bir pislik olduğunu açıkça belli etmişti."

Theo dikkatini tabağındaki ekmekli dana eti ve patates püresine çevirdi. "Şimdi benimle aynı fikirde olmak zorunda değilsin, Biba. Sadece söylediklerimi hatırla, gün gelecek hatırlayacaksın ve uyarıldığın için memnun olacaksın. Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Bu ses tonunu duyduğuma göre, sanırım o bir tür uzak kraliyet ailesi mensubu falan."

Theo hemen keten peçetesiyle ağızını kapattı. "Zephyr'in ailesinde krallar var, Biba. Zephyr insanlarla oynar. Seninle de deneyecek, bekle ve gör. Buradaki her kızla en az bir kez birlikte olmayı kendine görev edinmiştir." Yan gözle masa arkadaşlarımıza baktı. "Yani, neredeyse her kızla. Gözünü kesinlikle sana dikmiş."

Çatalımı düşürdüm. "Ben mi? Canı cehenneme. Yaşadığım sürece onun yüzünü bir daha görmek istemiyorum."

Başını sallayarak tabağına baktı. "Söylediklerini duyuyorum ve neden söylediğini de anlıyorum ama konuda söz sahibi olacağını sanmıyorum. Acımasızdır ve eninde sonunda istediğini alır. İsteyerek... ya da başka türlü. Sadece ondan uzak durun. Bunu benim için yapar mısınız?"

"Benim için" dediğini duyduğumda dişlerimin arasındaki söylenmemiş tehdidi sıktım. Kulağa hoş . Hem de çok. Ona kısa bir baş selamı verdim.

Ayağa kalktı ve sandalyesini itti. "Dersim var. Üçünden de uzak durun: Zephyr, Solomon ve Arvo. Üçü arasında Zephyr en kötüsü, ama hepsi de ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmiyor."

istediklerini elde etmek için. Ne pahasına olursa olsun," diye tekrarladı gözleri benimkilere kilitlenirken. "Anladın mı?"

Stormcloud Akademisi'nde fiziksel aktiviteye büyük önem verilirdi. Mantık, temiz hava ve yüksekliğin zihni boşalttığı ve böylece daha fazla şey öğrenilebileceğiydi. Buna hiç aldırmış etmedim ama kendi başıma kalma eğilimindeydim. Günün aktivitesi, dik tırmanışlar ve ani inişler üzerinden beş mil yürümekti; dikkatli olmazsanız sizi yüzlerce metre aşağıdaki akarsuyla beslenen bir vadinin dibine indirebilirdi. Ben dikkatliydim.

Her zamanki gibi, sürü önümdeydi. Böyle olması hoşuma gidiyordu. Arkamda çakıl taşlarının sektiğini duydum ve dönüp eski yatak odasının penceresinden o boktan günde gördüğüm yeni kızı gördüm. Kenardan kaymamaya konsantre olduğu için başı eğikti.

"Merhaba, ben Biba. Sen yenisin."

Cevap vermeden önce durdu, dengesini kaybederse uçacağını düşünmüş gibi kollarını açtı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Abigail Monfort, Cornwall." Soluk beyaz elini bana doğru uzattı.

Benimkini pantolonumun paçasına sürttüm ve onunkini aldım. "Ben Biba Quinn, Seattle'dan."

"Arkadaşlarım bana Gail der. Burada olmak biraz heyecan verici, sence de öyle değil mi?"

"Alışmak biraz zaman alıyor ama çok geçmeden bu dağ keçilerinden biri gibi dörtnala koşan ve emin adımlarla yürüyen biri olacaksınız."

"Öyle mi düşünüyorsun? Ben o kadar emin değilim."

"Gel, yanımda yürü," diye teklif ettim. "Ben seninle kenar arasında kalacağım. Belki bu seni daha güvende hissettirir."

"Emin misiniz? Çok teþekkür ederim. Evet, gerçekten, bunun yardımı olur." Sağ tarafımda pozisyon aldı, nereye gittiğine dikkat ediyordu.

"Ailenle birlikte geldiğini gördüm," diye devam ettim, ona hoş karşılandığını hissettirmeye hevesliydim.

"Korkarım ailem değil," dedi, sesinde bir titreme vardı. "Teyzem ve amcam. Annem ve babam uçakları düştüğünde öldüler. Her şeyi birlikte yaptılar. Birlikte öldüler bile." Bu noktada kırıldı ve devam edebilecek kadar güçlü hissetmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

"Anlıyorum. Ben de buraya gelmeden hemen önce babamı kaybettim. Aslında, bana kalan para sayesinde buraya ."

"Ben de öyle," diye onayladı Gail. "Ama bu beni suçlu hissettiriyor - sanki onlar benim hayatımı ilerletmek için kendi hayatlarından vazgeçmişler gibi."

"Nasıl oldu da burayı seçtiniz?"

"Aslında bilmiyordum. Annemle babamın eşyalarını karıştırmak için uğradım ve orada bana gönderilmiş bir mektup vardı. İçinde isimsiz bir hayırseverin yol paramı ödediğini söyleyen bir mektup vardı. Kardeşim yok, sadece teyzem ve amcam var. Beni ellerinden kurtardıkları için mutlu olduklarını biliyorum ve buradayım."

Bir köke takıldım.

"Dikkat et!" Gail kolumu tutarak bağırdı. Bu beni düşmekten ve belki de daha kötüsünden korumaya yetti.

"Vay canına! Ben de seni kurtaracağımı sanıyordum. Teþekkür . Eğer burada olmasaydın, tamamen kaybedebilirdim."

"Gerçekten de iyi şans. Birbirimizden ayrılmamalıyız," diye güldü ve belinden eğilerek bana el salladı.

Konuşmasının resmiyeti karşısında kendi kendime kıkırdadım ama ondan hoşlandığıma çoktan karar vermiştim.

Gail ve ben belirlenen yürüyüşü tamamladık ve onunla vakit geçirmekten keyif aldığımı fark ettim. Belki de İngiliz aksanından ya da bakış açısından kaynaklanıyordu. Mütevazı ve minnettardı, tıpkı benimki gibi. İkimiz de ağızımızda gümüş kaşıkla doğmamıştık. Akşam yemeğini birlikte saçaklı masamda yemek üzere sözleştik ve ben bir sonraki dersime geçtim.

Son dersim en çok korktuğum dersti. Arvo ve Solomon da sınıftaydı ve tam arkamda oturmayı seçmişlerdi. Gözlerinin başımın arkasını yaktığını . İçlerinden biri sanki kötü bir şey kokluyormuş gibi burnunu çekmeye devam ediyordu. Başka kimse fark etmemiş gibiydi ama ben neyin peşinde olduklarını çok iyi biliyordum. Elimi kaldırdım ve tuvalete gitmek için izin istedim. Profesör isteğimi yerine getirmeden önce odadan çıkmıştım. Arkamdan kahkahalarını duydum.

"Altını ıslatma yine, Biba."

Yumruğumla duvara vurdum. Tek görebildiğim kırmızıydı. Geriye dönüp kaba taşla tekrar vurmak istedim ama bir şey bileğime kilitlendi ve beni engelledi. Uzaklaşmaya çalışırken Theo'yu bulmak için döndüm. Beni kendine doğru çekip başımı göğsüne yasladığında gözleri empatik, yüzü şefkat doluydu. Bana sıkıca sarıldı ve sanki korkmuş bir hayvanmışım gibi fısıldadı. Belki de öyleydin. Gözyaşlarım kontrolden çıkmıştı.

"Şşş..." diye kulağıma konuştu. "Sorun yok. Ben buradayım ve sana göz kulak olacağım. Bana tutun, seni odana geri götüreceğim. Şşş..."

Yarı yürüyerek, yarı kucakta koridorun sonundaki küçük odaya geri döndüğünü hatırlıyorum. İçeride kapıyı kapattı, örtüyü geriye katladı ve beni yatırdı. Ayakkabılarımı çıkardı ve düzgünce yan yana kapının yanına koydu. Cenin pozisyonunda kıvrıldım ve ağlamamı durduramadım.

"Gitme mi? Henüz değil," diye yalvardım ona.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Güvendesin. Şimdi sadece uyu."

Sıkı bir topun içine girdim ve Theo'nun yorganı boynuma kadar çekip üzerime sardığını hissettim. Geldiğimden beri ilk kez kendimi güvende ve şefkatli . Sarsıntı hafifledikçe yavaş yavaş uykuya daldım.

CHAPTER 7

BIBA

W Uyandığımda kendimi bitkin hissediyordum. Theo yerde oturuyordu, sırtını kapıma dayamıştı. beni rahatsız etti. "Hey," dedim ve gülümsemeye çalıştım. "Tüm için özür dilerim."

Elini kaldırdı. "Özür dilemek yok. Özür dileyecek bir şey yok. -Yapıyorlar."

"Ama beni etkilemelerine izin verdim. Bunu yapmaya devam edemem. Kazanmalarına izin veremem."

"Peki, bunun üzerinde çalışacağız. Bu tehlikeli bir iş."

Theo ayağa kalktı ve yanımdaki yatağa oturdu. Kolunu bana doladı, eliyle çenemi kavradı. Yavaşça eğildi ve alnımdan öptü.

"Sana bir şey olmasını istemiyorum, anlıyor musun? Bunu benim yöntemimle yapacak mısın?"

İtiraz etmek için ağzımı açtım. "Neden kimse onu durdurmuyor?"

"İşte milyon dolarlık soru bu, Biba. Bundan daha fazlası var- bu konuda bana güvenmek zorundasın."

Yorgun ama biraz güç toplayarak doğruldum. Bu okula geldiğimden beri çok fazla saçmalık yaşamıştım ve değişiklik olsun diye birinin benimle bir yetişkin gibi konuşmasına ihtiyacım vardı.

"Dinle Theo," dedim sıcak, pürüzsüz elini elime alarak, "herkes... yani *herkes* benimle sanki bir volkana kurban olarak atılacakmışım gibi konuşuyor. Benimle aynı seviyede olmana ihtiyacım var."

"Yaptığım şeyin bu olduğunu sanıyordum."

"Öyle değil. Sen de herkes gibi romanlardaki casuslar gibi konuşuyordun. Dün gece biri kafama idrar döktü. Benimle rıhtım kenarında bir fahişeymişim gibi konuşan adamlar var ve konuştuğum herkes süper insanmış gibi davranıyor. Ama değiller, değil ? Onlar sadece zengin çocuklar."

"Onlar bundan daha fazlası."

"O zaman açıkla. Bana kaçmamı ve saklanmamı söyleme. Gerçekten neyle karşı karşıya olduğumu söyle."

Theo'nun yüzü bullak olmuştu. Söylemek istediği bir şey vardı ama bir şey onu durduruyordu. Biraz daha deneyimli olsaydım, belki onu öperdim. İstedim ama ondan bilgi almak için romantik bir jest yapmak yanlış geldi.

"Tamam Biba," diye mırıldandı Theo, "açıklamaya çalışacağım. Zephyr, Arvo, Sol- onlar zengin çocuklardan daha fazlası. Aileleri nesillerdir Fırtına Bulutu Akademisi'ne devam ediyor."

"Yani, onlar miras. Bu kadar mı? Benim dışımdaki herkesin mirasçı olduğunu sanıyordum."

Theo elimi sıktı ve bıkkınlıkla gözlerini kıstı. "Bundan daha fazlası var. Çok daha fazlası. Öğle yemeğinde Zephyr'e kral dediğimi hatırlıyor musun? O lafın gelişi değildi. Krallar Stormcloud'da gerçek bir şey. Bu okulda yüzlerce yıldır var olan dört kişilik bir grup. Zephyr bu duvarların içinde kelimenin tam anlamıyla bir kraldır."

Theo'nun konuşmasını bölmeden dinledim. Buffy'nin bir gece önce sergilediği histriyonik konuşma kadar dramatikti ama en azından

bazı şeyleri açıklığa kavuşturdu. Hemen ardından gelen bir sorum vardı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Ne?"

"Eski bir gizli topluluk mu? Burası da ne böyle? Beyniniz falan mı yıkandı? Üç devasa pisliğin burayı sorgusuz sualsiz yönetmesine izin mi veriyorsunuz? Üzerinize sidik mi döküyorlar?"

"Biba-"

"Koridorlarda sana sürtük mü diyorlar? Buradaki herkes nasıl bu kadar ... korkak olabiliyor?"

Theo bir anda elimi kenara fırlattı ve ayağa kalktı. Kızgındı, gözleri şişmiş ve elleri yumruk olmuştu.

"Krallar kabadayıdan da öte, Biba," diye bağırdı. "Lütfen bunu ciddiye alır mısın?"

"O zaman neden ilk sabah kahvaltıda onlarla birlikte oturuyordunuz?"

Theo gözlerini kaçırdı. Sinirlerine dokunmuş gibiydim. "Bunu sana söyleyemem," diye fısıldadı.

İçimi çektim. "İnsanların bana söyleyemeyeceği çok şey var sanırım."

Theo elimi tuttu. "Senin adına araya girmeye çalışabilirim," dedi pek inanmadan. "Hiçbir şey için söz veremem ama.. belki Zephyr'i ikna edebilirim. Yine de lütfen... herkesin dediğini yap ve bu arada ortalıkta görünme."

Derin bir iç çektim ve gülümsedim. "Tamam. Teşekkürler."

"Güzel. Tamam, gitmem gerek. İyi olacaksın. Akşam yemeğinde görüşürüz." Başımı sallayınca birden aklıma geldi. "Gail."

"Kim o?"

"Yeni bir kız. Daha bugün başladı. İngiltere'den geliyor ve yürüyüş sırasında konuşmaya başladık. Onu benimle oturması için davet ettim."

"Sence fazladan bir kişi için yer var mıdır?"

"Elbette," diye kızardım. "Görüşürüz o zaman."

"Bana verdiğin sözü unutma," dedi kapıyı kapatırken. "Deneyeceğim" sözlerini ağzımdan çıkaramadan gitmişti.

CHAPTER 8

BIBA

I Gail'le akşam yemeğini dört gözle beklerken buldum kendimi. O, Fırtına Bulutu'nda tanıştığım ve herhangi bir yakınlık hissettiğim ilk kişiydi.

Akrabalık ya da karşılıklı anlayış. Şımartılmış veletlerden oluşan bu varlıklı gruba ait değildim. Minnettarlığı ve kaybı anlıyordu. Hatta kendimi ondan daha cesur hissediyordum ve bu da işimi kolaylaştırıyordu.

Yemek salonunun girişinde buluştuk ve yemeklerimizi birlikte almak için arka tarafa gittik. Yemekhane kuyruğundan çıkıp yemek salonuna girdiğimizde bir şeylerin ters gittiğini hemen hissettim. Bir şeyler farklıydı. Sonra ne olduğunu anladım.

Zephyr ve odadaki tüm öğrenciler sessizce oturuyordu.

-Ne bir gülümseme, ne bir hareket, sadece Gail ve bana doğru birleşik bakışlarının gücü. Bu tamamen ürpertici bir duyguydu ve Theo'nun sessizce beklediği masamıza odaklanarak gözlerimi kaçırdım. Sakin bir şekilde yemeğini yiyor, çatal ve bıçakla havuç dilimliyor ve soğukkanlı görünmeye çalışıyordu. Ben daha iyi biliyordum.

Masaya vardık ve kasvetli bir sesle Gail'i onunla tanıştırdım. Oturduk ve yemeğe başladık ama sessizlik bozulmadı. Bu yeni sapkın ilgiyi hak edecek ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kalkıp odama koşmamak ve kapıyı kilitlememek için elimden gelen tek şey buydu.

"Sakin ol," sözleri alçak sesle ve Theo'nun nefesinin altından geldi.

"Bu da ne böyle?" "Performans sanatı mı?" diye fısıldadım. "Seni test ediyorlar. Görmezden gel onları."

"Onunla konuşacağını sanıyordum."

"Yaptım. Yollarımız ayrıldıktan hemen sonra. Daha iyi olabilirdi."

Gözlerimiz buluştu ve sonra Gail'e baktım ve yüzünü gördüm. Gözleri kocaman açılmıştı, mutlak bir dehşet içinde donup kalmıştı. Dikkatini çekmek için önce Theo'ya sonra da Gail'e baktım. O da başıyla onayladı.

"Gail, bana İngiltere'yi anlat," diye ne çok yüksek ne de çok yumuşak olmayan bir sesle davet etti.

Dehşete düşmüş bir halde omzunun üzerinden sessiz, alaycı yüzlere baktı. "Ben... Ben şimdi zamanı olduğunu sanmıyorum. Bir şeyler ters gidiyor gibi."

"Sorun yok. Bu seninle ilgili değil," diye güvence verdi Theo. "Mesele Zephyr. Bana kızgın olduğu için herkese bunu yapmalarını emretti. Sadece arkanı dön ve onlara sırtını dön."

"Devam et, Gail." Ona biraz cesaret vermek için onu cesaretlendirmek istedim.

Eğer şimdi boyun eğerse, asla toparlanamayacak ve tüm okul hayatı onu boğacaktı. Her zaman bu tür davranışları kışkırtacak bir Zephyr olacaktı.

"Peki, eğer eminseniz. Bakalım, nereden başlamalıyım? Ben deniz kenarında büyüdüm. Köyüm sarp bir kayalığın üzerinde yer alır ve bölgedeki neredeyse her evden dalgaları görebilirsiniz. Babam saygın bir doktordu. Annem onun hemşiresiydi ve ofislerini yönetirdi. Biz herkesi tanırdık, onlar da bizi. Babam, reşit olduğumda köyden ayrılmamı, dünyayı daha fazla görmemi, insanların ne hakkında olduğunu öğrenmemi söyledi. Görüyorsunuz, yurtdışında eğitim görmüş ve çok zeki bir adamdı."

Gail'in sesi titremeye başladı, içinde bir hıçkırık kabarıyordu. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Tek yapmam gereken

ve kontrolsüzce hüngür hüngür ağlamaya başladınız. Bu keder fizikseldir.

"Konuyu değıştirelim," diye önerdim.

Theo sorduğum soruyu cevapladı. "Ekinoks Balosu'nu biliyorsun, değil mi?"

Gail ve ben ona bakakalmıştık, şaşkınlığımız yüzlerimizden okunuyordu.

Theo açıklığa kavuşturmaya çalıştı, "Bahar Ekinoksu Balosu mu? Mart ayının başındaki büyük kostümlü balo mu?"

"Kostüm balosu mu?" Ben cevapladım. "Hayır, hiç duymadım."

"Huh." Ağzını sildi ve çatal bıçakları ile peçetesini dikkatlice tabağına yerleştirdi. "Her neyse, Bahar Ekinoksu'nda, gece ve gündüz aynı uzunlukta olduğunda, büyük, maskeli bir dans olur. Fırtına Bulutu Akademisi'nin kurucularının astronomi takıntılıları olduğunu söylüyorlar. Hatta okul açıldıktan kısa bir süre sonra Galileo'nun bir ders verdiğine dair kanıtlar bile var."

"Bu çok çılgınca," diye mırıldandı Gail, Theo'yla o kadar meşguldü ki bize bakan sessiz zombileri ve resmi lehçesini unutmuş gibiydi.

"Her neyse, sınıf kanadının sonunda kuzeye bakan bir balo salonu var. Orkestra, avizeler, yiyecek ve içecek masaları. Kostüm giyerek geliyorsunuz. Aslında oldukça büyük bir olay."

"Kostümleri nereden bulacağız?" diye sordu.

"Emin değilim ama sanırım kızlar Wachsbrunnen köyünde bir dükkâna gidiyor. Oraya yürüyerek yaklaşık otuz dakikada gidebilirsiniz."

Her şeye rağmen kendimi iyimser hissediyordum. Bu sadece bir kostüm partisiydi ve bir ay uzaktaydı, ama korkulacak bir şey yerine dört gözle beklenecek bir şeydi. kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Kirli bulaşıklarımı yukarı çıkarayım dedim. Bu gece bir ara ders çalışmam gerekiyor."

O ve Gail başlarını salladılar ve sıcak bir şekilde gülümsediler. Orta koridorda, Zephyr'in masasının hemen yanında yürüdüm. Salondaki herkes hâlâ çocukça bir şekilde onun kaçıışına katılıyordu. Erin ve Poppy'nin masasının yanına geldiğimde, sanki biri tepsisini düşürmüş gibi bir çatal şangırtısı duydum. Yürümeye devam etmem gerektiğini bilmeme rağmen, Poppy'nin ayağa kalkıp tepsisini yüzüme doğru savurması için tam zamanında gözlerim masaya kaydı.

Reçine levha bana sertçe çarparak eşyalarımı düşürmeme ve geriye doğru tökezlememe neden oldu. Ayaklarım hemen yerden kesildi ve yere yığıldım. Aşağılanmanın ötesinde, bu saldırının fiziksel olarak çok büyük bir zararı olmazdı. Ne yazık ki yanağım aşağı inerken bir masaya çarptı. Yüzüm çatlamadığı için şanslıydım ama yine de fena halde canım yandı.

Yemek odası kahkahalara boğuldu. Adrenalinim yükselmeye başlamıştı ve bir anda ayağa kalkmışım.

"Ne oluyor lan?" Çığlık attım.

"Bu Zephyr'e çene çaldığın için!" Poppy bağırarak karşılık verdi.

Geriye çekildim ve açık avucumu onun aptal, çarpık yüzüne doğru savurdum. Sonra her şey serbest kaldı.

Krallar ayaktaydı. Arvo, Poppy'yi tam ölçekli ezmeden kurtarmak için beni geri itti. Theo'nun hızla yanımdan geçtiğini gördüm. Arvo'yu gömleğinden yakaladı ve duvara çarptı. Kolu geri çekilmişti, onu yumruklamaya hazırdı. Sonra cam kırıkları duydum. Zephyr, bok yiyen sırtışla yangın alarminin camını kırmıştı.

Theo bıraktı, Arvo elinden kayıp giderken etrafına bakındı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sakince yerine oturdu. Zephyr onun yanına oturdu. Erin, attığım tek tokat onu Louisville Slugger'dan çıkan bir darbe gibi yaralamış gibi davranan Poppy'yi teselli ediyordu.

Girişten içeri bir kargaşa doldu. Bayan Amelia bir düdük çaldı ve bir bayrakçının kollarıyla tepedeki ÇIKIŞ tabelalarını işaret ederken, adamlar tam itfaiyeci teçhizatıyla, ellerinde su hortumuyla içeri girdiler.

Dekan Schmidt ortaya çıktı, durumu değerlendirdi ve ardından alarma doğru yürüyüp anahtarını kullanarak alarmı kapattı. "Yaralanan var mı?" Sessizlikle karşılaştı. "Yangın ihbarında bulunabilecek kimse var mı?" Yanıt yok. "O halde bunu kimin yaptığını sorabilir miyim?"

Doğruca Theo'ya baktı, o da düzgün bir bakışla karşılık verdi. "Zephyr Williams, efendim," diye cevap verdi.

Sanki prova edilmiş gibi, "Theo Brant" diye bağırarak bir koro hiç itiraz etmeden dekana seslendi. Zephyr ona tuzak kurmuştu.

Ayağa kalktım ve olabildiğince yüksek sesle "Zephyr'di efendim. Onu koruyorlar."

Dekan dönüp bana baktı. "Senin sözüne karşılık yüz yirmi öğrenci daha mı var?"

Başımı salladım, çenemi ayarladım.

"O zaman ikinizle de beş dakika içinde ofisimde görüşeceğim."

Dekan Schmidt masasının ucundan dönüp sandalyesine oturmadan önce ofis kapısını kapattı. Theo ve benim yüzlerimi inceledikten sonra bir kalem aldı ve masasının tahtasına vurmaya başladı.

"Birisi orada neler olduğunu açıklasa iyi olur. Bayan Quinn, çok kötü görünüyorsunuz. Belki de siz başlamalısınız."

Daha dik oturdum ve çorbadan ıslanmış saçlarımı kulaklarımın arkasına ittim. "Teşekkür ederim efendim. Yemek odasında tabaklarımı geri götürürken Poppy Holland bana saldırdı. Arvo beni savunmaya çalıştığında Theo geldi.

dahil olmak için. O ve Zephyr Williams planlamıştı. Theo Arvo'yu ele geçirdiğinde, Zephyr yangın alarmını kırdı."

"Peki Bay Williams ve Bay Hurley'nin bu işe karıştığını nereden biliyorsunuz?"

Önce dekana sonra da Theo'ya baktım. "Birkaç gün önce bana karşı bir saldırı düzenlediler. bir kase idrar fırlattılar."

"Kim tarafından?"

"Erin Holland tarafından."

"Bay Williams ya da Bay Hurley tarafından değil mi?" "Şey, doğrudan değil, efendim."

"Ve siz, Bay Brant. Kendiniz için ne söyleyeceksiniz?" "Söylediği her şey doğru, efendim."

Dean Schmidt sandalyesinde arkasına yaslanmış, masaya vururken hafifçe sallanıyordu. Arkasında güneş batıyor, karla kaplı dağların üzerinden turuncu gün batımının görkemli ışınlarını gönderiyordu. Avuçlarını birbirine bastırarak düşündüğünü duyabiliyordum.

"Siz ikiniz artık gidebilirsiniz. Bunu düşünmek için bir gün ayıracağım. Benden haber bekleyin."

CHAPTER 9

BIBA

Yemekhane olayının üzerinden üç hafta geçmişti ve şimdilik ortalık sakin görünüyordu. Yeterince masum . bunun her şeyin sonu olduğuna inanmak için. Yine de umutluydum ama temkinliydim.

Dean Schmidt'ten hiç haber alamadık. Her şeyin sessizce hafıza deliğinden aşağı atıldığından şüpheleniyordum. Yönetim için gelmek daha kolaydı.

Adaletin gelmeyeceğini kabul ettiğimde, başımı eğmek, sınıfta sessiz kalmak, her gece dolabıma barikat kurmak ve Krallardan olabildiğince uzak durmak biraz daha katlanılabilirdi.

Zamanla psikolojik gerginlik biraz azaldı, tıpkı gözümün altındaki morluğun solması gibi.

Gail de okulun ritmine ayak uydurmuş ve olayı bir daha hiç gündeme getirmemişti. Mümkün olduğunca yanımda kaldı ve korumacı tavrını sürdürdü. Biz arkadaşlık, mizacımız ve ortak kayıplarımız bizi birleştirmişti. Tam olarak öğrencilerin kurması gereken neşeli bir birliktelik sayılmazdı ama bu da bir şeydi.

Ve neredeyse her zaman yanımızda Theo vardı. Hem Gail'le hem de benimle ilgilenirdi. Ancak Gail'e olan sevgisi şefkatli bir ağabeyin sevgisiydi. Benim içinse daha derindi.

Birbirimizin cümlelerini tamamlamak, birbirimizin mesajlarını tahmin etmek, aynı yemeği sipariş etmek ve teneffüslerde aynı filmleri sevmek gibi küçük şeyler geliştirmeye başladık. Diğer genç öğrencilerden ve benden farklı olarak Theo'nun kampüste araba bulundurmasına izin veriliyordu. Beni ilkbaharda açan çiçekleri, kışın akan dereleri ve aniden ortaya çıkan kuşlarıyla aşağı dağlarda gezintiye davet etti. Mükemmel bir beyefendiydi. Kaba elleri yoktu, kıyafetlerimin düğmelerini açmak için ısrarcı girişimleri yoktu. Babamın bunu onaylayacağını biliyordum.

Baharın ilk gününe hızla yaklaşıyorduk, bu aynı zamanda büyük balonun tarihi olan Bahar Ekinoksu'ydu. Herkesin Kral George ve Kraliçe Victoria'nın hükümdarlıkları temalı özenli kostümler giymesi gelenekseldi. Bütün gece çıkarmayacağınız bir maske takmanız gerekiyordu. Okul atmosferindeki heyecanı hissedebiliyordum. Kızlar ne giymeyi planladıklarının dedikodusunu yapıyor, seçtikleri erkekle uyum sağlamayı ve onun da buna uygun giyinmesini umuyorlardı. Balo salonunda müzik eşliğinde özenle hazırlanmış bir ziyafet vardı.

Doğal olarak, Viktorya dönemi balo elbisemi evde bırakmıştım. Gülümseme. Gail de aynı durumdaydı, bu yüzden Theo'ya bizi köye götürüp fena sayılmayacak bir şeyler almamızı sağlayıp sağlayamayacağını sordum.

Bundan daha iyisini yaptı. Sevimli kırmızı Maserati GranTurismo üstü açık arabasının anahtarlarını bana verdi ve yılın ilk sıcak öğleden sonrasını kız kıza geçirmemi söyledi. Çok tatlıydı. Gail ve ben heyecanlıydık ve bu vesileyle banka kartı kumbaralarımızı açtık.

Arabayı yavaş sürdüm; ne de olsa ne İsviçre ehliyetim ne de sigortam vardı.

Acele etmedik, yoldan çıkıp düzlüklerdeki mikro alanlara girdik ve telefonlarımızla fotoğraf çektik. Wachsbrunnen'e girdiğimizde bir park yeri bulduk ve mağazaları araştırmaya başladık. Neyse ki, akademi bizim için güvenilir bir kaynak gibi görünüyordu.

Yerel tüccarlar için gelir, bu yüzden kostümler ve maskeler de dahil olmak üzere öğrencilerin ihtiyaçlarını kar ıladılar.

Fiyat etiketlerini görünce irkildim. Bu sevimli on altıncı yüzyıl köy binalarında yaşayan işletmeler, Fırtına Bulutu'nun genç baron ve baroneslerinin ne kadar  deyebilece ini biliyor ve mallarını buna göre fiyatlandırıyorlardı. Fahi  fiyatlarla ba a çıkamadık ama aramızda kalsın ve Gail'in terzilik becerisini kullanarak dantelli ve simli iki fena olmayan kostüm ve maske hazırladık. Wachsbrunnen'de çok uzun kalmadık. Theo'nun arabasıyla dar ve virajlı da  yollarında risk almak istemedim.

Burası son derece büyülü bir ülkeydi - günümüz soylularının daha basit zamanlarda ya ıyormu  gibi davranabildikleri eski paranın masal  lkesi. Normalde pastoral olan da  yolları boyunca, istediğiniz her şeyin mevcut olduğu kaplıcalar ve özel tatil köyleri k melenmi ti. Oradaki eğitimim süresince bu tür bağlantılar kuraca ımı ve belki de bunun yüksek lisans için Harvard'a girmeme yetece ini umuyordum.

Kamp se döndüğümde anahtarları Theo'ya geri verdim. "Ona çok iyi baktım," dedim.

Bana sarıldı. "Güzel, peki ya araba?"

Ona baktım, ne dediğini anlayana kadar kafam karı mı tı. Theo'nun kurnaz olmayan tatlılı ı, soğuk algınlı ını uzak tutan bir vitamin takviyesi gibiydi. Okulun zehirlili ine yenik d  memek için tamamen ona güveniyordum.

D   ncesizce ayak parmaklarımla üzerine kalktım ve onu yana ından öptüm.

Theo  p c k karşısında  a ırmı  gibiydi ama hemen toparlandı ve beni kendine çekti. Ba ı a a ı indi ve sıcak, şefkatli dudakları dudaklarımı kapladı. Bo azının derinliklerinden gelen yumuşak bir ses duydum. Dili a zımı açmaya zorladı ve sonra içimi ke fetti ini hissettim. Ona doğru e ildi imde arzunun ürpertisi a a ıya doğru yayıldı,

Umutsuzca tenini benimde hissetmek istiyordum. Bunun özlemiyle zorlukla nefes alabiliyordum.

Bu benim ilk gerçek öpücüğümdü. pek çok erkek elimi tutup dudaklarımı gagalamıştı. Muhtemelen onları bu şekilde kendime çekeceğimi ve ağzımı yoklamalarına izin vereceğimi ummuşlardı. Ama ben hiç böyle bir ihtiyaç hissetmemiştim. Bu şekilde değil.

Sesler yaklaştı ve Theo'dan ayrılmama neden oldu. Yüzünde hayal kırıklığı vardı ve ceketini beline bağladığını ve raketini aşağıda tuttuğunu fark ettim. Nedenini anladım.

"Özür dilerim," diye

mırıldandım. "Benim

için zevkti."

Dostça ana binaya geri döndük. "Aradığınız şeyi buldunuz mu?" diye sordu.

"Sanırım olacağız. Gail'in bazı terzilik becerileri var ve biraz şununla biraz bununla bu işi başarabiliriz."

"Kim ?"

Yüksek sesle güldüm. "Maskeli balonun amacı da bu değil mi zaten? Her bir hanımefendiyi ve maskenin ardında kimin yattığını merak etmeniz gerekmiyor mu?"

Daha fazla bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki, mahkemedeki bir sonraki çift köşede belirdi ve kulak misafiri olacak kadar yakındı. Arkadaşlığımızın berbat gerçekliği buydu. İşleri gizli tutmak yoksa Zephyr bunu duyacak ve benim için yeni bir işkence turu başlayacaktı. Bunların hiçbirisi adil değildi ama inatçıydım ve babamın hediyesiyle yaptığım şeyden gurur duymasını sağlamaya kararlıydım.

Theo elimi tuttu ve hızla dudaklarına götürerek avuç içimi öptü. Sadece dilinin yumuşak avucuma değen dokusundan bile bir özlem mızrağı hissettim. "Sonra görüşürüz," diye söz verdi ve öğrencilerin arasında kaybolana kadar koridorda ilerledi.

Onun yokluğunu canlı bir şekilde hissediyordum. Zihnim, göğüs uçlarımın göğsünün geniş kaslarına baskı yaptığı sert vücudunun anısıyla karışmıştı. Düşüncelerimi temizlemek için başımı salladım.

Uzun bir akşam olacaktı.

Gail ve ben balo elbiselerimizi kesip biçerek kendimizi meşgul ettik. Bunu benim odamda, izlenmeyeceğimiz bir yerde yaptık. Benim odam küçük olmasına rağmen, duvar boşluğunu bölen pencereler olmadığı için en iyisi olduğu ortaya çıktı.

Bir kez olsun kız gibi dikkatsizce konuştuk. Kim kiminle dans edecekti? Tüylü kızıl saçlı o korkunç kız ne giyecekti? Çilekli kokteylde şampanyaya izin verecekler miydi? Saçımızı nasıl düzeltecektik?

"Oda arkadaşım Diane'i tanıyor musun?" Gail bilmek istedi.

"Sanırım benim sınıflarımdan birinde, ama onun dışında pek değil." "Benden hoşlandığını sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Bunu söylemek istemezdim ama belki biliyorsunuzdur. İkiz kızlar, Erin ve Poppy Holland?"

"Evet," diye . İkimiz de o tüyler ürpertici geçmişini biliyorduk. "Onların Diane'le ne ilgisi var?"

"Diane onlara ve birlikte oldukları kalabalığa hayranlık duyuyor. Bana birkaç kez bundan bahsetti. Sanırım sen ve ben arkadaş olduğumuza göre, sen de anlıyorsundur."

Elimdeki kumaşı kıvrırmayı bıraktım ve başımı kaldırdım. "Bu benimle arkadaş olmak istemediğin anlamına mı geliyor?"

Gail bana bakamıyordu. Gözleri dikkatle elbisesinin eteklerindeki küçük boncuklara odaklanmıştı. "Korkunç derecede yalnızım ve sen Theo'yla birlikteyken, bu beni oldukça yalnız bırakıyor. Günler geçtikçe ikinizin birlikte daha fazla zaman geçireceğinizi düşünüyorum."

Başımı salladım ve tekrar işime baktım. "Ne istediğini anlıyorum. Artık benimle oturmanı beklemiyorum."

"Oh, çok üzgünüm, Biba. Anlıyorsun, değil mi?"

"Evet, evet, tabii ki biliyorum. Parya oldum. Bu Zephyr'in beni cezalandırma yönteminin bir parçası. Benim tarafımda olabilecek herkese karşı baskı uyguluyor. Theo buna dayanabildiği için oldukça şanslıyım. Dayanabilecek çok kişi yok."

"Korkarım şimdi beni tam bir hain gibi gösterdin. Başka ne yapacağımı bilmiyorum, Biba. Annem ve babam öldüğü için çok yalnızım. Kimsem yok ve sen başka bir yerde meşgulsen..." Kalan ayrıntıları doldurmayı bana bırakırken sesi kesildi.

"Hayır, hayır, tamamen anlıyorum. Bunun için endişelenmeyin. Sorun değil. İyi olacağım." Derin bir nefes aldım ve son birkaç dikişi uzun overlok teknikleriyle tamamladım. Bitirmek istiyordum. ağlıyordum ama bunu belli edersem lanetlenirdim. İpliği keserek yatağın kenarından kaydım. "İşte bu kadar. Hepsi bitti. Gerçekten yorgun olduğumu biliyorsun. Belki de şimdi gitmelisin, böylece ben de biraz uyuyabilirim?"

"Bana , değil mi?" Gail yaralı görünüyordu.

Tabii ki öyle yapmalıydı. Tarafını seçmişti ve bu taraf ben değildim. Ama onu gerçekten suçlayabilir miydim? Bu izole hapis hanede akran baskısı muazzamdı. Ben ona yük olmadan arkadaş edinmeyi hak ediyordu.

"Hayır, her şey yolunda."

Gail daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama fikrini değiştirdi. Üzerinde çalıştığı kumaşı toparladı, yüzü aşağıya doğru bakmaya devam etti ve başka bir şey söylemeden odamdan çıktı.

Eşyaları kaldırdım, yatağın örtüsünü geri çektim ve kıyafetlerimi bile çıkarmadan içeri girdim. Hâlâ güvende hissettiğim tek yer olan uyumaya çok ihtiyacım vardı. Gözlerimi kapattım ve kendimi uzun bir süre orada yatmaya, düşünmeye zorladım, sonunda dönüp duran düşüncelerimin önüne geçti ve dalıp gittim.

Balo iki hafta içindeydi. Theo olmasaydı, çantalarımla köye kadar yürüyebilir, bir turist otobüsünü işaretleyebilir ve gecenin içinde kaybolabilirdim.

İnanılmaz derecede mutsuzdum.

CHAPTER 10

BIBA

Yalnız geçen birkaç gün olmuştu ama üstesinden gelmeyi ve ödevlerimi başarmıştım. Odamda kalıyordum, sadece ders için dışarı çıktım ve yatağıma götürmek için bir sandviç aldım. Theo ile oturmadım bile. Tüm dünyadan kaçtım.

Ekinoks Balosu'nun yapılacağı Cumartesi sabahı biraz gergin uyandım. Kalktım ve balo elbisemi sakladığım askıdan aldım. Sinirlerimi atmak için yürüyüşe çıkmaya karar verdim ve sonra giyinme zamanı gelmeden önce geç bir öğle yemeği ve biraz kestirmek için geri döndüm.

Hava, kayalardan aşağı ve yarıkların arasından süzülen çiçek kokularıyla doluydu. Kış gitmiş, bahar tam anlamıyla gelmişti. Derin derin nefes almak ve canlanan hayvanları izlemek çok yardımcı oldu. Burası gerçek, doğal ve o anda yaşamak istediğim türden bir yerdi. Hayatım haline gelen çılgın dünyada değil.

Öğle yemeğinden sonra sade yatağıma uzandım ve üzerimdeki isli meşe kırıslara baktım. Neden bu kadar gergin olduğumdan emin değildim. Belki de herkes maskeli olduğu için Zephyr'i ve peşimden gelebilecek yardımcılarını daha az tanıyabileceğim düşüncesiydi. Belki de *Carrie*'nin dansın kraliçesi olmak için kurgulandığı ama her şeyin bir maskaralıktan ibaret olduğu o filmin anısıydı. Üzerine dökülen kanı hatırladım ve onunla özdeşleşebildim.

Soyunma odasına gidip duş aldım ve saçlarımı türbanla sardım. Theo'yu görmemiştim ve açıkçası odaya dönerken beni fark etmemiş olmasına sevinmiştim. Kostüm giyecek olsam da, kibrim onun için mükemmel görünmek istiyordu.

O öğleden sonra bir ara, endişeli olmamın en azından bir temel nedenini anladım. İki hafta önce Theo ile öpüştüğümünden beri biraz nefesim kesilmiş, biraz titremeye başlamıştım. Aynı anda hem yorgunluk hem de çılgınlık hissediyordum. Açlıktan ölüyordum ama yemek yiyemiyordum. Huysuzdum ama aynı zamanda başım dönüyordu.

Theo'yu istiyordum. Bu sadece ona yakın olmak ya da dudaklarını tekrar tatmak değildi. Kendimi ona vermek istiyordum ve bunu o gece yapacağımı biliyordum.

Eğer beni kabul ederse, kendimi Theo Brant'a vereceğim.

Uzun saçlarım gürdü ve güzel, yeni yıkanmış bir parlaklığa sahipti. Regency portrelerinin yer aldığı bir kitaptan, saçıma biblolar yerleştirilmiş bir kabarıklık seçmiştim. O dönemde kadınlar saçlarını yıkamadan aylar hatta yıllar geçirirlerdi. Bu yüzden pudralıyorlardı; kokuları ve yağı emmesi için. Ne yazık ki bazılarının saçlarına böcekler ve hatta küçük fareler bile yerleşirdi. Ugh!

Acele etmeden sonunda istediğim gibi diktim. Elbiseyi başımın üzerinden kaydırdım ve belimi saran kadife ipleri sıktım. Düğmeleri iliklemek biraz zor oldu ama sonunda ilikledim ve ayakkabılarımı giydim. Aynaya baktım.

Kabul etmeliydim ki çok seksi görünüyordum. Elbisenin korsajı düşüktü ve göğüslerim meme uçlarımı zar zor kapatacak şekilde yukarı ve dışarı doğru çıkmıştı. Belim sıkıca bağlanmıştı, etek ucum yere değiyordu ve saçlarım karmaşık bir tasarımla kıvrılıp sol omzumun üzerinden bir şelale gibi akıyordu. Son bir dokunuş olarak kaş kalemimi aldım ve ağzımın sol tarafının hemen üzerinde küçük bir ben olan güzellik işareti yarattım. İtiraf etmem gerekirse hiç de fena değildi.

Aklım Viktorya döneminin dans kartları ve büyük evler arasındaki mektuplarla dolu romanslarına gitti. İlk bakışta anlatılarda seks yokmuş gibi görünüyordu ama yine de çok seksiydiler. Pudralı saçların ve sıkıca bağlanmış korsajların altında titreyen göğüsler ve damlayan iç çamaşırları vardı. Böylesine daraltıcı bir toplumda ve kıyafetlerde mekaniği nasıl idare ediyorlardı?

Hayal kurdukça cevap çok açıktı. Zekice, sinsice elbisemi yukarı çektim, iç çamaşırlarımı çıkardım ve bavuluma geri koydum.

Birisi kapımı çalmaya başladı. "Kim o?" Kalın masif ahşabın arasından seslendim.

"Ben," diye seslendi bir kadın sesi.

Kapıyı açtığımda Gail'in tamamen giyinmiş, saçları şekillendirilmiş ve makyajı o kadar kalın yapılmıştı ki yüzü ölü gibi görünüyordu. Hiçbir şey söylemedim ama ona baktım.

"Harika görünüyorsun," diye söze başladı ve ben de sessizce onaylayarak başımı salladım. " gelebilir miyim? ilişkinin bu şekilde kalmasından değildim."

Kapıyı tekrar kapatabilmek için ona içeri girmesini işaret ettim. "Sanırım davanızı anlattınız. Söyleyecek başka ne var?"

"Başka biri olsaydı hiçbir şey yapmazdım. Ama sen, Biba... sana bu şekilde davranılmasını hak etmiyorsun. Ne benim tarafımdan, ne de başkası tarafından. Umarım özrümü kabul edersin. Dün gecenin büyük bir kısmında uyanıktım, korkaklığımı düşündüm. Seninle arkadaş olmamı engelleyecek kadar sık arkadaşlıklar kurmamın bana ne faydası olacak? Bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadın. Arkadaşlığımızı devam ettirmek istiyorum. Özrümü kabul edecek misiniz?"

Daha önce hiç kimsenin bana karşı bu kadar alçakgönüllü davrandığını görmemiştim. Affedip yoluma devam etmekten başka ne yapabilirdim ki? Kollarımı açtım ve hızlıca kucaklaştık.

"Ve bilgin olsun, sen de harika görünüyorsun. Erkekler bütün gece o yakaya bakacaklar."

Kıkırdadık ve saçlarımızı kontrol etmek için doğruca aynaya gittik. Benimki çok uzun olduğu için uğraşacak daha çok şey vardı. Gail kullandığım iğnelerden bazılarını çekti ve sonra yeniden taktı.

"Bekle, hemen döneceğim," dedi kapıdan çıkarken ve bir dakika sonra geri geldi. "Aynanın önünde tekrar dur." Ayağa kalktığımda en güzel elmas tokayı tacımın kalın örgüsüne için uzandı. "İşte böyle. Bu tam da doğru dokunuş."

"Ama Gail, bu eski ve kesinlikle gerçek görünüyor."

"Evet, öyle. Büyükanmemindi, sonra annemin ve şimdi de benim."

Onu çıkarmaya gittim. "Aile yadigârını takmam mümkün değil. Ne kadar değerli olduğunu hayal bile edemiyorum. Dans pistinde saçımdan düşebilir ve biri onu . Hayır, hayır," diye ısrar ettim, saçımdan çıkarırken.

Elini benimkinin üzerine koydu. "Biba, eğer böyle bir şey olursa, . Ama bu çok değerli bir şey ve bunu takmanı istiyorum. Sanki kız kardeşimmişsin gibi hissettiriyor bana."

Yüz ifadesinden oldukça ciddi olduğu anlaşılıyordu. Bir şeyleri yeniden başlatmak istemedim, bu yüzden sonunda başımı salladım ve oluruna bıraktım. "Teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel. Ona en iyi şekilde bakacağım."

Gail bana gülümseyerek ve başını sallayarak cevap verdi. "Bu beni çok memnun eder."

Vakit gelmişti. Balo salonuna giden koridorda tek tük müzik sesleri ya da koşular duyabiliyorduk.

"Sanırım buraya kadar," dedi.

Güven için el ele tutuştuk ve bir çift sarhoş ak balıkçıl gibi giymeye alışık olmadığımız topuklu ayakkabılarla yalpalayarak yürümeye başladık. Ama çok güzel balıkçıl kuşlarıydık.

CHAPTER 11

BIBA

TBiz geldiğimizde balo çoktan başlamıştı. İlk olmadığımıza sevinmiştim, daha önce hiç baloya gitmemiştim. Düşündüm ki Gail de aynı duyguları paylaşıyordu, çünkü biz de o meşhur duvar çiçekleri olmuştuk. İkimizin de elinde birer kadeh şampanya kokteyli vardı ve ayakkabılarımız ayak parmaklarımızı öldürdüğü için bir o yana bir bu yana kayıyorduk.

Yanağımın yanında sıcak bir nefes belirdi. Beni ürküttü. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

Başımı çevirdiğimde siyah giyinmiş, beyaz kravatlı bir adam gördüm. Davet etmek için elini uzatırken gözleri vücudumu tarıyordu. Güçlü, erkeksi çenesini vurgulayan maskeli yüzüne baktım. Tek kelime etmedi ama vücudundan yayılan enerji çok güçlüydü. Elini kabul ettiğimde ve bir valsine içine sürüklendiğimde kadınlık organlarımın derinliklerinde bir hızlanma hissettim. Tanrıya şükür çalıştığım danslardan biriydi.

Beni uygun bir mesafede tuttu ama kollarındaki gücü hissedebiliyordum. Beni kendine doğru çekmesini istedim. Şampanya ve müzik kafamın içine girdi, beni alıp götürün girdaplı, büyülü görüntülerle doldurdu. Bizi yalnız gördüm, orkestra sadece ikimiz için oradaydı. Şarkılar birbiri ardına biterken o bana devam etti ve dansımızı sonsuza dek sürdürdü. Sıra almak için omzuna dokunan birkaç kişi oldu. Müdahaleyi önlemek için sadece bizi döndürdü. Kendimi arzulu, mutlu ve tamamen onun esiri gibi hissediyordum.

Adımlarımızı şampanyanın bulunduğu masanın yanından geçecek şekilde ayarladı ve bir flüt istedi. Kadehi dudaklarıma götürdüğünde güldüm, gece ilerledikçe daha da neşelendim. Gail'in nasıl olduğuna bakmadım bile. Bu benim gecemdi ve beni alıp götürmesine izin verdim.

Ortağım sıcak dudaklarını kulağıma dayadı ve "Bana güveniyor musun?" diye fısıldadı.

"Seni tanımıyorum," diye kıkırdadım, bunun kim olduğunu *tam olarak* bildiğimden şüpheleniyordum.

"Angel," diye yanıtladı, "bu okulda seni benden daha iyi tanıyan kimse yok."

Bedenim öne doğru yığıldı, tüm ağırlığımı almasına izin verdim. Başımı onun kaya gibi sağlam göğsüne yasladım ve çok iyi tanıdığım o dayanılmaz selvi kokusunu aldım. Bu ; emindim. Theo'm - sevgilim - müstakbel.

"Sana güveniyorum."

Müzik durdu ve dışarıdan sesler gelmeye başladı. Theo aptalca bir saray selamlaması yaptı. Sonunda maskesini çıkarmasını bekledim. Çıkarır çıkarmaz ben de kendiminkini çıkaracak ve dudaklarının tadına bakacaktım. Bunun yerine beni elimden tutup Büyük Salon'dan dışarı, bilmediğim bir koridora doğru çekti.

Loş ışıklı salon, bu malikâne okul olmadan önce kullanılan eski bir hizmetli geçidi gibi görünüyordu. Uşakların mutfaktan balo salonuna görünmeden geçmeleri için bir yol. Theo elini duvarda gezdirdi, bir şey arıyordu. Sinirli, beklenti dolu bir sessizlik içinde belki yirmi metre yürüdük, sonra kısa bir süre durdu. Elini başının hemen üzerindeki süslü pervaza bastırdı. Bir çentik açıldı. Mandal açılır gibi bir tıkırtı duyuldu. Bu gizli bir kapıydı! Ama nereye?

Portajın içinde mumlar, bizi yatağa doğru yönlendiren bir pist gibi eşit aralıklarla yanıyordu. Niyetini anladığımda kaskatı kesildim. Burası onun yatak odasıydı ya da belki de gizli bir yatak odası.

bu gece için ayarlamıştı. Sanki benim söylememe gerek kalmadan - onu bütün hafta görmeme rağmen- bunu istediğimi anlamıştı. Buna ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

Theo beni kısa bir süreliğine kendine çekti. Önlüğümün düğmelerini açma seremonisine başlayacak kadar uzun bir süre. Ona izin verdim. Güçlü ve amaçlı bir erkek tarafından alt edilme fikri her zaman hoşuma gitmişti. Bütün gece bir rol oynamıştık. O zaman neden durayım ki?

Eli sırtımdaki uzun fermuara gitti ve sonra birden elbisem ayaklarımın etrafında bir kumaş havuzuna dönüştü. Eğildi ve ayakkabılarımı teker teker çıkardı. Terliğimin askılarını omuzlarımdan indirdiğinde, ipeksi kumaşın etrafımda büyüyen giysi havuzuna kaydığını ve tamamen çıplak olduğumu görünce şaşırdı.

Meme uçlarım sertleşmişti. Theo'yu uzun zamandır hayal ediyordum ama bunu asla itiraf etmeyecektim. Çıkardığı son şey maskemdi. Serin havanın hücumu gözlerimin etrafında harika bir ferahlama hissettirdi. Hafifçe nefes alıp verdiğimi fark ettim; yanaklarım nemlenmişti.

Theo beni yatağa götürdü ve dizlerimi ayırmak için zaman ayırarak beni oturur pozisyona getirdi. Eli kalçalarımın arasındaki vadiye girip işaret parmağıyla ıslaklığıma nazikçe masaj yaparken bir adım geri çekildi. Geriye doğru düşerken sırtım kasıldı ve onu üstüme çekmek için kolundan tuttum. Eli şimşek hızındaydı, bir eliyle bileklerimi başımın üzerinde sabitledi. Serbest eliyle pantolonunun fermuarını açtı ve yavaşça güçlü bacaklarından aşağı indirdi. Bu benim arzumu ateşlemeye yaradı.

Bacaklarımı daha geniş açtım, üzerime çıkması için onu davet ettim. Ama henüz hazır değildi. İri ellerinden biriyle bileklerimi tutarken, diğer eliyle göğsümün kabarıklığını kavradı. Dudakları sert, karıncalanan meme ucuma indi ve nazikçe emdi. Sonra dişlerini sıktı.

"Oh, Tanrım," diye ciyakladım keskin, lezzetli bir acıyla. "Tekrar... lütfen."

Theo mememi emmeye ve kemirmeye devam ederken, örümcek elini titreyen karnımdan aşağıya, tümseğimden geçerek parlayan seksime doğru kaydıldı. Yatağın örtüsünü sularıyla doldurdum. Kalın, kaba parmaklarının beni yayması, alay etmesi, beni kışkırtması hissi beni daha önce hiç hissetmediğim bir coşkunun uçurumuna getirdi. Ama doruğa ulaşmak için onun elini kullanmak istemiyordum.

Onu içimde istedim.

"Lütfen," diye yalvardım, "çık. İstiyorum-"

"Şşşt," diye tısladı, doymuş bir parmağını dudaklarıma koydu. O parmakta nektarımın tadını alabiliyordum. Açgözlülükle yaladım.

Theo ayağa kalktı ve şortunu indirdi. Muazzamdı. Tamamen ereksiyon halindeydi ve hafifçe bana doğru zıplıyordu. Ağzım kurudu ve onu boğazımın derinliklerine kadar emmek istedim.

Etini tuttu ve yanağıma sürttü. Onu kabul etmek için ağzımı açtım. Kocaman siki, bekleyen dudaklarımin köşelerini gerdi. Daha önce hiç ağzıma bir erkek almamıştım ve ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Erkekliğinin yanağıma karşı ne kadar inatçı olduğunu fark ettim. Dilimi şaft boyunca gezdirdim, topraksı, keskin tadının tadını çıkardım. Theo zevkle inleyerek kalçalarını salladı ve yavaşça ağzıma soktu.

Ben de ona mırıldanarak karşılık verdim ve onun bu hisle mucizevi bir şekilde daha da sertleştiğini hissettim.

Theo geri çekildi ve o görkemli, ıslak organı yüzüme çarptı, ben de dilimi çıkarıp santimini yaladım. Bir dizini yatağın üzerine koydu, şaftını kaldırdı ve iki şişmiş taşağını ağzıma indirirken kendini boşalttı.

Her şey inanılmaz derecede . Otoriter sevgilime sakso çekerken kendime dokunmayı çok istiyordum ama Theo bileklerimi bırakmıyordu. Tek yapabildiğim ıslak amımı kızıışmış bir hayvan gibi ona doğru itmektir.

Nefesi hızlanıyordu. Okşayışının hızı da öyle. Onun üzerinde yarattığım etkiyi seviyordum ama bu muhteşem penisi henüz açılmamış kanalıma kabul etmek için yanıp tutuşuyordum.

Sonra bedenlerimizin arasına serin bir hava doldu ve meme uçlarımdan yeniden yükselmesine neden oldu. Theo geri adım atmıştı. Büyük bir patlamayla kendini okşarken bile ellerimi sıkıca tuttu.

"Siktir! Geliyorum..." diye homurdandı, yüzüme ve göğsüme ılık, kalın bir meni fışkırttı.

Bu ani, volkanik boşalma beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Arkama yaslanıp inleyerek boşalmanın tadını çıkardım.

Yeniden giyinirken bileklerimi bıraktı ama tutkum gücümü tüketmişti.

Orada öylece yatmaktan başka bir şey yapamıyordum. "Öp beni?" Fısıltıyla yalvardım.

Ağzımın etrafındaki başıboş meniyi sildi, sonra dudakları benimkilerin üzerine indi. İstilacı, sert ve neredeyse cezalandırıcıydı. ve ben bunun biraz kaba olduğunu düşündüm, ya da belki de komik bir şey düşünmüştü. Tam maskesini çıkarırken sormak için başımı kaldırdım.

Önümde Zephyr duruyordu.

Nefes nefese kaldım, üzerimi örtmek için örtüyü tuttum ya da belki de benimle akıl almaz olan arasında bir kalkan görevi görüyordu. Nasıl bu kadar kandırılmış olabilirdim? Theo neredeydi? Oh, Yüce İsa. Ben ne yapmıştım? Sesimi buldum. "Sen!"

"Oh, bundan hoşlanmamış gibi davranma."

Midem bulandı. "Neden? Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?"

Ağzı sinsili bir sırıtişaya dönüştü. "Senden nefret etmiyorum. Çabalamaya değmezsin."

"O zaman neden?"

Kapıyı açıp uzaklaşırken omzunun üzerinden "Sıkıldım," dedi ve kapıyı açık bıraktı.

CHAPTER 12

BIBA

Yatağın etrafına baktım, ilişkimizin ekşi kokusu uçuşuyordu. Kıyafetlerim yerde yatıyordu. Müzik başlamıştı.

Yine bu gizli salonun sonunda, bir yaylı çalgılar dörtlüsü süslü bir gezinti için zamanı işaret ediyordu.

Orada oturuyordum, kısmen kumaşa sarınmışım ama tamamen utanç içindeydim. Hayatım, itibarım, babamı onurlandıracak parlak bir gelecek hayallerim yatağın yanındaki o zavallı kanıt yığınının içinde yatıyordu.

Ağlamamak için kıkırdadım. Kumaşı karıştırıp balo kıyafetlerimden geriye kalanları giydim ve Zephyr'in tenimde kuruyan döllerini silme zahmetine bile girmedim. Düşmanım tarafından ele geçirilmiştim. Daha da kötüsü, bedenimi gerçekten istediğim adamın düşmanına vermiştim.

Aman Tanrım. Theo bunu asla öğrenemez.

Nihayet bir nebze olsun giyindikten sonra suç mahalline dönüp baktım; buruşuk örtüye, bedenimin izine. Dizleri dışında yatağa dokunmamıştı bile ama hastalıklı maskesini çıplak bedenimden çıkarmıştı. Omuzlarım çöktü; çenem ağrıyordu.

Ben bir kurban değildim. Kimse bana acımayacaktı. Kendi isteğimle katılmışım, avuçlarını kadınlığıma dayamasından, dişlerini göğsümde gezdirmesinden zevk almıştım. O zonklayan organı gördüm ve bir an bile tereddüt etmedim. Biliyor muydum?

Derinlerde bir yerde, o kadar imrenerek emdiğim sakin haftalar önce Erin'in göğüslerinin arasında gördüğümle aynı olduğunu?

Hâlâ ağızımda onun tadını alabiliyordum. Her şeyden önce bunu düzeltmem gerekiyordu.

Şaşkın ve dikkatsiz bir şekilde bir ayağımı diğerinin önüne atarak rastgele bir çabayla oradan ayrılıp topa giden yolu bulmaya çalıştım. Koridor sonsuz görünüyordu. Saat çok geç olmuştu. Zihnim çok bulanıktı ve daha da bulanık olmasına ihtiyacım vardı. Bir acil durum kapısını iterek açmama ve kendimi dağın uçurumundan aşağı atmama sadece bir nefes kalmıştı, o kadar yakın ve davetkârdı ki.

Tökezleyerek Büyük Salon'a geri dönerken gözler beni takip etti. Küçük bir kahkahadan daha fazlası vardı. Düşmüş bir kadın gibi . Elbisem sarkmış ve gerilmiş, korsem gevşemiş ve yamulmuştu. Karmaşık bir şekilde düzenlediğim topuzum Zephyr'in otoriter elleri yüzünden yamulmuştu.

Tanrıya şükür maskemi geri almıştım. Punch'a doğru tökezleyerek ilerlerken bana bir parça da olsa anonimlik sağlamıştı. En yakındaki atılmış fincanı doldurdum ve tam bir ölçü geri fırlattım. Hava sıcaktı ve şampanya da yavandı ama işimi gördü.

Alkol beni hızla etkiledi. Sıcaktan, susuzluktan ve fiziksel efordan (çeşitli şekillerde) zaten susuz kalmıştım. Şimdi içkinin her zerresini hissediyordum. Yaşadığım aşağılanmayı unutmak istiyordum.

-Çırılçıplak, yatağa yatırılmış, sıradan bir sürtük gibi kullanılmış, saf kötülükle dolu bir adam tarafından orgazmın eşiğine getirilmiş.

İkinci fincan punçtan sonra oda bulanıklaştı. Topuklarımın üzerinde sallanıyordum.

Gözlerim kapandı ve açıldıklarında başka bir yerdeydim. Maskem gitmişti. Zaman kaybediyordum.

Fırtına Bulutu Akademisi'ni çok kafa karıştırıcı yapan o labirent gibi yatakhane koridorlarından birindeydim. Ama şimdi yalnızdım. Artık müzik yoktu. Aslında koridor o kadar sessizdi ki çok az şey duyabiliyordum.

Geçtiğim yatak odası kapılarının ardındaki sesler. Birinde horlama, diğesinde dedikodu. Bir kapının arkasında öğürme sesi duydum. Olasılıksız bir şekilde, birisi benden daha hafif olmalıydı.

Sonra bir şey değişti. Sarhoş bir grup öğrenci koridorda tek bir yöne doğru ilerlemeye başladı. Sesleri yükseliyor, vücutları öne geçmek için birbirlerini itip kakıyordu. Buna bir anlam vermeye çalıştım -kendi kendime dayattığım mutsuzluğumdan biraz olsun kurtulmamı sağlayan bir heyecan havası. İçlerinden birinin şöyle dediğini duydum:

"Lanet olsun, Brant öldü!"

Bu sözler sarhoşluk sersemliğini yarıp geçti. Boğazımda bir yumru, midemde bir çukur... Kendimi sabitlemek için duvara tutundum. Theo'ya ne olmuştu?

Nereden geldiklerini araştırmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Patika yol beni daha da karanlık bir koridora götürdü. Yatakhane kanatlarında bir sürü kullanılmayan oyuk vardı.

Bir kızın çığlığını duydum, sonra ikincisini. Benimkinden sadece biraz daha az dağınık kostümlerle yanımdan koşarak geçtiler. Herkes neden kaçıyordu?

Beynimde bir şey klikledi -belki de insanın hayatta kalma içgüdüsünün son parçası. Son bir köşeyi dönerken, morarmış etle çarpışan yumrukların kusursuz sesini duydum. İşte o zaman onları gördüm.

Theo duvara yaslanmış, siyah smokini yırtılmış halde yatıyordu. Ağzından sızan kan, pilili gömleğinin bembeyaz kumaşına bulaşmıştı. Gözleri kapalıydı.

Yakasından tuttum ve onu oturur pozisyona çektim. Benden 30 kilo kadar daha kaslıydı, bu yüzden tüm çabamı harcadım. Başka ne yapacağımı bilemediğimden, onu kendine getirmeye çalışmak için yanağına bir tokat attım. Hiçbir şey olmadı.

Theo'nun boynundaki iki parmak zayıf bir nabız ortaya çıkardı. Hâlâ oradaydı ama durumu kötüydü.

Koridor dönüyordu. Kan dolaşımında dolaşan tüm o şampanya kokteyli odaklanmama zarar veriyordu. Görüşümün daraldığını hissedebiliyordum.

"Yardıma ihtiyacımız var!" Hâlâ yakınlarda birilerinin olması için dua ederek bağırdım. "Birisi kötü yaralanmış."

Kendi sesim karanlık koridorda yankılandı. Kafatasım alkolden turşulaşmış beynim için çok küçüktü. Ağır bir şekilde Theo'nun baygın bedeninin yanındaki koltuğa yığıldım ve başım omzuna düştü.

"Hadi," diye fısıldadım. "Beni burada yalnız bırakma. Beni terk etme."

Aklımda yankılanan son düşünce buydu. *Beni terk etme... Beni terk etme... Yapma...*

CHAPTER 13

BIBA

İncindim. Bunu tarif etmenin daha basit bir yolu yoktu. Gözlerimi bile açmadım ama orada yatıp acının nerede olduğunu anlamaya çalıştım.

Yanlış mı uyumuştum? Hasta mıydım? Asidin boğazımdan yukarı çıktığını hissettim ve kusmak için yatağın kenarından yuvarlandım. Bir kere. İki kez. Üçüncü kez.

Ama kusacak bir yatak yoktu. Bayıldığım eskimiş halının üzerindeydim. Sulu kusmuğumla kaplamıştım. Eski okulu kirlettiğim için kendimi kötü hissedebilirdim, ancak gözlerimi açtığımda bu koridorun benim yardımım olmadan gerçekten yıkılmış olduğunu gördüm.

Hem halıda hem de beyaz duvarlarda kahverengimsi kurumuş kan lekeleri vardı. Theo'nun kanı, yediği vahşi dayaktan kalmıştı.

"İğrenç!" diye çınladı sümüklü bir Alman sesi.

Koridorda başka birinin daha olduğunu fark edemeyecek kadar meşguldüm. Öğle yemeği masamdaki iri yarı, kindar kız. Jabba, onu düşünmeye başlamıştım, oturuyordu, benden olabildiğince uzakta.

"Ne istiyorsun?" Mırıldandım, "Dün gece ne oldu? Theo'ya?"

Jabba onun ağırlığını kaldırdı ve ayağa kalktı. "Bayan Wilhelm!" diye bağırdı. "Uyandı. Artık gidebilir miyim?"

"Oh, Tanrım." Ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım ve yuvarlandım. Frau Wilhelm'in tahta topuklarının kâğıt inceliğindeki haliya çarpma sesini duydum.

"Vell? Kendin için ne söyleyeceksin? Eh?"

"Hanımefendi, arkadaşım Theo hakkında bilgi almam gerekiyor."

"Sanırım bu soruyu size benim sormam gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bayan Quinn, sandığınız gibi biz aptal değiliz. Tanınmış bir Stormcloud öğrencisi bu sabah ölümün eşiğinde bulundu. Onun yakınındaki tek kişi sizdiniz. Ellerinizde onun kanı var, kelimenin tam anlamıyla."

"Yine de hayatta mı?" Yaptığı uğursuz imayı görmezden gelerek umutla sordum.

"Üç kırık kaburga, bir çene sıyrığı, çökmüş bir omur, bir beyin sarsıntısı ve epeyce iç kanama. Bay Brant'in ölmüş olması gerekirdi ama bir mucize eseri yaşıyor."

Kutsal bir rahatlama ile iç çektim. Bu habere ekleyeceği korkunç şey her ne ise, umurumda değildi. Theo benden nefret edebilirdi. Benden nefret etmek için bir nedeni olabilirdi ama bunun bir önemi yoktu. Hayatta kalmıştı.

"Şu anda revirde, oldukça sakinleştirici verilmiş durumda. Size gelince, Bayan Quinn, saldırıya karışmadığınızdan emin olduğum zamana kadar kampüste kalacaksınız."

Gıcırdayarak ayağa kalktım ve kendimi duvara yasladım. Şiddetli baş ağrım beni bayıltmakla tehdit ediyordu. Ama kendimi tuttum.

"Onu görmeye gidebilir miyim?" Ben sordum.

"Kendine dikkat etsen daha iyi olur. Onu unut. Ayağa kalk. Meşgul ol. Biraz temiz hava al. Temiz havayla her şey daha iyi hale gelebilir."

Hışımla uzaklaştı ve ben de hemen çıplak ayaklarıma kustum. Ayakkabıları neredeydi?

Yanından geçtiğim her zalim öğrenci arkadaşımın bitmek tükenmek bilmeyen sevinciyle tökezleyerek odama döndüm. Hayal edilebilecek en utanç verici yürüyüşü. Kendimi toparlamam ve ne anlamam gerekiyordu.

Kafamı her oynattığımda ikiye ayrılmak istiyordu. Duş almak için soyunma odasına gitmeme imkân yoktu, bu yüzden perdenin arkasına sakladığım bir leğen ve bir galon suyu çıkardım ve bir fahişenin banyosunu yaptım. Ne kadar uygun. Ben de öyle miydim? Bir fahişe mi? Eğer öyleyse, en azından para , değil mi?

Ağrım olmasına ve hâlâ hasta olmak istememe rağmen, Zephyr'in pis kokusunu üzerimden atmak için bile olsa, kısa sürede banyo yaptım. Giyinik ve makyajsız bir şekilde derin bir nefes aldım ve kapımdan çıktım. Pazar günüydü, dinlenme günüydü.

Zihnimi boşaltmak için bulabildiğim en iyi fikir bir dağ yürüyüşüydü. Stormcloud'daki ilk günümüzde, açık bir bile tehlikeli patikalarda tek başımıza yürümememiz konusunda uyarılmıştık. Düşerseniz ya da kaybolursanız, kurtarılma şansınız sıfırdı.

O sabah, umurumda olmadığına karar verdim. En nefret ettiğim adamla birlikte olmak için kandırılmak ve sevdiğim adamı öldürmeye teşebbüsten soruşturulmak arasında, Alpler'den yuvarlanmanın beni o kadar da korkutmadığını düşündüm.

Fırtına Bulutu Akademisi'ndeki ilk ayımın teması, hayatım ne kadar kötü olursa olsun, dağın zirvelerine dönüp sadece bir anlığına her şeyin gireceğini hissedebilmemdi.

Okulu çevreleyen hava gibi bir havayı daha önce hiç hissetmemiştim. Seattle sürekli olarak yukarıdan gelen suyun merhametine kalmıştı. Fırtına Bulutu Akademisi'nin adının kökenine ilişkin yaygın teori, kurucularının

Arazinin o kadar yüksekte olduğunu ve bulutların sık sık altında kaldığını. Olimpos'un tanrıları gibiydiler.

Nemin bize ulaşamamasını çok sevdim. O yükseklikteki hava, ciğerlerinize giren filtrelenmemiş yaşam gibi yüce bir şekilde canlandırıcıydı. Böylece kendimi -ilk canavar akşamdan kalmalığımdan muzdarip olmama rağmen- affetmeyen kayalık arazide, tomurcuklanan uha çiçeği ve sarmaşık speedwell'in yanından geçerken, enerji veren esintiyi içime çekerken buldum.

Gökyüzünü kesecek kadar keskin tepeleri inceledim. Son yirmi dört saatin tüm korkunluğuna rağmen hayatımın sona ermediğini kendime hatırlatmaya çalıştım. Theo hayattaydı. Ben de... Zephyr'le karşılaşmama gelince... en iyisi bunu çok derinlemesine düşünmemektir.

Yine de elimde değildi. İçimde bir şeyler farklı hissediyordu. İlkel, kimyasal bir şey.

Daha önce hiç kendimi bir erkeğe açmamıştım. Daha önce hiç bir erkeği dudaklarımın arasına almamış, onun özünü tatmamış, onu orgazma ulaştırmamıştım. Hayatımda hiç kendi orgazm zirveme bu kadar yakın olmamıştım.

Sonra da elimden alındı. Zephyr Williams'a bedenime daha fazla erişim izni vermek istemediğimden değil. En azından zihnim bunda ısrar ediyordu.

Başımın bulutlarda olduğunu söyleyebilirdim ama daha önce de belirttiğim gibi, bulutların yarım mil yukarısındaydı. Ne olursa olsun, dikkatimi vermiyordum. Sol ayağım, uçurumun kenarına bakan tarafım, bir taş takozun üzerinden garip bir şekilde döndü. Bir dizimin üstüne düştüm ama hemen kendimi tuttum.

"anasını," diye mırıldandım kendi kendime.

"İyi misin?" Ses ince dağ havasında çınladı. Tanıdık Güney İngiltere aksanı çok netti. Bir süre sonra Gail beni yakaladı ve arkamdan sarıldı. "dm kopardın," diye fısıldadı kulağıma.

Birlikte yavaşça ayağa kalktık.

"Aslında iki kez," diye devam etti. "Bu sabah seni bulamayınca çok endişelendim. Theo'ya yapılan korkunç saldırıyı duydum. Kampüsün her yerinde seni aradım. Sonra seni tek başına kayalıklara doğru yürürken gördüm."

"Sadece biraz yürümek istedim, Gail."

"Öyle bile olsa, bilmiyordum. Bu sabah korkunç bir dedikodu var." "Eminim öyledir."

"Sen-" diye sormaya başladı ama sonra sözünü kesti. "Yani, burnumu sokmak istemedim?"

Korktuğum şey buydu. Dedikodular başlamıştı bile. Daha da kötüsü, hepsi de doğru olan bazı iğrenç şeylerle ilgiliydi.

"Bana ne duyduğunu söyle," diye ısrar ettim, kendimi destekleyerek. "Sen ve Zephyr, birlikte. Sarhoştunuz ve-"
" yüzden yapmadım." "O zaman doğru mu?"

"Zephyr beni kandırdı. Maskeliydi ve ben de onu Theo sandım." "Bu korkunç. Ve aynı gece Theo neredeyse öldürülüyordu."

İkimiz de durakladık. Ya bu iki olay birbiriyle bağlantılıysa? Zephyr'in iğrenç oyunu ve Theo'nun saldırısı. Krallar bizi geri dönülmez bir şekilde incitmeye mi çalışıyordu?

"Gail," dedim kararsızca, "biraz paranoyakça olacak ama hiç bir plan gibi hissettiğin oluyor mu?"

"Plan derken ne demek istiyorsun?"

"Sanki birileri bu okulda ipleri elinde tutuyor."

Gail titriyordu, ben de titriyordum. "Sanırım," dedi dikkatle, "bu yerde çok tuhaf bir şeyler var. Ama bir komplo... bu şekilde delilik yalan söyler."

Çılgınlık. Bu, o tuhaf sabah dünyamızın uygun bir tanımı gibi görünüyordu.

CHAPTER 14

BIBA

Gail ve ben kampüse geri döndük, ikimiz de konuşmuyorduk ama ikimiz de konuşmamızın ne gibi uğursuz sonuçlar doğuracağından korkuyorduk. yol havalanmıştı.

Ön kapıdan geri girerken, etrafta duran ve sohbet eden bir grup öğrencinin yanından geçtik. Beni gördüklerinde uzaklaştılar. Zephyr meselesiydi. Ya da belki de Theo'nun cinayet girişimindeki sözde rolümle ilgiliydi?

Kalbim ters döndü. Bilincinin yerinde olup olmadığını bile bilmiyordum. Sorularımı başka bir yerde sormam gerekecekti. Evin annesi gözetim altında olduğumu ve soruşturmanın sürdüğünü açıkça belirtmişti ve kesinlikle Zephyr'in takipçilerine karışmayacaktım.

"Sanırım biraz dinleneceğim," diye mırıldandı Gail sonunda. "Dün gece neredeyse hiç uyumadım ve yarın da işimin başına döneceğim."

Belki de fiziksel yorgunluğumdan dolayı ona zayıf bir şekilde sarıldım.

Güneş parlıyordu ve temiz hava başımı daha iyi hissettiriyordu, bu yüzden yürümeye devam etmeye karar verdim.

Çevre duvarının tabanı boyunca kullanılmayan patikaya dikkatle yaklaştım. Okulun dış cephesinin etrafından aşağıya doğru iniyor, kayaya oyuluyor ve bebek arabasını okuldan ayıran neredeyse hiçbir şey kalmıyordu.

Ölümcül düşüş. Yürümek için intihara meyilli olmak gerekir. Bu bana doğru gibi geldi.

Fırtına Bulutu siperlerinin altında dikkatle ilerlerken görünmüyordum. Adım adım ilerlerken, duman sarmalları arasında kafaların üst kısımlarını görebiliyor ve yüksek sesli küfürlerle noktalanan kelimelerin mırıltısını duyabiliyordum. Eğildim ve oturabilmek için bir elimi çimlerin üzerine koydum.

Niyetim casusluk yapmak değildi, ama işte oradaydım, uçurumun kenarındaki kayalıklardan birine yerleşmiş, sakın ama sert manzarayı seyrediyordum. Yüzümü güneşe doğru kaldırdım, iyileştirici ışınlarını içime çektim ve seslerini anında, mide bulandırıcı bir şekilde tanıdığım genç adamlar arasındaki konuşmayı dinledim.

"Dostum, Zephyr, bundan kurtulduğunu inanamıyorum. Yani, o neden sikmek istediğini anlayabiliyorum. Herkes isterdi."

Zephyr'in üzerimde dikildiği, sikinin beklentiyle sallandığı görüntü hafızama geri sızarken ürperdim. Kalmak istemiyordum ama belki de Theo hakkında bir şeyler öğrenebilmemin tek yolu buydu. Ne de olsa bu her şeyden .

"Rahat dur," dediğini duydum Zephyr'in.

"Ama Zeph, buraya geldiğinden beri o kaltakla uğraşıp duruyorsun."

"Yeter!"

Konuşmacı sessizliğe gömüldü. Grubun üzerine gergin bir boşluk çöktü. "Siz kaybolun. Arvo, Sol... buralarda takılın."

Adamların giderken beni göreceklerinden korkarak donup kaldım. Kılımı bile kıpırdatmadım.

Zephyr'in sesi kısılmıştı ama yine de sözlerinin çoğunu yakalayabiliyordum. "Dedikoduyu kesin."

"Hey, Zeph, biz değiliz. Sol ve ben hiçbir şey söylemedik."

"Bana yalan söyleme, dostum. Nereden geldiğini bulacağım ve bulduğumda insanlar hazır olsa iyi olur."

Sol konuştu. "Sence biliyor mudur?"

Kısa bir gecikme oldu. "Umarım değildir. Onu buraya getirmek için çok para harcadım. Babam sorular sordu ve diyelim ki sıçıp batırdığımı düşünüyor."

Boğazım kurudu. Zephyr benden mi bahsediyordu? Gail de ben de ailelerimizin buraya gelmemiz için para ödediğinden emindik. Oldukça *emindik* ama *emin* değildik.

"Neden?" diye sordu Arvo. "Ona başka nasıl ulaşabilirdin ki?"

"Lanet olsun, aptal olduğun kadar pislik de olma, Arvo. Elbette ona ulaşabilirdim. Ama bu o kadar da hoş olmayabilirdi."

"Peki ya Theo?"

Zephyr bir kahkaha attı. "Dünden sonra kendini meşgul edecek çok şeyi olacak. O neler olduğunu anlayana kadar ben her şeyi kilitlemiş olacağım."

Arvo tekrar konuştu. "Ben de varım, Zeph. Gerçekten ."

Yine o yalvaran, ağlamaklı ses tonu. Zephyr'in yakın çevresindeki diğer kişiler hakkında ne bildiğini merak ettim. Ama daha da önemlisi, Zephyr'in Theo'ya yaptığı gönderme bana onların saldırıya yakın olduklarını söyledi. Belki de içlerinden biri saldırıyı gerçekleştirmişti. Onu gördüğümde bilinci yerinde değildi. Bu düşünce beni tekrar hasta hissettirdi. Theo'nun Zephyr'le ne alıp veremediği vardı ki onu öldürmeye çalışsınlar?

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Theo ile konuşmalıydım. Ama nasıl?

Ayağa kalktım ve yapışan ot olmadığından emin olmak için pantolonumun paçasını hafifçe fırçaladım. Bunu yaptığımda, Zephyr'in duvardan uzaklaştığını ve kaya kırpıntısının dış kenarında durduğunu fark ettim. Pantolonunun fermuarını açmış ve işiyordu.

evresinin. İşini bitirip arkasını döndüğünde eliyle sikini tuttuğunu ve salladığını gördüm. Omuriliğimden aşağı tuhaf bir arzu ürpertisi yayıldı. İstemeden de olsa dilimin ucu st dudağımı yalamak için dışarı doğru fırladı.

O sırada Zephyr sağ tarafına baktı ve bana göz attı. İfadesinde en ufak bir şaşkınlık belirtisi yoktu. Orada olduğumu biliyordu, bu da konuşmasını dinlediğimi bildiği anlamına geliyordu. Benim yararına mı konuşmuştu?

Zephyr sikini tutmaya devam etti; yavaş, bilmiş bir glmsemienesinin üzerinde kayıyordu. Eli ritmik bir hareketle, tabandan uca doğru kendini ovuyordu ve neredeyse anında sertleştiğini gördüm. Meme ucuma bir şey dokundu ve şaşkınlık içinde bunun kendi elim olduğunu fark ettim, kumaşın içinden kendimi uyarıyordum.

Artık tamamen dikleşmişti, kraliyet moru başıyla gururlu bir şekilde yukarı doğru kalkıyordu. Sıkıca bir kez sıktı ve kristalimsi bir n-smk . Aşağıdaki uçuruma düşmeden önce öğle güneşinde parıldıadı.

Gözlerimiz kilitlendi, kırpmadan. baktığımız süre uzadıkça Zephyr'in koyu renkli irisleri mürekkep karası gibi görünüyordu. Agzlyd. Bedenimi tekrar istiyordu.

Beni şok eden -gerçekten korkutan- şey içimde sıcak, girdap gibi dönen bir ağrıydı. Başım dönüyordu ama akşamdan kalma olduğum için değil. Zephyr'in otoriter elini bacaklarımın arasında neredeyse hissedebiliyordum. Bunu yapmaya karar vermeden parmaklarımı kotumun önünden aşağı kaydırdım ve nemli dudaklarıma sertçe masaj yaptım.

Nefesim bir anda derin bir iniltiyle kesildi. Zephyr'in kollarını etrafımda hissedebiliyordum, dudaklarının tadını alabiliyordum, yüzümde tohumunun kokusunu alabiliyordum.

Düşmanım ve içimde saklanan şehvetli kadın arasındaki karşılıklı mastürbasyon fantezisinde kaybolan gözlerim geri yuvarlandı. Bu bir andı, şimdiki zamana korkuyla tutunan zihnimden daha büyük bir şeyin bir anlık görüntüsüydü.

Zephyr çenesini sıktı ve havayı emdi, benimle göz temasını hiç kesmedi. Yine de eli sabit kaldı, asla hızlanmadı, uzun, dolu, sevgi dolu vuruş ritmini asla bozmadı.

Ancak ben yarışıyordum. Parmaklarım klitorisimin üzerinde heyecanla dans ediyordu. Nefesim kesik kesik, soluk soluğa geliyordu. Yanaklarım yanıyor, sert esintiye karşı tahrik olmuş bir şekilde kızarıyordu.

Zephyrin bakışları ham bir şehvetten daha fazlasıydı. Bu bir emirdi. *Önce sen gel, kaltak, dedi bana. Sen boşalana kadar ben boşalmayacağım.*

Ona bu zevki tattırmayacaktım. İnkâr ödülü uzattı, bu yüzden elimi ıslak, nabız gibi atan amımdan çektim, ayağa kalktım, döndüm ve yavaşça uzaklaştım.

Zephyr'in duydum, neşesi asit gibiydi.

CHAPTER 15

BIBA

A Bir hafta sonra, Fırtına Bulutu'nda bir şekilde anormal hissettiren her şey normal görünüyordu. Öğrencilerin çoğunlukla Çalışmalarına odaklanmaları, bu sıcak okulda garip bir durum yarattı.

Kampüsteki ilk ayımda Zephyr'in bana uyguladığı acımasız ve aşağılayıcı muamele artık yoktu ama yine de kampüste başımı eğiyordum. Belki de artık cinsel fetihlerinin vücut sıvılarıyla ıslanmasını istemiyordu. Tabii doğrudan kendisinden gelmiyorsa.

Zephyr Williams'ın bir gözü hep gibi görünüyordu. Yemek salonuna girdiğimde, benim gözlerim onunkileri yakaladığı gibi onun gözleri de benimkileri yakaladı. Bugünlerde duvardan uzak duruyordum ama ara sıra Krallar ve saray mensupları yatakhane kanadımdan sınıflara çıkan merdivenlere yerleşiyorlardı.

Kimse bana dokunmadı. Poppy ve Erin dudak büktü, gençlerden bazıları da kıs kıs güldü ama bir yorum yapmaya cesaret edemediler. Görünüşe göre işaretlenmişim. Zephyr cinsel ilişkimizin detaylarının ortaya çıkmasından hoşlanmamış olabilirdi ama görünüşe göre koridorlarda beni taciz edecek biri varsa bu sadece ve sadece o olacaktı.

Zephyr'in , tescilli bakışlarına alışmıştım. İlk başta sinir bozucuydular. Sonra, sadece ortamın bir parçası oldular.

Kendime rağmen, onun korku dolu ruhumu delip geçen gözlerinden tuhaf bir heyecan duyuyordum. Yalnızken bile onları hissediyordum.

Sen benimsin, dedi gözleri bana. Sakın rahatlama. Kayıtsız kalma. Her an karar verebilirim, seni geri istiyorum ve bu konuda bir seçeneğin olmayacak.

Daha da önemlisi, Theo revirden çıkmıştı ve ben de onunla konuşmak için kendimi hazırlıyordum.

Ağır adımlarla yürüyordu, her adımda gözle görülür bir acı hissediyordu. Bırakın üç kaburgayı, bir kaburgam bile kırılmamıştı ama iyileşirken sürekli acı çektiğinizi duymuştum.

Revirde kaldığı süre boyunca Theo'nun çenesine tel takılmıştı ve sıvı alması kısıtlanmıştı. Sonuç olarak, çoğu kas ağırlığı olmak üzere çok fazla kilo kaybetmişti. Saldırıdan önce uzun boylu, iri yarı biriydi. Şimdi ise bir deri bir kemik kalmıştı. Yaşadığı stres, kum sarısı saçlarında beyaz çizgiler bırakmıştı.

sorunların ortaya çıkmasında benim rolümün ne olduğundan tam olarak emin olmasam da, onun sorunları için kendimi suçlu hissetmekten alıkoyamıyordum.

Pazartesi günü dersten sonra Theo'yu avluda bir bankta otururken buldum. Hava neredeyse kararmak üzereydi. Mart ayının bu son günlerinde bile geceler çok soğuktu ve sırık gibi bedeninden sarkan balıksırtı bir pardösüye sarınmıştı. Siyah ve kırmızı kareli bir atkı boynuna dolanmış, çenesindeki vidaların açtığı yaraları zar zor gizliyordu.

"Hey," diye ciyakladım, birkaç metre duruyordum.

Theo'nun beni onaylaması bir an sürdü. O zaman bile arkasını döndü ve devam etmemi bekledi.

" miyim?"

"Bence orada iyisin," diye cevap verdi soğuk bir şekilde.

"Tamam... bak..." Ne söyleyeceğimi tam olarak bilemedim, bu yüzden gerçeği . "Senin için çok korktum. Revirden çıktığın için mutluyum."

İç çekti. "Sanki hâlâ oradaymışım gibi geliyor," diye homurdandı. "Doğru hareket edemiyorum. Acı çekmeden nefes alamıyorum."

"Kimin biliyor musun?"

"Ne fark eder ki? Okulda ölmemi isteyen bir sürü insan var. Hiçbiri pes etmiyor. Tekrar denemeleri an meselesi ve muhtemelen bir sonraki denemelerinde başarısız olmayacaklar."

"Theo, bilmeni istiyorum ki-"

"Benden uzak durmalısın," diye açıkladı. "Sen ve Gail o gece öldürülebilirdiniz. Eğer bana yakın olursanız, ikincil hasar olma riskiyle karşı karşıya kalırsınız."

Sesimi alçaltabilmek için ona yaklaştım. Onunla birlikte oturmamı istemediğini bildiğimden, bunun yerine bankın yanına çömeldim. Refleks olarak benden uzaklaştı. Söyleyeceğim şey için ona yakın olmam gerekiyordu, bu yüzden koluna girdim ve onu sıkıca tuttum.

"Mesele de bu zaten, Theo. İkincil hasar olmadığını bilmiyorum. Gail ve ben konuşuyorduk. İkimiz de buraya gelmeden önce ailelerimizi kaybettik. İkimiz de anonim insanlar sayesinde buradayız. Ve balodan sonraki gün, Zephyr'in babasının Fırtına Bulutu'na gelmesi için birine nasıl para ödediğini anlattığını duydum. Yani, o ben miyim? Yoksa Gail mi? Ya da ikimiz birden mi? Ve eğer öyleyse, neden buraya getirildik? Çok fazla soru var ve benim yüzümden incinmiş olabilir misin diye düşünmeden edemiyorum."

Zephyr'den bahsettiğim andan itibaren Theo bana bakamadı. Dikkatle dağlara baktı ama beni dinlediğini biliyordum. Çarkların döndüğünü görebiliyordum, neredeyse fark edilemeyecek kadar küçük bir çatlak bana onun da bu konuyu düşündüğünü söylüyordu. Beni dinlediğini biliyordum çünkü saldırısından önce birlikte geçirdiğimiz haftalarda, ben

yüzünü okumakta akıcı hale gelmişti. Onu izlediğimi bilmediği zamanlarda ona baktım. Onu hayal ettim.

Sorgulamamdaki tüm ciddiyete rağmen, hâlâ özlemle o nazik ama güçlü yüzü inceliyordum. Onu geri istiyordum, bana yakın olmasını.

Öğrendiğim her şeyi aktarmayı bitirdiğimde konuşmayı kestim. Theo'nun cevabını oluşturması biraz zaman aldı. Verdiğinde de netti.

"Biba," diye fısıldadı, "bunların hiçbiri umurumda değil. Seninle bir daha asla konuşmak istemiyorumYaptığın şeyden sonra olmaz."

Dilim tutulmuştu. Onu suçlayacak bir cevabım olsaydı bile çok geç olurdu. Theo, yaralarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde ayağa kalktı ve okula doğru yürümeye başladı.

Yalnız kaldım, üzerinde, güneş arkamdan batıyordu.

Buna l'esprit de l'escalier diyorlar: merdivenlerde tuttuğunuz dilek.

Çeviri mükemmel değil ve İngilizce'de karşılığı yok. O anda söylemeyi dilediğiniz ama merdivenlere gelene kadar aklınıza gelmeyen sözler anlamına geliyor.

Esprit de l'escalier bütün gün sizinle kalabilir. Theo bana cehenneme gitmemi söyleyip çekip gittikten sonra benim için kesinlikle öyle oldu. Yaklaşık beş dakika boyunca kendimi bok gibi hissettim. Beni reddetmesi bıçak gibi kesmişti.

İşte o anda ne söylemem gerektiği aklıma geldi. Şöyle bir şey demeliydim: "Dinle, Theodore Brant. Eğer benim değersiz kığım tam zamanında ortaya çıkıp seni ölümden kurtarmasaydı şu anda nefes almıyor olabilirdin. Sanırım yanlış konuştun. Demek istediğin 'teşekkür ederim' ve 'sana bir hediye alabilir miyim?' idi."

Gri haşlanmış rosto ve haşlanmış baklagillerimle odama döndüğümde, eklemem gerektiğini fark ettim:

"Bu arada küçük adam, Zephyr için kendimi kötü hissetmeme neden olmaya hakkın yok. Öncelikle, onu sadece sen sandığım için odasına kadar takip !"

Sığır eti çoğunlukla lezzetliydi, ancak baklagiller çatalımı batırdığım anda dağıldı. Aklıma başka bir şey geldi:

"Bu arada, Brant, Zephyr bana asılırken sen hangi cehennemdeydin?"

Bana verilen okuma ödevi söz konusu değildi. On yedinci yüzyıldaki merkantilizme odaklanmamın imkânı yoktu. O gece saat dokuzda, öfkeden kuduruyordum. Theo beni kötü hissettirerek ne halt etmeye çalışıyordu?

Ve dahası, neden kendimi boktan hissetmeme izin veriyordum?

"Kötü hissedecek bir şeyim yok, Theo. Beni yatağa götüren çocuğun sen olmadığını bilsem bile, parmağımda bir yüzük görmüyorum! Ben senin malın değilim. Beni yukarı odana taşımak, kıyafetlerimi çıkarmak, ellerinizle, ağzınızla, vücudunuzla arzularımı dindirmek için o kadar çok fırsatınız vardı ki. Eğer o gece beni yatağa bağlayıp o lezzetli hisleri hissetmemi sağlasaydın... saldırıya uğramazdın. Yavaş ve tutkulu bir şekilde sevişirken beni boşaltmakla meşgul olurdun."

Ağızımdan nefes aldığımı fark ettim. Neredeyse nefes nefese kalmıştım.

Yırtık pırtık uyku tulumumla karyolamda yatarken zihnim dönüp duruyordu. Artık Theo'yu azarlamayı düşünmüyordum. Theo'yu hiç düşünmüyordum.

Anılar geri akıyordu. Zephyr'in odasındaki kokuların karışımı: mum mumu, misk kokulu kolonya, birbirine karışan ter, çiy. Karıncalanan parmak uçlarının tenimde süzüldüğünü hissedebiliyordum.

Benim parmaklarım da aynı şeyi yapıyordu. Eski pamuklu külotumun lastiğini takip ediyorlardı. O gece iç çamaşırı giymiyordum, bu yüzden bir erkeğin onları üzerimden çıkarmasının nasıl bir his olacağını merak ettim. Zephyr bunu yavaş ve duygusal bir şekilde yapar mıydı? Hayır, onları yırtıp atardı.

Onları çıkarırken nefes nefese kaldım. Akşamın serin havasını yeni açılmış vulvamın üzerinde hissetmek bile bir zevkti. Geçen hafta Zephyr'le karşılıklı zevk seansımızdan beri kendime dokunma isteğine karşı koymuştum. Theo hâlâ baygınken onunla ilgili fanteziler kurmak bana garip geliyordu.

Şimdi, daha az umursayamazdım.

Sağ elim uyluklarımın birleştiği yerde baş döndürücü bir şekilde oynuyordu. Klitorisimin üzerinde ileri geri fiske vurdum, sonra iki parmağımın girişimi kızdırmasına izin verdim. Daha önce hiç bu kadar ıslanmamıştım, o gece bile.

Sol elim gömleğimi yukarı itti ve göğüs ucumu sertçe sıktı. Zephyr'in dişlerini neredeyse hissedebiliyordum. Sıkarken hissettiğim keskin acı çok iyi geldi. Kendimi daha hızlı ovuşturdum, meme ucumu sertçe büktüm ve haykırdım.

"Lanet olsun," diye seslendim karanlığa.

Sanki Zephyr ellerimi ele geçirmiş gibiydi. Şişen göğsüme pembe bir yara izi bırakacak kadar sert bir tokat attım. Yüzümü tokatladım. Tekrar yaptım, daha keskin. Gözyaşı dökecek kadar. Zephyr'in sert, kaslı vücudunun benimkine dayandığını, çıktığını hissettim.

"Becer beni," dedim, fantezimin içinde kaybolmuştum. "Boşalt beni, seni piç kurusu."

Sol elimi boğazıma götürüp olabildiğince sert bir şekilde sıkarken tüm vücudum titredi.

Geliyordum. Titreyen, gürleyen bir orgazm içimde patladı ve vücudumda yankılandı. Çığlığımın koridorda yankılanmasını sadece ses kutuma parmaklarım engelledi. Ben

Genç hayatımda hiç böyle bir doruk hissetmemiştim. Beni dümdüz etti ve dümdüz bıraktı.

Sırılsıklam bir çarşafın üzerinde uykuya dalarken, solgun bedenim yardımcı dolap odamın serinliğinde karıncalanıyordu. Gözlerim dalgalanırken başımı çevirip kapıya baktım. Ancak o zaman kapının altındaki ışıktaki gölgeli kırılmayı fark ettim. Dışarıda biri duruyordu. Dinliyorlar mıydı?

Ben bu olasılığı düşünürken gölge kayboldu ve koridorda ayak sesleri duydum.

CHAPTER 16

BIBA

T Nisan ayının ilk haftası Stormcloud Akademisi'nde bahar tatilini getirdi. Bunun benim için hiçbir anlamı olmamalıydı. Ben Akdeniz'de bir yatla dolaşmak, Barselona'da kulüplere gitmek ya da Cote d'Azur'da güneşlenmek. Ne yaşıtlarım gibi harcanabilir bir gelirim ne de ailem vardı. Bahar tatili sadece okulun çoğunlukla kalması anlamına geliyordu.

Çoğunlukla diyorum çünkü çok şükür ki yalnızlığımı paylaşabileceğim bir kişi vardı, hayatımı anlayan tek kişi: okul arkadaşım Gail.

Böylece, Stormcloud'un birbirine bağlı prensleri Ferrari'lerine atlayıp onları daha güneşli iklimlere taşımak için Cessna'lar kiralarken, Gail ve ben uzun yürüyüşlere çıktık, köyün çikolatacısından aldığımız şekerlemelerle karnımızı doyurduk ve pijamalarımızla öğrenci salonunda takıldık.

Sonra, mucizevi bir şekilde, tatil için beklentilerimiz arttı.

"Biba, hayatım!" Gail bir sabah koridorun sonundan seslendi, ben yüzyıldan kalma bordo deri şezlongda *Hindistan'a Yolculuk*'u onuncu kez tekrar okurken. "Az önce çok keyifli bir konuşma yaptım!"

O salona girerken ben de neşelendim. "Ne var yok?"

"Mary teyze ve ben az önce konuştuk. O ve Tommy Amca ziyaret etmek istiyorlar. Cenevre'ye ucuz bir uçak bileti aldılar, sonra bir araba kiraladılar ve

Wachsbrunnen'e gidiyorlar. Perşembe günü geliyorlar ve bizi günübirlik bir geziye götürmek istiyorlar!"

"G n birlik gezi mi?"

"Lac Lemman yakınlarında bir han buldular. Gece burada kalacağız. Bize biraz alışveriş ve güzel bir akşam yemeği ısmarlıyorlar!"

Nutkum tutulmuşt . Birdenbire bu okulun bana ne kadar çok hapishane gibi gelmeye başladığını fark ettim. Fırtına Bulutu Akademisi'yle hiçbir bağlantısı olmayan insanların yaşadığı, dükkanları ve restoranları olan gerçek bir kasabaya gitme fikri... kendimi hapisten kaçmış gibi hissediyordum!

"Bu inanılmaz!" Ciyak ciyak bağırdım. "Giyinebiliriz! Duş alabilirim!"

"Biliyorum, doğru!"

İki küçük kız gibiydik, hoplayıp zıplıyor ve kucaklaşıyorduk. Bu taş ve meşe malikanenin ve onu yöneten in loco parentis zorbaların ezici sert sınırlarından ka ıyorduk. Kısa bir süre için sadece Biba Quinn ve Gail Monfort olacaktık, önlerinde dünya olan genç bayanlar.

Tuhaf bir nedenden ötürü Thomas ve Mary Monfort bizi köyden almak istediler. Kiraladıkları Citroen, Wachsbrunnen merkezindeki arnavut kaldırım ı kavşakta komik bir şekilde sallanıyordu.

"Sen Biba olmalısın," diye beni sıkıca kucaklayarak karşladı Mary Teyze. "Umarım doğru s yl yorumdur."

"Tamamen haklısın," diye cevap verdim. "Sen

Mary olmalısın." ", bu da Tommy."

Gail'in amcası direksiyonun arkasında kalmış, yol atlasına bakıyordu. Dalgınca el salladı. İkisi de tatlı, mülayim, orta yaşlı İngiliz taşralılarıydı; yolculuk için kot ve y n giymişlerdi.

dağlar. Konuşmalarında biraz Cornish aksanı vardı. Gail'in bana anlattığına göre, babasının ailesinin hepsi Oxbridge eğitimi almış ve üniversitede geçirdikleri zaman aksanlarını yumuşatmış.

"Acele etsek iyi olur," diye seslendi Thomas. "GPS tamamen karıştı, bu yüzden navigasyon için analog gidiyoruz."

"Biba, aşkım," dedi Mary elimi tutarak, "o haritayla bir işe yaramam. Gail'le ben arkadan yetişirken senin yön bulma işini halletme şansın var mı?"

Tommy Amca'yı uyarmama rağmen kabul ettim, bizi bir uçurumdan aşağı yönlendirebilirdim. "Benim sevgili karımdan daha kötü olamazsın canım."

Evian-Les-Bains yolculuğu bizi İsviçre sınırından Fransa'ya geçirdi. Citroen'in bagajında neredeyse hiç yer yoktu, bu yüzden valizimi kucağıma alıp atlasımı da üstüne koyarak oturmak ve rotayı parmağımla zorunda kaldım.

Alp okulumuzun üzücü yüksekliğinden inerken kulaklarımın patladığını fark ettim. Kesintisiz çimenler ya da su kütleleri görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Sıkıcı yolculuğumuz boyunca sayısız çiftlik evi ve servis istasyonunun yanından geçtik ama Lac Lemman'a ulaştığımızda her şeye değmişti.

Bölge, sınıf arkadaşlarımızın keyif aldığı eski dünya lüksü gibi hissettiriyordu. Deniz kıyısındaki her güzel evin önünde bir Lamborghini ya da BMW vardı. Varlıklı kasaba halkı açık hava kafelerinde oturuyor, espresso veya mini karaf şaraplarını yudumluyor, baget sandviçlerini atıştırıyorlardı.

Gail ve ben istemsizce kıkırdıyor, minyatür tatilimizin tadını çıkarabilmek için zamanın yavaşlamasını istiyorduk.

Evian Les Bains bir rüyaydı. Dünyanın bu bölgesindeki tüm kasabalar gibi doğaldı. Eski dünya Avrupa güzelliği fikrinden neredeyse sıkılmış olduğumu itiraf etmekten utanıyordum. Biraz tüketim istiyordum ve bunu şimdi istiyordum!

Kasabanın benim ve Gail'in en çılgın hayallerini aştığı yer burasıydı. Şirin lokantalar ve butiklerden başka bir şey yoktu.

Tommy Amca otelimizde kalırken biz de ciddi bir moda görevine çıktık. Mary Teyze her birimize yeni bir elbise almak için ısrar etti. Ben hemen zarif, şeffaf, gri ve mavi şal desenli bir mini elbisede karar kıldım. Siyah bir slipi ve taba rengi deri bir kemeri vardı. Yüksek yakası bana ciddi ve sofistike bir görünüm veriyordu.

Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama dünyevi ve kendinden emin görünmeye ihtiyacım vardı. Haftalarca dönüşümlü olarak çocuk, cüzzamlı ve arka sokak fahişesi muamelesi gördükten sonra, gerçek bir yetişkin kadın gibi giyinmek iyi hissettirdi.

Monfort'lar Chalet Suites'te oda ayarladılar. Gail ve benim için çift yataklı bir süit ayarladılar. Çok büyük değildi ama bir süpürge dolabından kesinlikle daha iyiydi. Sadece akşam yemeğine hazırlanmak için uğrayacağımızı bildiğim halde, yumuşak, dört direkli kraliçe yatağıma uzanmaktan kendimi alamadım.

"Aman *Tanrım*," diye dramatik bir şekilde uludum, "bu dünyadaki her şeyden daha iyi hissettiriyor!"

Gail göz kırparak, "Çok şey söylüyorsunuz Bayan Quinn," diye karşılık verdi.

"Değerlendirmemin arkasındayım. Gerçek bir yatağı hissetmeyeli uzun zaman olmuştu."

"Sen biraz kestir o zaman. Ben birkaç dakikalığına banyoya gireceğim, sonra sen yıkanırken giyineceğim.

"Mm-hmm," diye cevap verebildim sadece.

Yatakta olmak çok güzeldi ama için kendimi zorladım. Eğer uyursam, yemek yemek için bir daha asla kalkamazdım. Oda çok güzeldi, aydınlıktı.

yumurta kabuğu duvarlar ve zambak ve süsenlerle düzenlenmiş vazolar. Mini buzdolabından bir şişe Orangina açtım ve Juliet balkonumuza açılan cumbalı kapıdan içeri girdim. Duş alma zamanım gelene kadar orada durdum, muhteşem bahar esintisinin tadını çıkardım ve Vespa'larla hızla geçen genç erkekleri seyrettim.

Kırk beş dakika sonra hepimiz şehrin merkezindeki bir brasserie'de oturmuş, Bordeaux'nun tadını çıkarıyor ve masanın ortasındaki crudité tabağından bir şeyler atıştırıyorduk. Üzerimde yeni elbisem ve annemin gümüş bileziklerinden biri vardı. Hatta ABD'den ayrılmadan önce yanıma aldığım birkaç lüksten biri olan Donna Karan parfümümü bile sıkıyıştım.

Thomas polo gömleğinin üzerine siyah bir blazer ceket, Mary ise sade bir midi elbise ve hırka kombinasyonu giymişti. Yine de hepimizi şaşırtan Gail oldu. Kesinlikle güzeldi, her zaman. Buna şüphe yok ama akşam yemeğinde otururken tam bir afetti. Kıvrıkcık kahverengi saçları başından bir havai fişek gibi fırlıyordu ve sadece biraz allık ve eflatun bir ruj sürmüştü. Yeni elbisesi, geometrik baklava desenli, kahverengi ve kırmızı mini elbisesi, küçük ve canlı bedenini vurguluyordu. Nasıl olmuştu da Fırtına Bulutu'nda hâlâ bir sevgili bulamamıştı?

Thomas masaya dana bourguignon ve soslu alabalık ile birlikte frites ve yeşil fasulye sipariş etti. Artı, ikinci bir şişe şarap. Pek içen biri değildim ama bu Bordeaux tatlı ve baharatlıydı ve beni harika bir şekilde ısıttı.

"Bay ve Bayan Monfort," dedim, "beni bu geziye dahil ettiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Ve bu güzel kıyafetler için."

"Lafı bile olmaz canım," dedi Thomas.

"Gail'in okulda böyle sevimli ve sevecen bir arkadaşı olduğu için çok mutluyuz."

Bir an için hepimiz sessizce gülümsedik. Sonra Thomas ciddi bir ifadeyle karısına baktı. Başlarını salladılar ve Mary ekledi:

"Gerçek şu ki... ikinizi de burada istedik çünkü birbirinizi kolladığınızı biliyoruz. Bu önemli, özellikle de şimdi."

"Ne demek istiyorsun teyze?" Gail endişeyle sordu.

Thomas araya girdi. "Görüyorsun hayatım, okula arabayla gitmek yerine bizimle Wachsbrunnen'de buluşmanı istememizin bir nedeni var. Baban üst-orta sınıf bir ailede yetişti. Çok zeki, cana yakın ve birçok arkadaşı vardı. Ancak, düşmanları da vardı. Douglas, Fırtına Bulutu Akademisi'ne katılmıştı. Elbette bu neredeyse otuz yıl önceydi ama ailesi onu oraya Avrupa'nın varlıklı aileleriyle dirsek teması kurması için göndermişti. Bağlantıların gücüne inanıyorlardı ve Douglas'ın zaten rahat olan konumlarından daha da yükseği hedeflemesini istiyorlardı. Yine de Stormcloud'da geçirdiği zaman pek de hoş değildi."

"Bu beni şaşırtmadı," diye cevap verdim.

"Yatılı okulun berbatlığından daha fazlasıydı," diye devam etti Thomas. "Douglas, siz Amerikalıların dediği gibi dürüst biriydi. Bazı nüfuzlu öğrencilerle sert bir anlaşmazlık yaşadı. Başlangıçta onların grubuna katılmaya davet edilmiş ama kısa sürede yaptıkları şeylerden hoşnutsuzluk duymaya başlamış. Görünüşe göre onları yerel yetkililere ihbar etmiş ve sonrasında tehditler ve misillemelerle karşılaşmış. Bu yüzden sana ve annene karşı hep temkinli davranmış."

"Bunu neden şimdi duyuyorum?" Gail sordu. "Neden okula gelmeme izin verdin?"

"Sözümü tuttum ve seni yanıma aldım," diye yalvardı Thomas. "Sonra mektup geldi - buraya devam etmek için burs. Emin değildim ama kabul ettim çünkü bunun babanın vasiyeti olduğuna inanıyordum - eğitim için parayı vasiyet etmişti ve ayrıntıları avukatı hallediyordu. Burada olacağın için heyecanlıydın ve tabii ki Mary de bunu destekliyordu. Bizimle yaşamının fırsatlarını engelleyeceğini düşündük."

Mary öne doğru eğildi. "Otuz yıl önceydi, Gail. O zamanlar her şey farklıydı. Çocuklar bu kadar iyi korunmuyordu. Fırtına Bulutu'nun zamanla değiştiğini düşündük. Yoksa baban neden seni oraya göndermek istesin ki?"

"Sonra haftalar önce kampüste bir öğrencinin saldırıya uğradığını duyduk," diye araya girdi Thomas. "Bu benim ilk korkularımı geri getirdi. Bunu senden saklamak bir hataydı canım. Ama bence en azından bu yıl boyunca devam etmelisin. Fırtına Bulutu'nun sorunları var, Tanrı biliyor ama bu yine de önemli bir fırsat."

"Biba, sevgilim," diye ekledi Mary, "tatlı kızımıza göz kulak olmana ihtiyacımız var."

"Elbette, Bayan Montfort," diye söz verdim, ama ne söz verdiğimi anlamamıştım.

Gail sessizdi, uzaklara bakıyordu. Bunu kabullenmesi çok zordu.

"Biliyorsun," dedi Mary neşeyle, havayı yumuşatmaya çalışarak. "Bu kasabadan Mary Shelley'nin *Frankenstein*'inde bahsediliyor. Kitapta Victor ve gelini burada balayına çıkıyor. Bu olağanüstü değil mi?"

Başımı salladım ama konuşmadım. Bu küçük bilgi, onun kadar eğlenceli bir palet temizleyici değildi. Victor Frankenstein'ın balayı kimse için iyi bitmedi.

CHAPTER 17

BIBA

B Gail'in teyzesi ve amcası bizi Fırtına Bulutu Akademisi'ne bıraktığında, az önce anlattığımız hikayeyi doğrulamak için bir planımız vardı. öğrendim.

Poppy ve Erin Holland'ın çevresinde geçirdiği kısa süre boyunca Gail, Poppy'nin Bayan Amelia'nın öğrenci asistanı olduğunu öğrenmişti. Bir çeşit aşırı doldurulmuş, çok resmi bir öğretmenin evcil hayvanı. Poppy'nin sıkı ukalalığının ve nüfuz ihtiyacının mükemmel bir birleşimiydi bu.

Gail, onun Bayan Amelia'nın kendisine emanet ettiği *son derece* hassas ve önemli görevlerle ilgili uzun monologlarını hatırladı. Poppy'nin anlattığına bakılırsa, okuldaki her öğrenci hakkındaki tüm kirli sırları biliyordu. İsviçre'deki banka hesaplarının ekstrelerini, başkanlar ve krallar tarafından imzalanmış tavsiye mektuplarını görmüştü.

Poppy'nin sıkıcı bulduğu ama Gail'in ilgisini çeken işlerden biri de Stormcloud'un tarihi arşivlerini düzenlemektir.

"Orası iğrenç bir yer," diye yakınmıştı Poppy, "küflü ve tozlu, küf ve kocaman örümceklerle dolu. Neden her şeyi çöpe atmadıklarını anlamıyorum. Bir sürü eski kağıt ve fotoğraf."

Bu Gail'in duygusal yapısını rencide etmişti. Tek bildiği, o arşivde yüzyıllar öncesine ait belgeler olduğuydu.

Amerika Birleşik Devletleri, Birleşik Krallık, İtalya, Almanya ya da İsviçre. Bu arşivler hazineler barındırıyor olabilir.

Dersler başlamadan önceki Cuma günü kampüse döndüğümüzde, bu belgelerin Stormcloud'un eski kralları ve Gail'in babasıyla olan bağlantıları hakkında ne söyleyeceğini merak ettik. Öğrenmenin tek bir yolu vardı....

Çantalarımızı Gail'in odasına bıraktık ve koridordan Amelia'nın ofisine doğru yürüdük. Oraya ilk ve tek gidişim iki ay önce Zephyr'in yönlendirmesiyle Erin tarafından üzerime dökülen idrar yüzünden hâlâ leş gibi koktuğum zamandı. İçimden bir ses Kralların otuz yıl önceki faaliyetlerinin o iğrenç şakadan daha tehlikeli olduğunu söylüyordu.

Poppy, Amelia'nın ofisinin antresinde bir perde olduğunu ve arkasında arşive çıkan bir merdiven bulunduğunu söyledi. Gail yanında babasına ait olan bir mektup açacağı getirmişti, Cornwall'dan ona babasını hatırlatan bir hatıraydı. Onu kapı çerçevesi ile kapı arasına sıkıştırarak mandalı açmayı başardı. İçeri girdiğimizde, Poppy'nin küçük asistanının masasının karşısında, antrenin sol tarafını kaplayan basamaklı, kıvrıl kadife bir kılıf bulduk. Arkasında, dar girdaplar halinde klostrofobik bir şekilde yukarı doğru çıkan, mürekkep karası, sarmal bir merdiven boşluğu vardı.

"Bunu yapıyor muyuz?" Kararsızca sordum.

"Eğer bir grup yarasa bize saldırırsa, seni kalkan olarak kullanacağım."

Telefonlarımızdaki el fenerlerini açtık ve yavaşça, temkinli bir şekilde yukarı doğru ilerledik. Üstümüzde belirgin bir mantar ve küflü parşömen kokusu vardı. Korkuluk ya da tırabzan olmadan, sağ tarafımdaki taş işçiliğine sabitleyici bir el koydum. Gail de bir elini belime koydu. Bu merdivenler çok ürkütücüydü. Sessizliği doldurmak için sadece malikânenin cereyanının ıslığı ve bizim ürkütücü nefes alış verişlerimizle sonsuza kadar kıvrılıyor gibiydiler.

Sonunda zirveye ulaştık. Poppy yalan söylemiyordu. Her yer darmadağındı.

Fırtına Bulutu arşiv odası, sanki yüz istifçi üst üste yirmi nesil boyunca orada sürekli ikamet etmiş gibi görünüyordu. Parşömen kağıdından nokta vuruşlu çıktılara kadar akla gelebilecek her dönemden sayfa yığınları vardı. Kitap rafları ziyaretçi kayıtları, öğrenci yayınları, yıllıklar ve fotoğraf kitaplarıyla doluydu.

Mobilyalar eski yemek masaları, büfeler, masalar ve bürolardan oluşan bir karmaşaydı. Bazıları iki yüz yıllık gibi görünüyordu. Biraz tamir ve vernikle muhtemelen Harvard'da bir yıllık eğitim ücretini karşılayacak kadar paraya satılabilirlerdi.

"Bu tarafa," diye bağırdı Gail odanın uzak ucundan. "El fenerini bu tarafa tut."

İçinde dört adet yarı tükenmiş donyağı mumu ve bir kutu soba kibriti olan bir şamdan bulmuştu. Yüzde 90'ı kâğıt olan bir odada ne kadar berbat bir aydınlatma seçeneğı!

Mumlar beni neden çağırdığını anlayabiliyordum. Önümüzde ahşap kasalardan oluşan aşılmaz bir duvar vardı. Her birinin üzerinde bir yıl ve dönem yazılıydı: Güz 1995, Bahar 1996, ve böyle devam ediyordu. Her kutu kampüs fotoğraflarıyla doluydu. Eğer Gail'in babasına karşı kan davası güden öğrencilerle ilgili bir kanıt varsa, onları teşhis etmenin en iyi yolu bu olacaktı.

"Burada ne zaman öğrenci olduğuna dair bir fikriniz var mı?" Ben sordum.

"Mary Teyze otuz yıl dedi. Bence otuz beş yıla daha yakın."

"Seksenlerin ortası o zaman."

"Ben 84 ve 85'i alıyorum. Sen 86'yı al."

Kutuları çıkarmak tam bir eziyetti. Yıllar önce yığınlar halinde sıkıştırılmış ve kırılmaları gerekene kadar yerleşmeye bırakılmış olmaları

ayrı. Yine de onları bir kez indirdikten sonra, bu bir tür aptallıktı. Fotoğraflar renkli fotoğraf çağında çekilmiş olsa da çoğu siyah-beyazdı. Eski saç modellerine kıkırdamak zorunda kaldım: kızlar tüylü kıvrımlar ve korkunç perçemlerle, erkekler pompadours ve saç-metal shag ile. Herkes asitle yıkanmış kotlar, kırılmış tişörtler, saç bantları ve halka küpeler takıyordu.

Bazı fotoğrafların arkasına tarih atılmıştı. Hatta bazılarında resmedilen öğrencilerin listelendiği notlar bile vardı. Bunlar çok azdı. Gail'in babasını bulmaya çalışırken zaten bocalıyordum. Neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer bir fotoğrafta isim yoksa, ne yapacağımı .

"Bir dakika," diye mırıldandı Gail, 86'dan kalma samimi fotoğraflardan birine bakarken, "Sanırım..." Arkasındaki yazıyı okumak için fotoğrafı çevirdi. Yüzü aydınlandı, sonra aynı hızla düştü.

"N'aber Gail?" Ben sordum.

"Oh, Biba. İnanamıyorum.. bu sana mantıklı geliyor mu?"

Fotoğrafı bana uzattı, ben de hızlıca taradım. Kralların bugün sık sık uğradığı duvara yaslanmış altı adam görünüyordu. İçlerinden dördünün Zephyr, Sol, Arvo ve Theo'ya tıpatıp benzemesi beni şaşkına çevirmişti. Bunların şimdiki Kralların babaları olduğuna şüphe yoktu. Ama hemen yanlarında, gülüşüp şakalaşan iki kişi daha vardı. Biri Gail'in babası olmalıydı, diğeri de-

O gözleri tanıyordum; otuz beş yıl öncesine ait siyah-beyaz bir fotoğrafta bile hemen tanıdığım biriydi. Yıllardır her sabah gördüğüm biriydi. Beni ben yapan .

Fotoğrafı ters çevirerek yazıyı okudum:

3 Mayıs 86-Batı Avlusu

Resimde:

Peter Williams

Dimitri Stamos

Edward Hurley

Rafael Scamarcio

Douglas Monfort

Sonra, yeterince eminim.

Harold Quinn

Merdivenleri ararken nefes nefese kaldım.

"Biba, canım," diye seslendi Gail arkamdan, "dikkatli ol! Orası karanlık."

Bu ne anlama geliyordu? Babam Fırtına Bulutu Akademisi'ne gitmiş ve bana hiç söylememiş miydi? Hayatımı cehenneme çeviren, beni kirleten, ruhumu ele geçiren çocuğun babasını tanıyor muydu? En iyi arkadaşımın babasını da mı tanıyordu? Olabilecek bir adam-

"Biba, sorun nedir?" "Öldürüldü..."

Karanlığın içinde titreyerek duruyordum. Gail bana doğru yaklaştı.

"Ne sen?"

"Gail, eğer senin baban öldürüldüyse... benimki de öldürüldü."

Karanlıkta elinin benimkini kavradığını hissettim. Ona sıkıca sarıldım ve kelimeleri kendim duyabileyim diye söyledim. "Birbirlerini tanıyorlardı, senin babanı ve benimkini. Sanırım... hepsi Kral olabilirdi. Zephyr'in babasıyla birlikte, Tanrı'dan daha fazla paraya ve güce sahip olması gereken kişi. Arvo ve Sol'un babaları da."

Başım dönüyordu. Diğer çocuk kimdi? Rafael Scamarcio mu?

Gail birbirlerine sarılırken, "Bununla ne yapacağımı bilmiyorum," dedi.

"Ben de öyle. Ama babanın krallara ne yaptığını bulmalıyız. Eğer bunu öğrenebilirsek, onu öldürüp öldürmediklerini de öğrenebiliriz. Ve belki benim babamı da."

Yavaşça, kasıtlı olarak arşivlerden indik. Hiç konuşmadık. Söyleyecek başka bir şey yoktu, en azından merdivenin dibindeki kadife perdeyi çekip, uzun boylu, sağlam yapılı Avro Hurley'nin bizi beklediğini, büyük, uzun yüzücü kollarını kavuşturmuş sakız çiğnediğini görene kadar.

"Tanrım!" Neredeyse işeyerek ciyakladım.

"Burada ne halt ediyorsun?" Arvo sordu. "Seni , " diye karşılık verdi Gail.

"Kapa çeneni, sürtük. Seninle işim yok. Kıçını kaldır ve odana geri dön."

"Seni tanımıyorum bile," diye bağırdı ben onu etmeye çalışırken. "Bana bir şey yapmamı söyleme."

"Quinn, arkadaşının çenesini kapatsan iyi olur, yoksa yumruğumla durdururum."

Gail'i kenara çektim ve mümkün olduğu ölçüde onu sakinleştirmeye çalıştım. "Sorun yok," diye söz verdim ona. "Arvo ile yalnız konuşmama izin ver. Bu anahtarlarından biri o olabilir."

Gail gamzeli yanaklı sporcuyla alay etti, sonra duygularına hâkim oldu. Başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı. Muhtemelen söyleyeceği herhangi bir şey bağıriş çağırış kavgasını yeniden başlatacaktı.

Derin bir nefes aldım ve ürpertici mavi gözleriyle beni bir kez daha süzen Küçük Kral'a döndüm. "Ne istiyorsun, Hurley?"

"Zeph konuşmak istiyor."

"Eminim onu koridorlarda göreceğim."

"Şimdi, pazarlık yok. Öğretmenler odasında." "Peki,"
diye homurdandım, "bana yolu göster."

Bayan Amelia'nın antresinden çıktık ve Fırtına Bulutu'nun ışısız koridorlarından birine saptık. Tüm krallar arasında Arvo bana en tuhaf geleni oldu. Çok zeki biri değildi ve pek konuşmazdı. Konuştuğunda ise ağzından çıkan her şey iğrençti.

Sonra, tam zamanında, tüylerimi diken diken edeceğini bildiği şeyi söyledi:

"Zeph ve ben yakınız, biliyorsun," dedi bana bakmadan. "Yakında seni benimle paylaşacak."

CHAPTER 18

BIBA

T Zephyr Williams boş öğretmenler odasında sanki tüm okul ona aitmiş gibi oturuyordu. Kırmızı deri berjer koltuklardan birine oturmuş, düğmeli bir eşofman altı ve buruşuk beyaz bir tişörtle çökmüştü. Koyu kahverengi bukleleri

Yankee şapkasıyla örtülü.

Saat gece yarısına geliyordu ve bu pasaklı zengin çocuk limonlu bir martini yudumluyordu.

"Fırtına Bulutu'na geri dönmek berbat bir şey Quinn," dedi. "Gece vakti lanet olası bir dağa tırmanmak sinir bozucu bir şey. Arabayı çektiğim anda bir içkiye ihtiyacım vardı. Tabii sen bunu anlayamazsın. Hiçbir yere gitmedin, değil mi? Bütün hafta küçük dolabında takılıp kaldın, kendinle oynadın, beni düşündün."

Telaşlanmama izin vermedim. Olayı ona çevirmeye çalıştım.

"Bütün hafta bunu yaptığımı mı hayal ettin, Zephyr? Beni dikizleyememek zor olmalı."

"Babamın yatındaki personel tarafından havaya uçurulmakla o kadar meşguldüm ki seni özleyemedim."

Arvo kıs kıs güldü, sonra salonun büfesine doğru yürüdü. Bir sürahi açtı ve kendine biraz viski doldurdu. Görünüşe göre

Öğretmenlerin Fırtına Bulutu Akademisi'nin baskıcı atmosferiyle başa çıkmak için kendi yöntemleri vardı.

"Hey, Arvo, şu içkiyi doldurduktan sonra bana bir iyilik

yap." "Ne, Zeph?"

"Siktir git."

Arvo yüzünü buruşturdu. En tepedeki Kral'ın ona patronluk taslamasından hoşlanmıyordu ama bu konuda hiçbir şey yapmasına izin verilmiyordu. Onu biraz daha kızdırmaya karar verdim ve ona cilveli bir göz kırptım. Çok yazık, tatlım. Görünüşe göre patronun bu gece seninle hiçbir şey paylaşmayacak.

Yalnız kaldığımızda, Zephyr karşısındaki koltuğa oturmamı işaret etti.

"Ayakta durmayı tercih ederim."

"Ne istersen yap, sadece sorularıma cevap ver. İlk olarak, Amelia'nın arşivinde ne yapıyordun?"

"Okulumun tarihiyle aktif olarak ilgilenmek."

"Ona söyleyebilirim, biliyorsun. O yaşlı yarasa ve ben çok sıkı fıkıyız. Tek kelime edersem o-"

"Üzerime sidik döküp beni bir dolapta yaşamaya mı göndereceksin? Ne istersen yap, Zephyr. Bu noktada yapabileceğin çok fazla tehdit var."

İçkisinin son damlasını da mideye indirdi ve yeniden doldurmak için içkiye doğru yürüdü. "Sana bir tavsiyede bulunmama izin ver," diye homurdandı. "Gail Monfort'la takılmaya devam edersen, hayatın daha da kötüleşebilir ve kötüleşecek. Sonsuz ve kalıcı olarak."

"Sen neden ?"

"Bir tane ister misin?" diye teklif etti, martini bardağını kaldırarak.

"Hayır. Gail'in nesi var? O hiç kimseyi incitmedi."

"Bunun bir önemi yok. O kaltak kötü haber. Kötü bir soydan geliyor."

"Babasını mı kastediyorsun?"

Zephyr arkasını döndü ve martinisini karıştırdı. Bana bakmaması garipti. Gücünü daha çok gözünü kırpmadan terör estirmesinden, bıçağı çevirirken gözünüzün içine bakmasından alıyor gibiydi. Şimdi ise gözlerime bakmaya cesaret edemiyordu.

"Douglas Monfort babanı tanıyordu, değil mi?" Onu sıkıştırdım. "Krallardan biriydi. Bu yüzden Gail'in okul taksitini ödedin. Ve benimkini de."

"zekisin, değil mi Quinn?"

"Ben aptal değilim. Bu okulun sahibi sensin ama Gail ve benim yakın olmamızı istedin."

"Hiçbir fikrin yok."

"Babalarımıza ne olduğunu biliyor musun?"

"Kazalar, tüm bildiğim bu."

"*Kazalar mı?* Muhtemelen lanet olası bir hikaye. Theo'nun başına gelen kaza gibi mi?"

Zephyr aniden bardağı yere fırlatarak paramparça etti. Bir anda elleri kapüşonuma yapıştı, beni kendine doğru çekti ve neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti. "Bana bak Biba," diye bağırdı, "sen sadece benim iyi niyetim hayattasın. Bunu sakın unutma. İstersem seni eğlenmeleri için adamlarımın önüne atabilirim. Seni tükettiklerinde dağdan aşağı atarlar ve kimsenin umurunda olmazsın."

Kalbim deli gibi atıyordu. Kendimi sabitlemek için Zephyr'in bileklerini tutuyordum. Bana zarar vermiyordu. Sadece ödümü koparıyordu. Ama nedense bu hoşuma gidiyordu. Gözlerindeki ateş ve yüzüme doğru uçuşan tükürük parçaları. Hasta kalbinin istediği her şeyi yapabileceği ve kimsenin beni kurtarmaya gelmeyeceği hissi.

Kaçmak istedim ama ondan değil. Ona duyduğum ihtiyaçtan, bacaklarımın arasındaki sızıdan, ona teslim olmak için duyduğum sersemletici dürtüden uzaklaşmak istiyordum. "Bırak beni, Zephyr," diye inledim.

"Yoksa ne olur?"

"Ya da.. Ben... Ben-"

Yeterince duymuştu. Bir anda arkamı döndüm ve deri koltuğun koluna doğru eğildim. Sırtım dümdüzdü. Beni saçlarımdan tutuyordu. Eğer kaçmak isteseydim, kol dayama yerini kavrayan kollarıma ihtiyacım olacaktı.

Kaçmak isteyip istemediğimi de bilmiyordum.

"Seni disipline etmem gerekiyor mu, Biba? Uslu durmayı öğrenene kadar elimi indirmem mi gerekiyor?"

"Belki de biliyorsundur," diye inledim, beni pençelerine almış olan yırtıcıyı baştan çıkararak.

Zephyr'in eli bir kırbaç gibi hızla kalkık popoma sertçe indi. Acı ve zevk dolu çılgılığım, derimin kot pantolona yankılanan tokadıyla bastırıldı.

"Bir tane daha ister misin?"

Gözlerim kenetlendi, başımı salladım.

Güm! Eli bir anda inip kalktı ve diğer yanağıma sert bir tokat indirdi.

"Oh, kahretsin," diye inlediğimi duydum, kalçalarımı istemsizce yuvarladım. "Hoşuna gitti mi?"

"Mm-hm."

"Buna ne dersin?" Zephyr'in eli aşağıya, bacaklarımın arasına kaydı ve kot pantolonumun üzerinden aşırı ısınmış amımı yoğurdu.

İnlemelerimi duyma zevkini ona tattırmak istemediğimden parmak eklemlerimi ısırdım.

"Görüyorsun ya Biba, seni tanıyorum. Seni senden daha iyi tanıyorum. Seni bir kraliçe yapabilirim ya da yüz parçaya ayırabilirim. Yaşadığın her anı sana zindan edebilirim ya da sana cenneti tattırabilirim."

Saçlarımı bıraktı ve iki parmağını ağızma soktu. Oltaya takılmış bir balık gibiydim, başım beni esir alan kişi tarafından geriye doğru çekiliyordu. Bu sadece daha da ateşlendirdi. Diğer eline sertçe bastırdım, kalçalarımın arasına olabildiğince baskı uyguladım.

"Aman Tanrım," diye inledim kıvrılmış parmaklarının etrafında bozuk sesli harflerle.

"Bana benim olduğumu söyle," dedi, "o zaman sana dünyayı verebilirim."

Kabul etmemem gerektiğini biliyordum. Tek bildiğim, bu adamın ailesinin babamın cinayetini ayarlamış olduğuydu. Bana bir oyuncakmışım gibi davrandığı, beni aşağıladığı, sayısız küçük eziyete maruz bıraktığı için ondan nefret etmeliydim ama dayanamadım. Acı çekiyordum, Zephyr Williams'a ihtiyacım vardı. Beni coşkunun sınırına getirmişti. Beni sonuna kadar zorlamasına ihtiyacım vardı.

"Ben seninim."

"Kesinlikle öylesin."

Beni bıraktı ama serbest bırakmadı. Ben koltuktan kalkamadan Zephyr'in ellerini pantolonumun düğmelerinde hissettim. Kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı sıyrarak dizlerime kadar indirdi.

"Ne yapıyorsun?" Aptalca sordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye cevap verdi. "Sana istediğini veriyorum."

Gözlerimi tekrar kapattım ve onun iri, buyurgan ellerinin popomu kavrayıp beni açtığı hissinin tadını çıkardım. Kaygan vulvamın üzerine sıcak, kışkırtıcı bir nefes verdi. Bu his çok kuvvetliydi. Ağızına o kadar ihtiyacım vardı ki.

"Küçük, tatlı, bakire bir amcığın var, Biba."

"Nereden biliyorsun?"

Zephyr gizli bir alayla güldü. "Kullanılmayan kısarak gördüğümde anlarım. Merak etme. Bu gece seni kırmayacağım. Merhamet edeceğim."

Onu istediğimi, umursamadığımı, bütün ay onun koca aletini hayal ettiğimi söyleyemedim Zephyr'in dili içime daldı.

Dudaklarını deliğimin üzerine sıkıştırıp o uzun dilini içeri sokmaya devam ederken sevinçle ciyaktım. Başparmaklarından biri klitorisimi buldu ve küçük daireler çizmeye başladı.

"Tanrım, evet," diye bağırdım. "Ağzın çok iyi, Zephyr."

Cevap vermedi. Sadece devam etti, aynı anda hem girişimi hem de klitorisimi okşadı. Daha önce hiç bir erkek beni yememişti, ama o anda bir usta tarafından tatmin edildiğimi biliyordum. Çekirdeğimin titrek bir tutkunun yükseldiğini hissettim.

Zephyr orgazmımın büyüdüğünü anlamıştı. Küçük tomurcuğumu emerek bakımlarını yoğunlaştırdı. İçimdeki ateş çıranın ötesine geçmişti. Hızla yayılıyordu. Bütün vücudum karıncalanıyordu. Ağrıyan göğüslerim sütyenimi zorluyor ve ağzım sulanıyordu.

Gözlerimin bir an için açılmasına izin verdim ve yalnız olmadığımızı görünce şok oldum.

Sol ve Arvo karşı duvardaki bir kitaplığa umursamazca yaslanmış bizi izliyorlardı. Ne sırtıyor ne de kaşlarını çatıyorlardı. Bunun yerine, sadece klinik bir niyetle izlediler.

Beni değerlendiriyorlardı. Planlama.

Ama paniklemek ya da kaçmak için artık çok geçti. Orgazmım doruk noktasına ulaşıyordu. Vücudum kontrolsüzce titriyordu, öyle ki düşmemek için mobilyalara tutunmam gerekiyordu.

"Zephyr!" ığlık attım. "Ben ... beni ... oh kahretsin ... Geliyorum."

Sonra dünya bulanıklaştı.

Bu benim ilk orgazmım değildi, ama sabahın krnde, iki çocuğun her Şeyi izlediği o öğretmenler odasında olduğum kadar sert boşalmamıştım.

Dünyaya döndüğümde gitmişlerdi ve Zephyr tekrar ayakta durmuş, önünde iki büklüm olmuş bana bakıyordu, sularım onun kendini beğenmiş yüzünü kaplamıştı.

CHAPTER 19

BIBA

W Pazartesi günü dersler yeniden başladığında, etrafta şaşkın şaşkın dolaşıyordum. Mutsuz değildim, dikkatinizi ; sadece var olduğumu hissediyordum. bedenimin dışında.

Bir dereceye kadar, hâlâ bir gece önce öğretmenler odasında hissettiğim sisli, coşkulu durumdaydım. Görüntüler zihnimde titreşip duruyordu. Zephyr'in beni tutarkenki ateşli ifadesi. Beni tuttuğu sandalyenin derisi. Seyircilerimiz Arvo ve Sol'un kayıtsız bakışları. Bedenim Zephyr'in büyüleyici ağzının altında sarsılırken gözlerimde parlayan ışıklar.

Ayrılışımız daha az belirgindi. Kendimi saklarken Zephyr'in yırtıcı gözlerinin üzerimde olduğunu hatırladım. Benim için kapıyı hatırladım. Ve ayrılık sözlerini hatırladım.

"Az önce kendine bir hayat daha kazandın Quinn."

Pazartesi günü mutlu halimde kalmamı mümkün kılan şeylerden biri de kimsenin beni itip kakmaması, bana gülmemesi ya da cüzzamlı muamelesi yapmamasıydı. Görünüşe göre Zephyr ölüm cezası kaldırmıştı.

Kendime rağmen, onunla başa çıkmak için bildiğim tek yolu keşfetmiştim. Neredeyse ne kadarının yanıma kâr kalacağını görmek için sabırsızlanıyordum. Erkekler çok güçlü ve çok üstün olduklarını düşünüyorlardı; ancak kadınlar onların yumuşak gücünü görüp bundan faydalanma basiretine sahipti.

Fırtına Bulutu'nun Yüce Kralı beni istiyordu ve arzularına açık olduğum sürece beni serbest bırakacaktı. Zephyr'in tensel becerilerinden oldukça hoşlandığım için, bu anlaşmadan en ufak bir endişe duymadım.

İkinci periyottan sonra yeni keşfettiğim gücümün sınırlarını test etme fırsatı buldum.

Poppy Holland aniden yolumda belirdiğinde sınıftan çıkıyordum. Sakız çiğniyor ve uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden "burada yetkili benim" edasıyla savuruyordu. Yavaşça beni baştan aşağı süzdü ve ağzının kenarlarını aşağı doğru çevirdi.

"Sende ne buluyor bilmiyorum."

Ses tonu kibirli ve küçümseyiciydi ama ağzına yumruk atma ve kıpkırmızı rujunu burnuna bulaştırma dürtüsüne karşı koydum. O zaman gerçekten bir gibi görünecek, düşündüm kendi kendime. Sakindim. Kontrol bendeydi. Sözleri sırtımdan bir bahar çatısındaki kar yığını gibi kayıyordu.

"Sende ne bulduğunu bilmediğimi söyledim," diye

tekrarladı. "Seni duydum," diye cevap verdim sakince.

Poppy bir dakika daha bekledi ve sonra patladı. "Neden sana ipleri göstermemi istiyor?"

"Kimden sen?"

"Zeph, tabii ki." Kaşlarını çatıyor ve bana karşı son derece tedirgin görünüyordu; buna bayılmışımdı.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Çekilir misiniz lütfen? Geç kaldım." Onun boşluğuna doğru daldım, onu geriye yaslanmaya ya da yere düşmeye zorladım.

"Bekle bir dakika!" diye bağırdığını duyana kadar koridorda on beş adım ilerlemiştim. Seninle konuşuyordum."

Onu görmezden gelerek devam ettim. Salondaki insanlar, kadın titanların bu çatışmasının yolundan çekilmek istediklerini belirten bir bakışla geri çekildiler. Ben savaşa hazırdım. Uzun zamandır öyleydim - hayal kırıklığı ve küçümseme artık menüimde yer almayacaktı.

Beni için dirseğimden tuttuğunu hissettim. çektim.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Cevap verdim, sonra onu kızdırmak için ekledim: "Sen Erin'sin, değil mi?"

"Ben Poppy'yim!" diye bağırdı. Görünüşe göre, ikisini karıştıran birinden hoşlanmıyordu ve bunun ben olduğum gerçeği muhtemelen onu da kızdırdı.

"O zaman *Poppy*, bana bir daha elini sürersen, rimelini ayak parmaklarınla sürmeye başlarsın."

Onu tekrar ittim. Birden arkamdan yaklaştığını hissettim ve uzun saçlarımdan bir tutam yakalayıp başımı geriye doğru çekerken acı hissettim. Kurnazlığına sevinmesi için ona bir an bile vermedim ama temiz bir hareketle döndüm ve suratına bir tokat attım. Sertçe.

"Dövüş! Dövüş!" İnsanlar ring kenarında yer kapmak için itişip kakışırken bu söz koridorda yankılandı.

Poppy bana doğru geldi, yanağında hala kırmızı el izim vardı. Hamlesini düzgün bir şekilde savuşturdum ve kendini yere atarak omzunun üzerine sert bir şekilde düştü. Bağırdı ama kimse ona yardım etmek için . Yapabileceğimi düşünmediğim duygusuz bir tavırla, onu ve yarasını görmezden gelerek koridorda ilerlemeye devam ettim.

Üzerimde bir el hissettim ve bu sefer beni . Theo'ydu.

"Biba! Senin derdin ne be? Bu benim tanıdığım kız değil."

Ben de karşılık verdim, "Bu garip, Theo. Benimle işinin çoktan bittiğini sanıyordum."

"Bunu düşünüyordum. Haksızlık ettim-"

"Kurtar onu! Şansın vardı. Benimle tanıştığın zamanki kadar affedici değilim."

Yüzünün düştüğünü gördüm ve omzumu bıraktı. Noel Baba'nın olmadığını yeni keşfetmiş sekiz yaşında bir çocuk gibi görünüyordu. Geri çekildi ve sonra Poppy'ye ve omzuna bakmak için eğildi. Odama gitmek için köşeyi döndüm ama kapımın kilidini açtığımda onu revire doğru taşıdığını gördüm.

Eski içgüdülerim beni ona doğru koşmaya ve özür dilemeye itti. Hayatta kalma içgüdüsü beni odama götürdü ve kapıyı arkamdan kapattı.

Zephyr'in orada durduğunu görünce şok oldum. Neredeyse çılgın atacaktım. Yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Etkilendiğimi söylemeliyim." Hayal kırıklığıyla nefes verdim. "O başlattı."

"Bundan şüphem yok. Benim emrim altındaydı."

"Ona bana saldırmasını sen mi söyledin?" Kendi cesaretim karşısında nefesimi tuttum. Onunla ve muazzam egosuyla uğraşırken kararlılığımı hatırlamam gerekiyordu.

"Belirli bir şey söylemedim. Ona nasıl davranacağını görmek istedim."

"Neden?"

"Bu oldukça açık, değil mi? Bu bir testti." "Peki, geçtim mi?"

Verdiği yanıt tüylerimi diken diken etti. "Revirdeki sen değilsin, değil mi?"

"Bunu kendi kendine yaptı. Benim tek yaptığım onun yolundan çekilmek oldu."

"Biliyorum. Gördüm. Sen daha zekisin. Bu yüzden o dışarıda ve sen içeridesin." Sesi gerçekçiydi ama kalbim küt küt atıyordu. "Başını dik tut, Quinn. İşler senin lehine dönüyor."

Onunla birlikte gitmişti ve ben nefessiz kalmıştım.

Evet, cesurlaşıyordum ama onun buzbakışlarına bakarken çarpan kalbimde sıcak bir şeyler hissediyordum. Değiştiğimi fark etmiştim. Aşık olmuştum. Zephyr'e değil, güce.

Adrenalin ve özlemin baş döndürücü karışımıyla titriyordum, serinlemeye ihtiyacım vardı.

Dalışın yasak olduğunu belirten tabelalara rağmen uzun ve kemerli bir dalışla suya daldım. Şaşırtıcı bir şekilde havuz bana kalmıştı ve tur atarak yüzmenin ferahlatıcı olacağını düşünmüştüm ama hiç de öyle olmadı. Su benim kum torbam haline gelmişti - tüm harcanmamış uyarılmışlığımla yumruklayabileceğim uygun ve bağışlayıcı bir düşman. Her kulaç atışımda Zephyr'in sözlerini zihnimde tekrarlıyordum.

Benim için planları neydi? Onun evcil hayvanı mı olacaktım -Kral arkadaşlarını eğlendirmek için duvar kenarında taciz edeceği taze bir kız- yoksa okulda gerçek bir nüfuz elde etmek için onun sevgisinden faydalanabilir miydim?

"Oh, ."

Omzumun üzerinden baktığımda Bayan Amelia'nın havuz spor salonunun kapısının hemen içinde durduğunu gördüm.

"Evet, hanımefendi."

"Teknik olarak havuz ders saatlerinde açık değil. Cankurtaranımız yok. Ancak, başarılı bir yüzücü olduğunuzu ve inanıyorum ki zihninizi boşaltmak için biraz egzersize ihtiyacınız var.

Hediye." Bir havlu uzattı. "Ancak, ben de seni arıyordum. Sakıncası yoksa..."

Onayımı beklemedi ve tur havuzunun kenarındaki ahşap şezlonglardan birine oturdu. Kendimi beton tarafa çektim, havluyu aldım ve yanına oturdum. Konuşmadan önce düşüncelerini toparlayarak bir süre suya baktı.

"Erin ve Poppy Holland'ın yeğenlerim olduğunu biliyor musunuz?"

Şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım. "Birisi bundan bahsetmiş olabilir."

"Sanırım bu sabah Poppy ile bir etkileşiminiz olmuş olabilir." Bir gerçeği ifade ediyordu, soru sormuyordu.

"Hanımefendi," dedim savunmacı bir tavırla, "bana saldırdı, ben de kenara çekildim. Düştü. Etrafınıza sorun. Ne olduğunu gören pek çok insan var."

"Çoktan aldım."

Oh kahretsin.

Sonra Amelia en şaşırtıcı şeyi yaptı. Öne doğru eğildi ve dedi ki, "İyi iş. O ve kız kardeşi kontrolden çıktılar. İkisinin de iyi bir cezaya ihtiyacı vardı."

Açtığım ağzımı kapattım. "Evet, hanımefendi."

"Evet, bu konuda ne kadar az şey söylenirse o kadar iyi. Pekâlâ."

Başımı salladım, hâlâ kavşaktan dolayı biraz sarsılmış hissediyordum.

"Başka bir mesele," diye devam etti. "Ofisimde işleri karıştırmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Yeğenimin oldukça küstah davranışlarını göz önünde bulundurarak, Poppy'yi asistanlık görevinden almaya karar verdim. Sizde biraz potansiyel görüyorum Bayan Quinn. Bu görevi sizin devralmanızı istiyorum."

Yüzümü mümkün olduğunca boş tuttum. Gail'in babası ve benim babamla ilgili cevaplanmamış onca soru varken, bu cevapları almak için altın bir fırsat gibi görünüyordu. "Teşekkür ederim. Bu fırsat için minnettarım. Ne zaman başlıyorum?"

"Yarın iyi olacak. Öğlen on ikide ofisime gel." "Saat on ikide öğle yemeğim var," hatırlattım.

"Öğrenmek mi istiyorsunuz yoksa tıka doymak mı?"

Bayan Amelia cevap vermeme beklemedi. Ayağa kalktı ve beni şezlongumda yalnız ve sırlı bırakarak, müdirenin yeni vaftiz edilmiş asistanı... her şeyin ötesinde.

Poppy Holland'ın canına okumak bütün gün verdiğim en akıllıca kararmış gibi görünüyordu.

CHAPTER 20

BIBA

A Bir hafta sonra, ilk aylarımda çektiğim tüm acılar uzak bir anı gibi geldi.

Artık altı sularında uyanıyordum, evin erken saatlerinde spor salonunda duş almak için eşyalarımı toplamıyordum. Artık dolabımdan çıkıp sağdaki ilk merdivenden yukarı yürüyordum. Bir kat yukarı çıktığımda Sol'un odasındaydım. Zephyr her sabah banyosunu kullanmama izin vermesi için onu yönlendirmişti.

Antika bir kanepenin üzerinde domalmışken orgazm olmak için yalandığımı izlemiş bir adamın duşunu kullanmak başlangıçta beni endişelendirmiş miydi? Elbette, ama uzun süre endişeli kalmadım. Zephyr'in Sol'a haber verdiği anlaşıldı. Beni sessizce ve giyinik olarak içeri aldı ve bir centilmen gibi her zaman nasıl uyuduğumu sordu. Buharlı, güzel duşumdan çıktığımda, odadan tamamen çıkmıştı.

Her neyse, Sol Zephyr ve Arvo'dan farklıydı. Ona tertemiz bir adam diyemesem de, diğer Kralların açgözlülüğünü yaymıyordu. Sessiz ve mütevazı bir gözlemciydi. Gözüne kestirdiği her kadının eninde sonunda kendini onun altında bulacağından hiç şüphem yok. Ama bahse girerim bu yavaş ve durgun bir baştan çıkarma olmuştur.

Bana gelince, her sabah gösterdiği saygılı davranış hoşuma gidiyordu. Sol seksiydi. Venezüella kanı ona boğucu, karanlık bir hava ama hiç terlemiyor gibiydi. Tamamen platonik bir bakış olsa bile, o için için yanan gözlerin benimkilerle buluşması hoşuma gidiyordu.

Bu sabah biraz farklıydı. Duştan çıktığımda Sol hâlâ odadaydı ve elinde pembe, yeni sabunlanmış büyük bölümünü kaplayan bir havlu vardı.

"Oh, merhaba," diye mırıldandım, hızla kendimi tamamen kapattım.

Masasında oturmuş, *The Guardian*'ın spor sayfasını okuyordu. Bana bakmadı bile, belki ilgisizliğinden belki de Zephyr'e olan sadakatinden.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim Biba," dedi, "ama birinci sınıf öğrencilerimden biri uğradı. Burada kalışını biraz daha konforlu hale getirmek için çalışıyoruz. Hafta sonuna kadar senin için özel bir oda ayarlayacağız gibi görünüyor."

"Gerçekten mi?" Bu büyük bir haberdı. Malzeme dolabı, parya olmaktan kalan son kalıntıydı. Gerçek bir odaya, hem de özel bir odaya sahip olma olasılığı inanılmayacak kadar heyecan vericiydi.

"Sana mümkün olduğunca çabuk söylemek istedim," diye ekledi Sol, sonunda bana baktı ama gözlerini dikkatle havlunun üzerinde tuttu. "Eşyalarını toplamaya başlamak isteyebilirsin."

"Yapacağım, Sol. Bu harika!"

Başını salladı. "Yardım etmekten mutluluk duyuyoruz. Yine de her sabahki etkileşimlerimizi özleyeceğimi itiraf etmeliyim."

Krallardan birinin tatlı bir şey söyleyebileceği kimin aklına gelirdi?

"Pekala," dedi çabucak, nezaketi uzun sürmesin diye, "sizi biraz yalnız bırakayım."

O giderken minnettarlıkla gülümsedim. Şimdiden her şey hayal ettiğimden daha iyi .

Her zamanki gibi, Sol'un odasından çıktığımda sivilceli bir birinci sınıf öğrencisi kitaplarımı almak için bekliyordu. Yemekhaneye ulaştığımda, başka bir Kral'ın kurbağası kahvaltımı ve çayımı kendi özel masamda hazırlamıştı. Eğer

Zephyr ve benim yollarımız yemek zamanında kesişti, birlikte oturduk. Bunun dışında, kutsanmış bir yalnızlık içinde okudum ve çalıştım. Asla bir tepsi kaldırmadım ya da yemek artıklarıyla ilgilenmedim.

Kitaplarım beni ilk derse götürdü ve orada tıknaz, zorba Ekonomi ve Döviz profesöründen uzakta, arka tarafa yakın rahat bir koltuk ayırttım. Kuryelerim de Theo Brant'ın olmadığından emin oldular.

Theo'yu bir kenara attığım için kendimi iyi hissetmek istiyordum. Hayatını kurtardıktan sonra bana bir çöpmüşüm gibi davranmıştı. Şimdi bu konuda kötü hissetmesi kimin umurundaydı? Onun bir şekilde Zephyr'den daha iyi bir adam olduğu fikrine inanmıyordum. İkisi de kendi tarzlarında birer pislikti. En azından Zephyr'in pislikliği yüzeydeydi.

En azından bana yardım edebilirdi.

Yine de Theo'nun o yavru köpek bakışları içimde bir şeyleri huzursuz ediyordu. Rahatsız edici vicdan azabı, sevgi ya da başka bir şey içimi parçaladı.

Ekonomiden sonra biraz zamanım vardı, bu yüzden Fırtına Bulutu Akademisi'nin çevresinin dışındaki en uzak patikaya doğru yola çıktım. Bunu günler öncesinden planlamıştım. Bu, dersler başladığından beri Gail ile ilk buluşmamdı.

Zephyr ona ve ailesine karşı duyduğu nefret konusunda şaka yapmıyordu. Monfort'lardan açıkça nefret ediyordu ama tam olarak nedenini söylemeyi reddetti.

Gail'i sarp kayalıklara ve ötesindeki sıradağlara bakan bir burnun üzerinde dururken buldum. Yorgun görünüyordu.

"Hey," diye seslendim birkaç adım . "Merhaba,"

diye cevap verdi, arkasına bakmadan.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. İşler.. karmaşıklaştı."

Gail'e sarılmaya çalıştım. Ama o beni başından savdı, kenardan geri çekildi ve çimlerin diğer tarafındaki esnek bir alana oturdu.

yol. "Artık Zephyr ile birliktesin," diye mırıldandı.

". Elimdeki tek hamle bu, Gail. Ya onu yakınımda ve yanımda tutarım, ya da o-"

"Onun ailesinin babanı öldürmüş olması önemli değil mi?" diye araya girdi. Ya benimkini?"

"Kralların sırlarını öğrenmeme izin verecek. Bayan Amelia beni asistanı yaptı! Bunu bir düşünün. Arşivlerde birkaç dakika gizlice dolaşarak bu kadar iyi bilgi edindiyseniz, tam erişimle ne kadar çok şey keşfedebiliriz."

Başını iki yana salladı. "Çok fazla *biz* diyorsun. Burada *biz* diye bir şey göremiyorum. Artık Zephyr'le birliktesin, bu da benim arkadaşım olamayacağın anlamına geliyor. O Hollandalı kızlar seni yok etmeye çalışırken yanında durdum. İyiliğimin karşılığını ödeyecek misin?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Söz konusu olan arkadaşılığımızdan çok daha fazlasıydı. Gerçekten tehlikeli bir şeyi araştırıyorduk ve ben Stormcloud'daki en bağlantılı kişilerin arasına sızmıştım.

"O kadar basit değil Gail," diye açıklamaya çalıştım. "Zephyr..."

o-" "Senin için benden daha önemli. Bu çok açık."

"Bu doğru değil."

"Öyle, Biba. Sen kabul istemesen bile."

Sonra Gail ayağa kalktı ve kampüse doğru yürüdü. Onu takip etmek istedim ama kaldım. Okula ondan biraz sonra varmam gerekiyordu, böylece insanlar konuştuğumuzu anlamayacaktı.

Yemek salonuna, çoğunluk yerlerini bulduktan ve yemeklerini yedikten sonra vardım. Görevlim içeri girdiğimi görür görmez yemeğimi getirmek için ayağa fırladı. Etrafımdakilerin benden daha uzak durduğunu fark ettim.

eskisinden daha fazla. Bu hissi seviyordum, güçlü hissettiriyordu. Sadece bu kelimeyle bile kafayı buluyordum.

Normal geçtim. Bir masa , eski kindar yemek arkadaşım Jabba bana yan gözle baktı ama tek kelime etmedi.

Omzuma bir dokunuş hissettim. Zephyr'di.

"Kızım nasıl?" diye sordu. "Sol sana iyi haberi verdi mi?" ", " diye

neşeyle cevap verdim. "Bu inanılmaz."

"Seni o rutubetli delikten çıkarmalıyız. Hanımımın sefalet içinde yaşaması doğru görünmüyor." Yanağıma tepeden bakan bir okşayış attı.

Eski halim böyle bir muameleye tahammül edemezdi. Ama Zephyr'in beni istediği gibi kullanmasına izin veriyor gibiydim.

"İşim var," dedi üstü kapalı bir şekilde. "Bu akşam yemekten sonra benimle revakta buluş."

Bununla birlikte tek ayağının üzerinde döndü ve uzaklaştı. Biz konuşurken önüme konan öğle yemeğine geri dönmekten başka yapacak bir şey yoktu. Tam vanilyalı pudingime başlamak üzereydim ki Jabba yüzünde kıs kıs gülen bir sırıtışla bana bakmaya başladı. Diğer yaratığa dirsek attı ve bir şeyler söylerken bana doğru işaret etti.

"Neye sen?" Ona bağırdım.

Jabba kıkırdamayı kesti ve ben onun korkmuş görüldüğünü düşündüm. "Az önce kendi pudingime tükürdüm ve sonra seninkiyle değiştirdim. Benim tükürüğümü yiyorsun."

Küçük kaseyi şangırtıyla tabağa bıraktım ve peçetemle ağzımı sildim. Bir şey söylemek için ona doğru gözlerinin kocaman olduğunu fark ettim. Boğazını ve çılgınca etrafına bakıyordu. Boğazından korkunç, hırıltılı bir ses çıktı ve sonra hiçbir çaba göstermeden başı öne, puding dolu kâsenin içine düştü.

Diğer yaratık ılık attı ve ben bile "İmdat! Doktor ağırın!"

İnsanlar neler olup bittiğini görmek için ayağı kalktı ve sağlık görevlilerinin merakla bekleyenlerin arasında çağırının nereden geldiğini bulması saniyeler aldı. Jabba'ya ulaştıklarında nabzına baktılar ama başlarını salladılar.

Jabba ölmüştü.

CHAPTER 21

BIBA

J Abba'nın cesedi daha morga götürülmemişti ki, eşyalarımın onun odasına taşındığını fark ettim.

Görevlilerden biri, "Yatağı ve yatak takımlarını değiştirdik," diye beni temin etti.

Hâlâ şoktaydım. Hayatımda hiç önünde birinin *öldüğünü* görmemiştim. Ayrıca, zehrin tepsimden aldığı pudingden geldiği korkusuyla titremekten kendimi alamıyordum.

Bu korkunun öteki yüzü ise zehrin Jabba için tasarlanmış olabileceğiydi. Sabahtan beri Krallar bana yakında kendi konaklama yerime kavuşacağımı söylüyorlardı. Ve bilemezsiniz ki... artık vardı.

Koridordaki açık kapıdan dışarı baktım. Yaklaşık yirmi metre ötede duran ilk oda arkadaşım Buffy, belirsiz gözlerle bana bakıyordu. Arkama baktım ve ona zayıf bir gülümseme verdim. Bu okuldaki ilk cehennem günlerimde bana karşı çok nazik davranmıştı ama ben ona pek iyi karşılık verememiştim. Bunu düzeltmem gerekecekti. Eğer Zephyr Williams sevgilim olabiliyorsa, Buffy de kesinlikle arkadaşım olabilirdi.

Yine de gülümsememe karşılık vermedi. İri gözleri büyüdü, pembe Güney yanakları soldu ve aceleyle uzaklaştı.

Buffy benden korkuyordu. Hepsi korkuyordu.

"Bunu sen mi yaptın, Zephyr?" Bilmek istedim.

Alacakaranlıktı ve azalan gün ışığı üzerimizdeki vitray kubbeden süzülerek altın, tutkal ve leş kırmızısından küçük elmaslar oluşturunuyordu. Akşam yemeğini midem kaldırmadığı için yemek yemeden doğruca revağa yürüdüm ve beklemeye başladım.

"Neden sen?" dedi huysuzca. "Odadan. Ölü kızın odası."

"Oh, evet. Tombul Alman. Onun için kötü şans."

"Bana bir oda bulmak için planın bu muydu, Zephyr? Ben ciddiyim. Bilmem gerek."

Bir an için Zephyr'in yüzü taş kesildi. Bakışları beni zorladı, kararlılığımdan etkilenmemişti. Sonra göz kırptı. Sonra sıırttı. Sonra da çatladı.

"Ciddi misin Quinn?" diye kıkırdadı. "Sence ben *öldürür* müyüm Biri sana bir oda ayarlayabilir

mi?" "Bu delilik değil," diye itiraz ettim.

"Um, evet. Öyle sayılır. Bir şeyleri için bazı çocukları dönemin geri kalanında üçer üçer odalara yerleştirecektik. Ben de hangi zavallı çocukların taşınacağına karar veriyordum. Neyse ne, bayılınca işler biraz kolaylaştı. Cidden o şişkoyu zehirlediğimizi mi düşündün? Ailesinin ne kadar zengin olduğunu biliyor musun? Avusturya'daki endüstriyel matkapların yarısını onlar ."

"İkimiz de biliyoruz ki bu okulda boktan şeyler oluyor."

Haddimi aşmış mıydım? Şüphelerimi belli edemezdim. Kralların birini öldürtmesi kesinlikle mümkündü. Zephyr de ben de bunu biliyorduk. Hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn gibi başını salladı.

"Büyüme zamanın geldi, Biba Quinn." "Ne demek istiyorsun?"

"Artık bizden birisin."

Gözlerimi kısarak şaka yapıp yapmadığını anlamak için yüzünü inceledim. "Kimden biri?"

"Krallar, tabii ki. Hakkımızda her şeyi bildiğini sanıyorsun. Gerçeği öğrenmenin zamanı geldi. Beni takip edin."

Elini uzatarak beni revaktan çıkardı ve gecenin karanlığına doğru götürdü. Vaat ettiği "gerçeği" öğrenmek istiyor muydum? Belki istiyordum, belki de istemiyordum. Her iki durumda da bunu itiraf etmeyecektim. Bekleyip neler olacağını görmeyi tercih .

"Sana bildiğim bir şeyi söyleyeyim," dedim yürürken. "Beni bu duruma senin getirdiğini biliyorum. Hayatımı kurtarmak için ne yapmam gerekecek?"

"Bana çok fazla kredi veriyorsun."

Biz bir sigara yaktı ve serin dağ havasına küçük duman halkaları üfledi. Benden uzaklaşarak eliyle bizi bir uçuruma yaklaştırdı; uçurumun ötesinde üzücü bir düşüş vardı. Kalbim hızla çarpmaya başladı ama Zephyr elimi sıkıca tuttu. İstediklerini yapmaktan başka çarem yoktu.

Beni kendi tarafına çekti. Kolu beni sarıp yüzümü ona çevirdi ve diğer eliyle sigarayı kenara . Közler ölümcül düşüşlerinde daha yavaş sürüklenirken kısa bir an için omzumun üzerinden izledim.

Düşmanınınızın kucağında durmanın garip bir huzuru vardır. Kaçış sona ermiştir ve kaderinizle yüzleşirsiniz, her ne . Onun da bunu hissettiğini biliyordum. Duruşu gevşedi, vücudu sahiplenici, destekleyici bir şekilde benimkine uymak için eğildi. Bir eli beni sırtımın alt kısmından tutarak ona doğru bastırdı. Diğer saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı, çenemi kaldırdı ve sonra beni öpmek için eğildi. Sertçe öptü ve acıttı. Geri çekildiğinde, parmaklarım tepki olarak dudaklarıma gitti ve üzerlerinde kan vardı

onları geri çektiğimde. Kaşlarımı çattım ama Zephyr dudaklarını alnıma koydu ve onları yumuşattı.

"Merak etmeyin. Sen doğru yaptın. Bana geldiğin için mutlu ol."

Beni çıkıntının kenarına doğru çekti. Bu benim sertleşmeme ve geri çekilmeme neden oldu. Sinsi bir sırıtışla döndü.

"Sonunda seni istediğim yere getirdim diye öldüreceğimi mi sanıyorsun?" Eğer böyle bir mümkünse, gözlerinde samimi bir şeyler vardı.

Buna kandım ve onu takip ettim. Kenara gelince dizleri büküldü ve atladı. Nefesim kesildi ama ayaklarının başka bir yüzeye çarptığını duydum. "Benimle aşağı gel, Biba. Düşmeyeceksin. Söz veriyorum."

Ona güvenmek mümkün müydü? Kenardan cesaret edebildiğim kadar uzağa eğildim ama sadece uzanmış elini gördüm. "Emin misin?"

"Elbette öyleyim. Kendimi öldürmek istediğimi mi sanıyorsun?"

. "Peki, madem eminsin. İşte üçte geliyorum. Bir-iki-üç!" Sırtımı çıkıntıya sürtmemeye ya da aşırı zıplayıp aşağıdaki vadiye fırlamamaya dikkat ederek zıpladım. Güçlü bir kol beni yakaladı ve birden Zephyr'in yanında durdum. Arkamızı işaret etti ve döndüğümde hiç beklemediğim bir manzarayla karşılaştım.

Çıkıntının altında ahşap, kemerli bir kapı vardı. Onu dağın içine doğru tutan çukur taş kemer sarmaşıklarla kaplıydı. Kapı parlak kırmızıya boyanmıştı. Pencere vitray camın süslü bir sunumuydu. Demir bir ızgara camı sıkıca yerinde tutuyordu. Zephyr bana kısa, alaycı bir selam verdi.

"Krallar Kulübü'ne hoş geldiniz," dedi ve kolunu kapının demir mandalına doğru uzattı.

"Burada böyle bir şey olabileceğini hiç hayal etmemiştim!" Hayret ettim. "Bunca zamandır burada mıydı?"

"Ve sonra biraz... İç duvarlara monte edilmiş demirbaşlara ve kılıçlara bakarak yaklaşık üç yüz yıl olduğunu düşünüyoruz. Ama sonra, barındırdığı tüm hazineleri göreceksiniz. Umarım cesaretinizi de yanınızda getirmişsinizdir."

Bununla birlikte, kapının demir kilidine bir anahtar soktu. Kapı açıldı. Zephyr elimden tuttu ve beni içeri götürdü. Kapı arkamızdan çarparak kapandı, menteşeler eski bir iniltiyle gıcırdıyordu. Açmak için elimi uzattım ama içeride bir tutamak yoktu.

Kapana kısılmıştım. Taş duvarlara monte edilmiş alevli apliklerin loş titreşiminde gözleri kararmış olan Zephyr'e baktım.

Zephyr tekrar elimi tuttu ve bu sefer beni mağaranın derinliklerine doğru çekti. Kapının diğer tarafında, tonozlu bir tavana ve eşleşen meşalelere sahip büyük bir oda vardı. Odanın ortasında, kabaca yığılmış kayalarla sınırlanmış bir tür havuz vardı. Orada burada kaya duvarlardan sarkan antika silah kümeleri vardı: kargılar, savaş baltaları, sabah yıldızları ve kil mayınları, hepsi ateş ışığında kötü niyetli bir şekilde parlıyordu.

Nemin içinde ürperdim. Duvarlardan şeytani bir enerji yayılıyordu. Beni kaba bir tahtın içine oyulmuş gibi düz ve pürüzsüz olan bir kaya parçasına götürdü.

"Zephyr, burayı sevmiyorum."

Endişemi fark etmemiş gibiydi ya da belki de umursamıyordu. "Orada kal," dedi uzaklaşıp taş koltuğa önce.

Emrettiği gibi yaptım. Soğuktan ve ezici korku hissinden kaskatı kesilmiştim. Bütün içgüdülerim bana kaçmamı söylüyordu; duvardaki baltalarından birini kapıp bir köşeye sırtımı dayayarak kendimi savunmamı.

Tam o sırada Zephyr parmaklarını şıklattı ve göz ucuyla bir hareket yakaladım. Tahta sakallı yüzleri maskeli ve tepelerinde taşlar olan iki genç adam yaklaştı. Maskeler sanki

Ortaçağ'da zanaatkârlar tarafından oyulmuşlardı. Zarif saten cüppeler ; her biri yakadan başlayıp yere değen etek ucuna doğru genişleyen sayısız renkten oluşan bir yıldız patlamasıydı. Adamlardan birinin elinde, içinde çeşitli nesneler bulunan bir tepsi vardı. Adam ışığa yaklaştıkça daha fazla şey .

Adamlar Zephyr'e yaklaştılar ve tahtın iki yanında onu . Onlar geçerken, karmaşık bir şekilde boyanmış tasarımıyla pirinç tepsiye baktım. İçinde süngerler, sabunlar, yağlar ve kısa bir yığın küçük havlu bulunan birbiriyle uyumlu çeşitli kaplar vardı. Kıpırdamadan durdum.

Zephyr yağ şişesini kaldırıp kokladı ve yerine koyarken başını sallayarak onayladı.

Sonra gözlerini bana . "Soyun, Biba."

Onu yanlış anladığımı düşünmüştüm.

"Affedersiniz?" "Beni duydun. Soyun.

Kıyafetlerini çıkar."

"," diye meydan okudum ona. "Nedir bu?"

"Bedeli bu. Eğer gerçeği öğrenmek istiyorsan, kendini tamamen bize teslim etmelisin. Eğer vermezsen, seni benim için soyarlar."

Bir an için hareket edemedim. Nemli, ısıtmasız odada, bana emredilen şeyi yapmayı düşünemiyordum. Sonra elinde tepsi olmayan maskeli adam bana doğru ilerlemeye başladı.

"Bekle!" Onu durdurdum.

Titreyen ellerim gömleğimin üst düğmesini buldu. Bir an beceremedim ama sonra düğme gevşedi. Kalan kopçaları çözüp gömleğimin taş zemine sürüklenmesine izin verirken her yerimin uyuştüğünü hissettim.

"Çok iyi, Biba. Şimdi dinlenme...."

Gövdemdeki etler soğuktan gerildi. Yine kaçmayı düşündüm ama Zephyr'in emirleri kara bir büyü gibi beni orada tuttu. Spor ayakkabılarımı tekmeledim. Başparmaklarım kot pantolonumu çözdü, sonra

Onları soydum ve orada pamuklu bir sütyen ve külotla durdum, nemli titriyordum.

Zephyr parmaklarını şıklattı ve maskeli bir adam bana doğru geldi. daire çizdi. Bir saniye sonra bileğimde bir el hissettim ve ardından bir tıkırtı duydum. Soğuk bir şey derimi kesiyordu. Sağıma baktım ve bileğimde bir kelepçe gördüm. Çekiştirdim ama aynı hızla ikinci kelepçe diğer bileğime takıldı. Adam cüppesinden bir çift cilalı pirinç makas çıkardı ve bıçağı sütyenimin orta noktasının altına kaydırıldı. Kesilmemek için nefesimi tutarak, sütyeni ikiye ayırmasını ve ardından omuzlarımın üzerindeki askıları kesmesini şaşkınlıkla ve erotik bir hayranlıkla izledim. Sütyen düştü, dolgun göğüslerim çıplak kaldı ve meme uçlarım serin, nemli havada sertleşti.

Güneşli cüppeli adam beni kelepçeli bileklerimden tuttu ve buz gibi makasın bıçağını kalçamdaki lastiğin altından geçirdi. Önce iç çamaşırlarımın bir tarafını, sonra diğer tarafını kesti ve geri çekildi. Tamamen çıplak bir şekilde duruyordum.

Diğer maskeli adam tepsisinden bir bez ve bir tas aldı. Bezi ılık suyla ıslattı, bir şişeden birkaç damla döktü ve vücudumu yıkamaya başladı.

"Krallar," diye başladı Zephyr bir öğretim görevlisi ile rahip arasında bir ses tonuyla, "Fırtına Bulutu Akademisi kadar uzun süredir varlar."

Önce yüzümle ilgilendi; bez, ılık suları alnımdan aşağı, kapalı göz kapaklarımın üzerinden ustalıkla yumuşattı, yanaklarımın kıvrımlarını temizledi. Boynuma ve omuzlarıma doğru ilerlerken, başparmakları köprücük kemiğimin üzerinde dönerken sabit ama nazik baskısı sık sık durakladı. Sanki vücudumdaki iç düğmelere basmış gibiydi ve bunun etkisi aşırı rahatlamaydı.

"Tarihimiz bu binanın taşlarına yazılmıştır. Kaderimiz takımyıldızlarda, talihimiz tarot kartlarının kehanetlerinde mühürlüdür."

Bez aşağıya indi, sıcaklığını yenilemek için tekrar tekrar durulandı. Göbek deliğime hafifçe dokundu; bu hareket şaşırtıcı bir şekilde gğslerimden yukarı doğru ürperti gönderdi. Bez daha da aşağı indi.

"Saflarımızda generalleri ve baronları, filozofları ve sanayicileri, politikacıları ve papaları sayıyoruz. Krallar ikircikli davranmaz, biz de unutmayız."

Bezi temiz bir bezle değiştirdikten sonra onu nemlendirmesini ve ardından altın rengi, girdaplı tentrle dolu kristal bir srahideen üzerine kokulu yağ damlaları dökmesini izledim. Alçaktan eğilerek sol eliyle kadınlığıma uzandı, labiamın dudaklarını nazikçe ayırdı ve bezin bir köşesini klitorisimin çevresinde eşmerkezli daireler çizerek yatıştırdı. O ovduka, giderek daha güçlü bir erotik arzu duygusu patladı -neredeysen ama orgazm olmama neden olacak kadar kısa bir süre durdu.

"Devam et," diye mırıldandım, kalçalarımı grevlime doğru salladım. Eli klitorisimin etrafında dönmeye devam etti, ama serbest bırakma gelmeyecekti. Buna izin vermedi. Tam patlayacağını hissettiğimde, bunu sezmiş gibi göründü ve bezi hareket ettirdi.

"Lütfen izin ver," diye
yalvardım. Hiçbir şey
söylemedi.

"Bunun nasıl hissettirdiğini seviyor musun, Biba?" Zephyr kötü niyetli bir sırtışla sordu. "Buna Kralların eski bir tarifi diyebilirsin. Başka hiçbir yerde bulamazsın, sana söz veriyorum. Kuru kuru sikilmedike etkisi günlerce geçmez."

Zor nefes alarak, "Kızların sana yapışmasını sağlayan şey bu," dedim.

"Onları bana yakın tutan şey g. Bu merhem sadece bir bonus. Ben Kılıçların Kralıyım." Kendini ovuyordu ve loşlukta bile sert ve çıkıntılı olduğunu görebiliyordum.

"Evet, Zephyr, lütfen onu bana ver." Kendi sözlerimi duyduğumda inanmakta güçlük çektim.

"İstedğini kanıtla, Biba. Bana kanıtla."

Tam o sırada, iki cüppeli figür maskelerini çıkardı. Onlar Arvo ve Sol'du.

Cevap veremeden aralarında diz çökmeye zorlandım. Arvo sırttı ve bornozunun taş zemine kaymasına izin verdi. Altında tamamen çıplaktı, o zayıf, kaslı vücudu yüzmek için kılsız tıraş edilmişti, siki sert ve hazırды.

Öne doğru atıldım ve pürüzsüz, ağır taşaklarını aç dudaklarımın arasına aldım. Torbasını emip yalarken zevkle inlediğini duydum. Kendini okşadı ve saçlarımı kavradı. Sol'un arkadan yaklaştığını hissettim ve kendi zonklayan ereksiyonunu yanağıma sürttüğünü hissetmek için tam zamanında yukarı baktım.

Başımı çevirdim ve ardına kadar açtım. Sol'un pembe, damlayan başı boğazımdan aşağıya doğru indi.

"Oh, evet," diye inledi, "al şu siki bebeğim. Güzel ve ıslak olsun."

"Gece bitmeden hepimiz sana sahip olacağız," diye söz verdi Arvo. Sonra biraz emmek için başımı kendine doğru çekti.

Bir süre böyle devam etti, Sol ve Arvo sırayla ağzımı siktiler. Arvo ne zaman dudaklarımın arasına girse, şehvetli, zeytin tenli arkadaşı aşağı uzanıyor ve hünerli parmaklarıyla sırlıklam olmuş baldırımı okşuyordu.

Tıpkı Zephyr' söz verdiği gibi, artan coşkum asla zirveye ulaşmadı. Düşünemez ya da konuşamaz hale gelene kadar artmaya devam etti. İki Kral kalın yaraklarını uysal ağzıma sokarken ben sadece acı içinde inliyordum.

Zephyr sonunda, "Yeter," dedi.

Sol ve Arvo hiç vakit kaybetmeden etlerini dudaklarımdan çekip geri çekildiler. İkiisi de bitkin görünüyordu. Sıkı vücutları terden parlıyordu, ısrarcı çubukları meydan okurcasına duruyor, rahatlamak için yalvarıyordu.

Ben arkadaşlarına sakso çekerken Zephyr soyunmuştı. Şimdi stmde yükseliyor, beklentiyle alt dudağını ısıırken yavaşça kendini sarsıyordu. Tamamen çırılçıplak soyunmuş, kaslı gövdesi vücuduma karşı yoğun bir açlıkla gerilmişti. Gbeğinin üstündeki mürekkebin sadece bir başlangıç olduğunu şimdi görebiliyordum. Kılıçların *X'inin* zerinde, içinden yoğun altın ışıık ışıınlarının yayıldığı bir ta vardı.

Kılıçların Kralı, gerçekten.

"Umarım giriş bölümünü beğenmişsinizdir," dedi. "Asıl etkinliğinin zamanı geldi."

Kelepelerin çıktığını hissettim. Sol ve Arvo beni omuzlarımdan ve bacaklarımdan tutup sert zemine yatırdılar. Bacaklarımı açık tuttular ve Sol dudaklarımı araladı.

"Sanırım hazır," diye açıkladı.

"Bunu ondan duymak istiyorum," diye yanıtladı Zephyr. "Bir Kral tarafından kızlığın bozulmasına hazır mısınız?"

Konuşma yetimi yeniden kazanmıştım ama uyarılmanın sisi içinde tek yapabildiğim başımı sallamak ve fısıldamaktı.

"Lütfen, evet."

"Nasıl

isterseniz."

Zephyr bacaklarımın arasına diz çöktü ve kocaman asasının başını girişime dayadı. Başıyla göğsümü avulayan ve ağızını gergin meme ucuma indiren Arvo'ya işaret etti. Aniden dişlerini üzerine geçirdi. Ani keskin acı, Zephyr'in ilk hamlesiyle eş zamanlı olarak geldi.

Sevinç ve şok içinde haykırdım. Zephyr bir anda kızlığımın başını yardı ve beni iliklerime kadar doldurdu. Ağrıyan bir sıcaklık vücuduma yayıldı. Aynı anda hem gerildiğimi hem de rahatladığımı hissettim.

"Devam et," diye nefes aldım. "Artık boşalamayana kadar sik beni."

Zephyr öne doğru eğildi ve beni tutkuyla öptü. Dili benimkiyle dans etti ve bir an için sadece o ve ben vardık. Kalçalarımın arasında kalçalarını kıyıya vuran dalgalar gibi yuvarladı. Beni ne kadar derinden dolduracağını ya da ne kadar harika hissettireceğini hayal bile edemezdım. Her hamlesi daha güçlü bir dalgaydı ve beni zirveye daha da yaklaştırıyordu.

Bu sırada diğer krallar dans eden parmakları ve dudaklarıyla zıplayan göğüslerime ve şişen klitorisime bakıyorlardı. Bir daha hiç bu kadar kirletilecek miydim? Karıncalanan bedenime sürdükleri merhem her sinir ucumu erojen bir bölgeye dönüştürmüştü. Saf, alev alev yanan bir mutluluğa doğru uzanıyordum.

Sonra Zephyr durdu. Hepsi durdu.

"Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum," dedi alaycı bir gülümsemeye.

Başımı kaldırdım ve o anda beklediğim son kişiyi gördüm: Theo Brant. Elinde duvardan aldığı bir topuz vardı.

Zephyr oturdu ve dışarı çıktı.

"Devam et, Theo," dedi. "Sıranı bekle. Onun için yanıp tutuştuğunu biliyorum."

Theo cevap olarak Zephyr'in suratının ortasına bir tekme attı. Küfrederek geriye doğru tökezledi. Arvo ve Sol ayağa kalkmaya çalıştılar ama artık çok geçti. Çıplak ve şaşkındılar ve ciddi bir dezavantaja sahiplerdi. Theo silahını onlara doğru savurarak onları destekledi.

"O senin oyuncağın değil, Zephyr," diye alay etti. "Bu Kings saçmalığı artık sona eriyor."

"Her Şeyi berbat ettin," diye yanıtladı Zephyr. "Bu sana babanın ödediğinden yüz kat daha pahalıya mal olacak."

Theo beni pelerinlerden biriyle örttü. Bir saniye sonra beni kaslı omzuna attı ve karanlık koridordan geçerek okula geri döndük.

CHAPTER 22

BIBA

"W Ne hakkında konuşuyordu? Baban hakkında mı?"

Theo nefesi kesilmiş bir halde, "Ben de sadece yarısını biliyorum," diye cevap verdi. "Yıllar önce oldu. Stormcloud'da çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra isimsiz bir nottan öğrendim. Bayan Amelia bana elden teslim etti."

Yeni odamda oturuyorduk. Aslında o kadar yeniydim ki, yatağa çarşaf sermemiş ya da gardırobuma kıyafet koymamıştım. Giyinecek durumda da değildim. Zar zor konuşabiliyordum. Kralların üzerime sürdüğü o şehvetli merhem beni hâlâ uçuruyordu. Saten bornozuma sıkıca sarılmış, yatağımda kıvrılmış, Theo'nun önünde kendime dokunma dürtüsüyle savaşıyordum.

"Bir kız ve bir güç mücadelesi vardı. Babam yanlış tarafta yer aldı. Öldürüldü. Ama daha sonra Krallar yakalandı," diye devam etti. "Yüzyıllar sonra ilk kez sorumlu tutuldular. Ondan sonra Krallar Fırtına Bulutu'nda yasaklandı. Ta ki Zephyr, Sol ve Arvo gelene kadar."

"Onlar hakkında ne yapacaksın?" İnledim, gözlerimi kapattım ve odaklanmaya çalıştım.

"Geldiğimden beri buna karar vermeye çalışıyordum. Seninle tanışana kadar bir şey yapmak zorunda kalmaktan kaçındım."

"Gerçi şimdi daha kötü. Zephyr'i küçük düşürdün."

"Beni öylece öldüremezler. Zephyr benden nefret ediyor olabilir ama ben hâlâ kan bağıyla bağlı bir Kralım. Beni ortadan kaldırmak için izin alması gerekiyor. Bu da zaman alacak."

Theo'nun verebileceği en tatmin edici cevap bu değildi. Yine de bu geceki oyunun adı tatminsizlik gibi görünüyordu. Farkında olmadan, istemsizce miyavlıyordum.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim Biba?" diye sordu donuk bir içtenlikle.

Gülmekten kendimi alamadım. "Şaka mı yapıyorsun, Theo?"

"Hasta görünüyorsun."

İşte bu oldu. Fiziksel bir hayal kırıklığı ve duygusal bir yorgunluk içinde doğruldum. Bornoz omuzlarımdan yuvarlandı ve beni belden yukarısı çıplak bıraktı. Theo gözlerini ama açıkçası umurumda değildi. Umursama noktasını çoktan geçmişim.

"Hasta mı? Tanrım, özetle bu sensin, değil mi? Burada oturmuş, ölümcül bir azgınlıkla titriyorum ve sen benim hasta olduğumu düşünüyorsun."

"Üzgünüm, ama-"

"Her zaman üzgünsün, Theo. Şimdi ne için üzgünsün? İlk seferimi yarıda kestiğin için mi? Beni güvende tutmak için hiçbir plan yapmadan beni kurtardığın için mi?"

Theo ayağa kalktı. Burun delikleri alevlendi ve sonunda o yoğun gri gözleriyle bana baktı. "Neden bana bir şans vermiyorsun, Biba? Her seferinde beni yumruklayarak uzaklaştırmak yerine, benden ne istediğini açıklamaya ne dersin?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

"Bir değişiklik yapıp kararlı davranmanı istiyorum. Eğer gerçekten senin olmamı istiyorsan, o zaman bu konuda bir şeyler yap!"

Bornozu açtım ve bacaklarımı ayırdım. Kukum ve iç kalçalarım daha önce aldığım hizmetten dolayı hâlâ ıslaktı. Theo bana baktı.

açık labialarımı ve dudaklarını yaladı. Beni çok istiyordu. Ama beni alacak cesareti var mıydı?

"yaslan," diye emretti.

Söylediği gibi yaptım.

İhtiyaç duyduğum kadınlığıma doğru eğildi ve içine çekti. "Tanrım, cennet gibi kokuyorsun."

"Tadım nasıl sence?"

Theo bacaklarımın arasından başını kaldırdı ve muzip bir sırıtışla bana baktı. Uzandım ve tırnaklarımı koyu sarı saçlarına geçirerek ağzını kendime çektim.

Theo'nun dili klitorisimin üzerinden geçtiği anda tekrar uçuyordum. Bana karşı Zephyr'den daha nazikti, ki bu sürpriz değildi. Yine de güven ve özenle ilerledi, küçük çiçeğimi nazikçe emdi ve uzun diliyle yukarı aşağı yaladı.

Çok güzeldi ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. "Parmaklarını kullan," diye bağırdım.

Buna karşılık Theo beni yalarken dudaklarımı nazikçe okşadı. Bu yeterli değildi.

"Parmakla beni becer, Theo," diye talep ettim.

Başını kaldırdı, açık sözlülüğüm karşısında şaşırmıştı. Başını salladı ve iki parmağını içime sokup çıkarmaya başladı.

"Ah, evet," diye inledim, " bu. Derine doğru it. Doldur beni."

Klitorisimin etrafında mırıldandı ve pompalamasını hızlandırdı. Bir , Zephyr üstümdeyken hissettiğim zevk dalgaları yeniden başladı. Kalçalarımı elinin etrafında döndürerek parmaklarını daha önce keşfedilmemiş köşelere ve uç noktalara zorladım.

Derimden geçip kanıma karışan ilaç, gizli yerlerin kilidini açan bir anahtar gibiydi. Neşe hissetme kapasitemin bir kaşifiydim. Ve açgözlüydüm.

"Mememi sık," diye bağırdım.

"Ne?"

"Ağzınla durma. Uzan ve memelerimi sık. Ellerin üzerimde olsun."

Theo uzun, sinirli kolunu bacağımın altına uzattı ve göğsüme masaj yapmaya başladı. Elimi onunkinin üzerine koydum ve baskıyı artırdım. Yumruklanmak ve kullanılmak istiyordum. Zephyr ve ahbabları beni asil bir şekilde aşağılamıştı ve şimdi -Theo Brant'ın sevgi dolu ilgisi altında- bu tedaviye *ihtiyacım* olduğunu keşfettim.

Gözlerimi sıkarak Kral Kulübü'ne geri dönmeyi diledim. Sırtımın altındaki soğuk taş, savunmasız bedenimi kavrayan ve kontrol eden eller, ağızımdaki sert penis hissi, izleniyor olma hissi.

O zaman anladım ki, Zephyr Williams ve yandaşlarından korkmamı gerektiren tüm nedenlere rağmen, ben yine de ona aittim. Gail haklıydı. Ben de Theo'dan hoşlansam ve onu birçok yönden istesem de asla yeterli olamayacağını fark ettim.

Ben de başının üzerine yumuşak bir el koydum ve ona durmasını söyledim.

CHAPTER 23

BIBA

B ayıs ayının başlarında yüksek rakımlı iklim ısınmaya başladı. Geceler hala soğuktu, ancak gündüzler kutsanmış bir şekilde güneşliydi. Her şey

Kampüsün çevresinde, kayalardaki her çatlaktan ve yeşillik alanlardan çiğdemler ve çuha çiçekleri fışkırıyordu.

Fırtına Bulutu Akademisi bir anda masalsı bir yere dönüştü. Okulun heybetli korkulukları bile gün boyunca uğursuz görünmeyi başaramadı. Onlar birer mucize kulesiydi. Tüm kampüs bir prenses için uygun bir şatoydu.

Prenses ben miydim? Kağıt üzerinde kesinlikle öyle görünüyordum. Zephyr ders aralarında elimi tutardı. Bana küçük hediyeler verdi ve ben daha istemeden her ihtiyacımın karşılandığını gördü.

İki hafta önce Krallar'ın yeraltı sığınağında olanlar hakkında konuşmadık: ne o tuhaf ayın, ne oğlanların beni erdemimden mahrum bırakması, ne de Theo'nun müdahalesi. Zephyr iptal edilen kabul törenimden beri beni yatağına almamıştı. Onu tekrar içimde görmek için yanıp tutuşuyordum. Beni yıkadıkları şeyin etkisi biraz azalmıştı ama hâlâ kızışmış bir kedi gibi gün boyunca kendimi duvarlara sürtüyordum.

Doyurulmaya ihtiyacım vardı. Bunu benim için sadece o yapabilirdi.

Doğruyu söylemek gerekirse, insanlarla iletişim kurmaya açtım. Gail ve ben konuşmuyorduk. bile, Zephyr'in onunla arkadaşlık etmemem konusundaki uyarıları göz önüne alındığında, onunla iyi bir arkadaş olabileceğimden emin değildim. Theo, onu odamdan attığımdan beri içine bile bakmıyordu. Onu suçlayamazdım ama bu yine de canımı yakıyordu.

Zephyr, Arvo, Sol ve bir dizi dalkavuk dışında benimle çok konuşan tek kişi Bayan Amelia'ydı. Etkileşimlerimizin çoğu okul için tamir formları ve faturalardan ibaret olsa da, kendimi onun asistanı olarak vardiyalarımı özlerken buldum.

Amelia'nın inkar edilemez derecede sert yüzüne rağmen, öğrenciler ve aileleri hakkındaki gözlemlerinde büyüleyici bir şekilde özgürdü.

"Şımarık bir velet, tıpkı annesi gibi..." diye homurdanırdı odasının manzarasından şikayet eden bir genç hakkında.

"Babası zührevi hastalıkların petri kabıydı..." söz konusu babanın dördüncü düğünü için izin isteyen bir birinci sınıf öğrencisi.

İtiraf etmeliyim ki, onun yanında çalışırken gülmemek için elimden geleni yapsam da, bu mizahsız görevli beni güldürdü.

O öğleden sonra bir yığın satın alma emrini damgalamayı bitirip ellerimdeki mürekkebi silerken, "Oldukça süslenmişsin," diye gözlemledi.

"Teşekkür ederim, hanımefendi."

Doğruydu. Güzel giyinmiştim. Sevgilim o öğleden sonra çalışma duvarda buluşmamızı istemişti. Gail'in teyzesi ve eniştesinin bana Evian Les Bains'den aldığı, taba rengi deri kemerli, şeffaf desenli elbiseyi giydim. Sarı saçlarımı biraz dikkatsizce hacim vermek için taradım ve kıpkırmızı bir ruj sürdüm.

Zephyr için iyi görünmek istedim.

Ancak Bayan Amelia'nın ofisinden çıktığımda Arvo tarafından durduruldum. Benimle konuşmak zorunda kaldığı için rahatsız görünüyordu.

"Beni burada şaşırtmayı bırakmalısın," dedim, bahar tatilinin son gecesinde Gail ve beni pusuya düşürmesini hatırlayarak.

"Çok şirin," diye homurdandı. "Planlar değişti. Zeph onunla saat kulesinde buluşmanı istiyor."

"Şaka yapıyorsun."

Stormcloud'un saat kulesi doksan taş basamaklıydı. Yükseklikten hiç , bu yüzden oraya çıkma fikri hiç aklıma yatmamıştı. Yine de Arvo gözünü kırpmadı. Çok ciddiye.

"Mahremiyet istiyor. Yukarı çıktığından emin olmak için buradayım." "Beni saçımdan mı tutup yukarı çekeceksin?" diye sordum.

"Eğer kalırsam."

"Pekâlâ, Arvo," diye iç geçirdim, bitmek bilmeyen tırmanıştan ve tepedeki korumasız karga yuvasından korkuyordum.

"Size eşlik etmem gerekiyor mu?"

"Hayır, değil." Sonra dayanamayıp ekledim: "Biliyor musun, Zephyr senin gibi emirlere uymakta bu kadar iyi olan birine sahip olduğu için çok şanslı."

Arvo'nun yüzü kızardı. Buna bayıldım. Bir insanı iğrenç bulmakla onu becermek istemenin birbirine komikti.

Bitmek bilmeyen spiral merdivenleri tırmanmayı bitirdiğimde elbisemin çukurları lekelenmiş ve saçlarım dağılmıştı. Merdivenlerin dibinde, Zephyr'in ölümcül bir düşüşle تنها bir yerde onunla buluşmamı istemesinden dolayı biraz gergindim. Zirveye ulaştığımda, ölümün tatlı salıverilişini memnuniyetle karşılayabilirdim.

Ben geldiğimde Zephyr çoktan saat kulesindeydi. Mükemmel kesimli siyah bir Tom Ford takım elbise ve özel dikim siyah bir gömlek giymişti. Koyu renk bukleleri dağ rüzgârında savrulan bir tür kutsal olmayan papaza benziyordu.

"Yaşlı karga Amelia seni dışarı salmış, görüyorum," diye mırıldandı, gözlerini uzaklara dikerek.

"Bence tamamen blöf ve palavradan ibaret. Ne zamandır burada?"

"Okulu onun etrafında inşa ettiler. Ona fazla aldırma, Biba. O yaşlı bir ayyaş." Bir elini kaldırdı ve beni işaret .

"Yüksekten hoşlanmam."

"O zaman dağlarda okula gitmemeliydin."

Zephyr sormuyordu. Cesaretimi topladım ve duraksayarak onun yanına doğru yürüdüm. Açık hava kemerinden görünen manzara nefesimi kesmişti. Okul ne kadar yüksek olursa olsun, bu sanki cennete dokunuyormuşuz gibi hissettiriyordu. Dağlar önümüzde durmaksızın devam ediyor, güneş ışığının bulutlardan yansıyıp karları sonsuza dek erittiği uzak bir beyazlıkta kayboluyordu.

"İsviçre'nin daha iyi bir kısmına bakıyorsunuz," dedi. "Daha açık bir günde, Almanya ve Fransa'nın ötesini görebilirsiniz. Bütün dünya önünüzde. Onu koparabilecekmişsin gibi hissetmiyor musun?"

"Beni neden buraya
çağırdın?" "Seni görmek
istedim."

"Beni her gün görüyorsun."

"Bu şekilde değil. Seni herkesten uzak tutmak istedim. Dürüstçe konuşmamız gerekiyor."

Nefesimi tuttum. Bana söyleyebileceği o kadar çok şey vardı ki, yanıt vermeye hazır değildim.

"Theo Brant," diye hırladı. "Bu okulda başka biri onun yaptığı pisliği yapsaydı, kafasını keser ve burada bir mızrağa geçirirdim. Ama Theo özel biri."

"Nasıl yani?"

"Bir , soyu soppu var. Piç olabilir ama toprak sahibi bir soylunun piç. Başka bir şey daha var, eğer onu öldürürsem, sanırım seni kaybederim."

bakmak için döndük.

"Bunun bir önemi var mı?" Ona inanmayarak sordum.

Zephyr beni kendine çekti ve gözlerimin derinliklerine baktı. Parmakları belime sıkıca yapıştı. Tutuşu o kadar güçlüydü ki ayaklarımı tamamen yerden keseceğinden korktum.

"Sen büyük bir şeyin parçasısın Quinn. Sen ve ben Stormcloud'un geleceğiyiz. Seni kaybedemem."

"Bu yüzden mi okul harcımı ödedin?"

Kaşları hem şaşkınlık hem de eğlence dolu bir ifadeyle kalktı. "Ben olduğumdan nasıl bu kadar eminsin?"

"Bazı şeyler biliyorum, Zephyr. Babalarımız öldükten sonra birinin benim ve Gail'in okul ücretini ödediğini biliyorum. Babalarımızın Fırtına Bulutu'na gittiğini biliyorum. Krallara ve senin babana yakın olduklarını biliyorum."

"Sandığın kadar çok şey ."

Beni geri itti, sadece birazcık ve kulenin kenarına kadar değil. Ama bu itiş beni korkutmaya yetmişti. "Eğer tüm gerçeği öğrenmek istiyorsan-" Elleri kemerimi buldu ve çözdü. "-onu hak etmen gerekecek."

Zephyr benimle göz temasını kesmeden kemeri kenardan aşağı fırlattı. Korkuyla aşağıya baktığımda okulun duvarlarını aşmış dağın yamacından aşağıya doğru savrulduğunu gördüm. Titreyen bacaklarımın beni de peşinden sürüklemesini engellemek için taş tutundum.

Yaklaştı ve pençe gibi kıvrılmış iki elini elbisemin boynuna götürdü. Hiçbir uyarıda bulunmadan elbisemi önden yırttı. Rüzgâr aniden çıplak kalan bedenime çarparak irkilmeme neden oldu. Bir saniye sonra sütyenimi yukarı çekti ve göğüslerimi avuçladı.

Çığlık atmak istedim ama Zephyr ağzıyla bunu engelledi. Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve bedenimi kemere doğru bastırdı.

Tüm korkuma rağmen, ağzım ve seksim aynı şekilde karşılık verdi. Bacağımı ona doladım ve dilimi boğazına soktum. Bunu haftalardır istiyordum. Daha önce mahrum bırakıldığım hazzı sonunda bulabilecek miydim?

Zephyr'in elleri memelerimi bıraktı ve sırtımın altından külotumun altına doğru ilerledi. Yanaklarımı ayırırken dilinin etrafında . Kendimi bacağına sürtmek harikaydı, ama yaramaz bir serseri parmağını kık deliğime bastırarak bu hissi yoğunlaştırdı.

"Oh Tanrım!" Dudaklarımı onunkilerden çekerek ağladım.

"Hissedebileceğinizi bilmediğiniz şeyler hissedeceksiniz," diye söz verdi.

Bir anda havada dönmeye başladım. Zephyr kollarını bacaklarıma dolamış ve beni kaldırmıştı. Eğer isteseydi, bırakabilir ve beni ölüme doğru yelken açmaya gönderebilirdi. Ama o anda korkmuyordum.

Beni taşların üzerine yatırdı ve iç çamaşırımı yırttı. Parmaklarım klitorisime doğru indi. Zephyr ceketini çıkarıp katlarken ben de kendimle oynuyordum. Dişlerinin arasından nefes alıyordu, tıpkı uzun zaman önce o öğleden sonra duvarın dibinde birbirimize mastürbasyon yaparken yaptığı gibi.

Fermuarını indirdiğinde, kocaman, nabzı atan bir ereksiyon ortaya çıktı.

Söz yok, ön sevişme yok. Hala bir gömlek ve pantolon giymişti, bana bindi ve eve doğru itti. Hemen içimdeki doruk noktası gürledi. Onun esneyen kalçalarını kavradım ve o sert siki içimde gidebildiği kadar derine çektim.

"Hazır mısın, Biba?" diye kulağıma homurdandı.

Bununla birlikte, beni sertçe yumruklamaya başladı. Her girişinde, takım elbisesinin zengin İngiliz yününün klitorisime sürtündüğünü hissettim. Her piston vuruşu içimde kaynayan orgazmı yoğunlaştırdı. Aynı zamanda beni kulenin kenarına daha da yaklaştırdı.

"Beni boşaltacaksın, bebeğim!" Çığlık attım. "Boşalacağım. Oh siktir, oh evet!"

Baraj patladığında, kelimelerim dağıldı. Başımın geriye düşmesine izin verdim, ama yer yoktu. En uç noktaya kadar sevişmiştik. Birbirimize sarılmıştık, uçurumun kenarından düşmemize ramak kalmıştı.

Geldiğimde tek görebildiğim mavi gökyüzü ve dağlardı.

CHAPTER 24

BIBA

I dönemin son haftasıydı. Finaller hızla yaklaşıyordu ve ben ders çalışıyordum. Önceki haftaların her akşamı, kitap okumam gerekirken, Zephyr sırtüstü yatıyordum. Sınavların önemli olmadığına dair söz verip duruyordu.

Benim için not.

Bu benim doğamda yoktu. Ben özünde bir işçiydim. Ayrıca, bir Ivy League okuluna para ya da bağlantılarla girmek istemiyordum. Liyakatle girmek istiyordum. Zephyr'i kızdırmak için finallerden önceki son hafta odama girmesini yasakladım.

"Bunu telafi edeceksin," diye bana güvence verdi. "Seninle işim bittiğinde bütün yaz yürüyemeyeceksin."

Shakespeare'in bir dizesi aklıma geldi: *En kötü durumdaki şeyler duracak ya da daha önce olduğu gibi yukarı doğru tırmanacaktır.*

Geçen hafta böyle hissettirdi. Herkes durağan bir haldeydi. Zephyr ve adamları avluda sert davranıyorlardı. Ben odama kapanmış, ders çalışıyordum. Gail ve Theo, anlayabildiğim kadarıyla, iyi gidiyorlardı. Sadece birkaç gün içinde hepimizin buradan ayrılıp evimize döneceğimizi hayal etmek zordu.

Dönecek bir evim olduğundan değil. Amerika'ya dönmeyi düşünüyordum, belki New England'daki geniş ailemle bağlantı kurabilirdim. Zephyr onunla Cote d'Azur'da takılmamı istedi,

İtiraf etmeliyim ki, çok cazipti. Bütün yaz ailesinin yanında güneşlenmekten daha kötü kaderler düşünebilirdim.

Bayan Amelia bana kampüste kalmamı ve ikinci sınıf derslerinden oluşan bir program üzerinde bağımsız bir çalışma yapmamı teklif etti. Böylece Fırtına Bulutu eğitimimi bir yıl erken tamamlayabilecektim. Bu da çok cazipti.

Ama bunları yapmadan önce, şu anda girdiğim dersleri geçmem . Bu da dünyayı dışlamak ve hayatımın zorlukları ve cazibeleri yokmuş gibi davranmak anlamına geliyordu.

Sonra en büyük sınavlardan biri kapımı çaldı.

Saat sabahın ikisiydi. Eşofmanlarım ve yırtık pırtık atletimle yatağımda bağdaş kurmuş oturmuş, nadir metaller piyasasıyla ilgili anlaşılabilir bir metne göz atıyordum ki biri kapımı usulca tıklattı.

Birinin yanlış kapıya vurduğunu düşünerek başımı kaldırıp baktım. O saatte beni rahatsız edebilecek tek kişi Zephyr'di ve o da *hiçbir şeyi* uysalca yapmazdı. Sonra aklıma benimle konuşmak isteyebilecek ama sert bir vuruşla beni uyandırmayacak kadar kibar olan bir kişi daha geldi.

Haftalardır onunla konuşmamıştım.

"Hey," diye selamladım Gail'i aralık kapıdan, "her şey yolunda mı?" "Bir dakikan var mı?" diye cevap verdi, bana doğrudan bakmadan.

"Evet, senin için tabii ki," diye kekeledim. "Lütfen, içeri gelin."

Gail kararsız adımlarla odama girip etrafına bakındı. O gün onu gördüğüm kıyafetlerin aynısını giymişti. Kot pantolon ve hafif bir tunik üst.

"Gece yarısı yağını da mı yakıyorsun?"

diye sordum. "Sana bu odayı o mu aldı?"

"Beni buraya taşıdılar... şey... o ölümden sonra-" "Bu komik bir iş."

Gail . Onu hiç bu kadar soğuk görmemiştim, uçurumun kenarında beni azarlarken bile. O zaman üzgündü. Şimdi ise sertti ve bana tam olarak anlayamadığım suçlamalarda bulunuyordu.

"Bir şey mi öğrendin, Gail? Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Seninle konuşmanın tam zamanı olduğunu düşündüm, Biba. Zephyr Williams ve ekibinin içine sızarak gizli görevde olması gereken kişi sensin. Yaptığın şey , değil mi?"

"Elimden geleni yapıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim çünkü son üç haftadır, ... hakkında bir cevap bulma umuduyla körlemesine etrafı yokluyordum."

Sesi kesildi. Gözlerinin kenarlarında yaşların oluşmaya başladığını görebiliyordum.

"... aileme ne olduğunu öğrenebileceğin umuduyla." "Ben..."

Deniyorum, Gail. Söz veriyorum... Ben..."

Ama ona yalan söyleyemezdim. İşin aslı Krallar hakkında casusluk yapmıyordum. Bilgi almak için Zephyr'e çalışan bir çift taraflı ajan değildim. Gail'i, babasını ya da babamı aklıma bile getirmeden günler geçip gitmişti. Bunu biliyordu ve bu konuda kendime karşı dürüst gerekiyordu.

"Özür dilerim Gail," dedim sonunda. "Sana kötü davrandım. Senin ve kendimin acısını geldim. Sadece birkaç güzel şey oldu ve umursamayı bıraktım. Beni affedebilir misin?"

İkimizin de yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Gail cevap vermek için ağzını açtı ama ağzından bir şey çıkmadı, o da başını salladı ve

bana uzandı. Odanın ortasında buluştuk ve bir saat gibi gelen bir süre boyunca birbirimize sarılıp ağladık.

Sonunda soğukkanlılığımızı yeniden kazandık ve birbirimizi bıraktık.

"Öğrendiğim bir şey var," diye gönüllü oldum. "Fazla bir şey değil ama önemli olabilir. Zephyr'e senin ve benim okul ücretimizi sordum. Fırtına Bulutu'na gidiş yolumuzu ödediğini açıkça söylemedi ama bunu inkâr da etmedi."

"Ondan daha fazla bilgi alabilir misin?"

"Biraz ikna etmek gerekecek," dedim, sonra bilmiş bir sırıtışla ekledim, "ama bu konuda oldukça iyiyim."

"Ah, Biba!" diye kıkırdadı, hâlâ biraz hüngür hüngür ağlıyordu. "Zephyr'le olan kirli işlerin hakkında biraz araştırma yapman gerekecek."

Yarısını bile bilmiyordu.

"Ama dinle canım," diye devam etti, "sanırım değerli bir şey öğrendim. Buraya gelmemin nedeni de bu. Bayan Amelia'nın asistanı olarak senin pozisyonunla bu konuda harekete geçebileceğimizi düşünüyorum."

"Dinliyorum."

"Bayan Amelia babalarımızla aynı dönemde burada öğrenciymiş. Ve öğrendiğime göre on yıl önce, yeni atanan Baş Mütevelli Peter Williams'ın doğrudan emri altında müdire olarak işe alınmış."

"Vay anasını."

"Eğer eski krallarla ilgili bir komplo varsa, bu onun da dahil olduğu bir şey olmalı."

Zihnim dönüyordu. Bunu araştırmak için ne yapabilirdik? Bir şekilde Amelia'nın ofisine girip kişisel dosyalarına ulaşabilir miyiz? Her zaman oradaymış gibi görünüyordu. Tabii...

"Gail," dedim, beynimde bir ampul yanarken, "bir fikrim var."

CHAPTER 25

BIBA

T Amelia'nın özel dosyalarına sızmak için tek uygun zaman final sınavlarından sonraki geceydi.

Bahar döneminin son gecesi, Stormcloud Akademisi'nin tipik bir üniversiteye benzediği yılın tek zamanıydı. Tüm yasadışı içkiler ve maddeler ortaya çıkardı. Sosyal bariyerler yıkıldı. Gerçek popüler müzik koridorları doldururdu. Gail, Bayan Amelia hakkındaki ifşaatını bana söylemeden önce, o gece çılgınca eğlenmeyi dört gözle bekliyordum. bulacak, yüzümü hissetmeyene kadar dans edecek, sonra soyunacak ve erkek arkadaşımı pırıl pırıl dolunaya doğru .

Zephyr'in bildiği kadarıyla plan hâlâ buydu. Gail ve benim başka niyetlerimiz vardı.

Bayan Amelia, Fırtına Bulutu'ndaki Final Gecesi'ne dayanamıyordu. Bununla hiçbir ilgisi olsun istemezdi ama özel ofisi sefahat alemine tehlikeli derecede yakındı. Eğlencelerin olduğu gece, her öğrencinin dönem sonu notunu hesaplamak zorundaydı. Bu onun tüm zihinsel enerjisini gerektiren zahmetli bir işti. Bu yüzden kendini bu çılgınlıktan tamamen uzaklaştırdı.

Asistanı olarak son görevlerimden biri Wachsbrunnen Inn'de bir oda ayırtmak ve tüm son testleri odaya elden teslim etmesi için bir kurye ayarlamaktı. Ayrıca orada onu beklemesi için iki şişe Riesling sipariş ettim.

Amelia akşamı sessiz odasında test sonuçlarını kaydederek, notların ortalamasını alarak ve tatlı yerel şarabını yudumlayarak geçirirdi. Gail ve ben onun ofisinde çalışırdık.

Aradığımız şey bir gizemdi. Eski olduğunu biliyorduk. Peter Williams, Douglas Monfort, Harry Quinn ve geçmişin diğer rekabetçi, vahşi krallarının zamanından. Eğer Amelia babamın öğrencilik yıllarında öğrenciyse, o zamanki güç mücadelesini görmüştü. Eğer Zephyr'in babası onu okula geri istediye, Gail ve beni buraya getiren entrikalar hakkında da bir şeyler biliyor olmalıydı.

Zephyr'e bütün gece onun olacağıma dair söz vermiştim. Bu yüzden parti sırasında ondan ayrılmak için bir neden bulmalıydım. Ayrıca Amelia'nın kapısında aynı anda buluşabilmemiz için Gail'le koordinasyon sağlamam gerekiyordu.

Dokuz buçukta ayaklarım çoktan ağrımaya başlamıştı. Zephyr ve ben bütün gece Drake, Kendrick ve Lorde ile dans etmiştik. Eski Bollinger'i şişeden içiyordu. Bana uzattığında, içiyormuş gibi yaparak başparmağımla kapağını tıkadım. Temiz bir kafaya ihtiyacım vardı.

İçki içmesem bile bitkin düşmüştüm. Zephyr yılsonu hediyesi olarak bana V yakalı ve sırtımı kesinlikle kapatmayan skandal bir robin's egg Et Ochs tulum verdi. İçinde çok seksi görünüyordum ve şükürler olsun! Muhtemelen diğer tüm kıyafetlerimin toplamı kadar tutmuştur.

"Hemen döneceğim," dedim üstü kapalı bir şekilde ama Zephyr beni daha sıkı çekti.

"Nereye gittiğini ?" diye sordu ve sonra bana derin, yarı sarhoş bir öpücük kondurdu.

"İşemem lazım, sevgilim."

"Ben de gelebilir

miyim?"

Kız gibi kıkırdadım ve yarı açık gömleğinden görünen göğsünde cilveli bir tırnak gezdirdim. "Bak ne diyeceğim, seksi şey. Ver bana ...yıkanmak ve odamda rahat etmek için kırk beş dakika. Bu süreyi ayılmak için kullan. Beni dört ayak üstünde, ilgine hazır bulacaksın."

Bu onu ikna etti. Gitmeme izin verdi ve ben uzaklaşırken kıcıma sert bir şaplak attı.

Köşeyi döner dönmez, ayaklarımı öldüren Prada sivri topuklu ayakkabılarımın (bir başka saçma sapan pahalı hediye) üzerinde koşmaya başladım. Amelia'nın ofisine yaklaşık altmış metre ve bir kat merdiven vardı ama geç kalmıştım. Umarım Gail kızmazdı.

Merdivenleri tırmanarak indim ve içeri girdiğimizde ne yapmamız gerektiğini planladım. Gail ve ben birlikte çalışırsak otuz dakika yeterli bir süre olacaktı. Odama dönmek, , bir fahişe banyosu yapmak için on dakikaya ihtiyacım olacaktı ve-

Merdivenlerin dibinde donup kaldım. Theo, Amelia'nın kapısının önünde duruyordu. Siyah örgü polosu ve gri pantolonuyla gizli bir polis gibi görünüyordu. Beni bekliyordu. Bunu biliyordum.

"Theo," diye mırıldandım, "nesin sen-"

"Asıl soru bu değil," dedi açıkça. "Soru şu ki sen-"

Sonra her şey oldu. Koridorda donmuş bir şekilde durup Theo'ya bakarken, siyah eldivenli bir el arkamdan gelip ağzımı sıktı. İri bir kol kaburgalarımın dolandı. Birden ayaklarım yerden kesildi, geriye doğru çekildim. Bağırmaya çalıştım ama yapamadım.

O dehşet dolu ilk milisaniyede Theo'nun bana ihanet ettiğini düşündüm. Beni yakalayan her kimse onunla işbirliği yaptığını düşündüm. Ancak tepkisi bunu yalanlıyordu. Gözleri kocaman oldu ve adımı haykırdı. Bir anda bize doğru koşmaya başladı.

Sonra durdu. Boğazımda çelik bir bıçak hissettim.

"Sakin kıpırdama," diye homurdandı boğuk Amerikan aksanlı bir ses. "Bu kaltağın bağırsaklarını burada deşeceğim."

Theo sakinleştirici bir el kaldırıp gözlerimin içine bakarak, "Sorun yok," diye cevap verdi.

Beni kaçıran kişi, "Halının üzerine yüzüstü uzan," .

Theo yavaşça boyun eğdi, önce dizlerinin üzerine çöktü, sonra öne doğru uzandı.

Tekrar hareket ediyorduk, beni esir alan kişi ve ben, koridorda geriye doğru gidiyorduk ve bir servis merdivenine giriyorduk. Parti yapan öğrencilerden kaçınmak için beni ana koridorlardan uzaklaştırıyordu.

"Sessiz ol, amcık," diye buyurdu. "Buradan güzelce ve kolayca ayrılıyoruz."

Sürünen adımlarla yer seviyesine indik, ancak tam binayı terk etmek üzereyken, delici bir çığlık bizi şaşırttı. Merdivenlerin altında sarmaş dolaş yarı çıplak bir çift vardı. Kız bizi gördü ve çığlık attı.

Saldırganın ağzımı kavrayışının hafifçe gevşediğini hissettim. Elimden geldiğince hızlı ve sert bir şekilde dişlerimi elinin etrafına ve dişlerimi geçirdim. Önce eldiveninin derisinin, sonra da elinin derisinin çözüldüğünü hissettim. Sonra çenemden aşağı kan aktığını hissettim.

"Lanet olsun!" diye bağırdı, beni bıraktı ve yaralı elini tuttu.

Zar zor giyinen çift merdivenlerden yukarı kaçtı. Onları takip etmek üzereydim ki Theo'nun bir kat yukarıdaki sahanlıktan atlayıp saldırganın üzerine sertçe indiğini gördüm. Yere düştükleri anda adama sert ve hızlı yumruklar atmaya başladı.

Beni yakalayan piç kurusu tamamen siyah giyinmişti ve Ekinoks Balosu'nda Theo'yu neredeyse öldüren adamla aynı siyah kar maskesiyle kaplıydı. Aynı adam mıydı?

Maskeli adamın düşen bıçağını bulmak için odayı taradım. Eğer silahsız olsaydı, herkes daha güvende olurdu. Ama Theo buna izin vermedi. Yumruklarının arasında dışarı koşturmanı emretti.

Korkudan altıma sıçtım, emrine uydum. Kendimi acil çıkıştan dışarı attım ve kendimi avluda buldum. Uzakta, Stormcloud'un çevre duvarındaki alçak noktanın yakınında, yanan bir sigaranın turuncu titreşimini gördüm.

"Zephyr!" Bağırđım.

Döndü ve el salladı. Ona doğru koşturmayı başladım. Gecenin keskin havası çıplak omuzlarımı ve sırtımı ısıırıyordu. Ama umurumda değildi. Korkudan titriyordum. Zephyr'e ulaşabilirsem her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. Diğer Kralları bulacaktık ve bu maskeli manyak-

İşe yaramadı. Bir yumruk başımın arkasına çarptı ve beni yere düşürdü.

Üstümde içindeki adam oflayıp pufladı. "Ölme zamanı, Biba Quinn."

Bıçak geldi. Gözlerimi kapadım ve dua ettim.

Bıçak hiç .

Bağırışlar ve kayaya sürtünen ayaklar duydum. Göz kapaklarımı tekrar kaldırmaya cesaret ettiğimde, Zephyr ve Theo'nun adamları dövüştüğünü gördüm.

Yenilmişti ama bir silahı vardı. Adamlar bir ya da iki darbe indirdi ama o bıçağıyla onları savuşturdu. Yine de her seferinde birkaç adım daha geri çekiliyordu. şimdi duvarın kenarındaydı.

Düşüş kaçınılmazdı ama yine de gerçekleştiğinde bir şok oldu. Zephyr adamın çenesine yuvarlak bir yumruk indirdi. Adam geriye doğru tökezledi ve bacakları bilek yüksekliğindeki taş işçiliğine takıldı.

Geri döndü, aşağıdaki uçuruma düşerken korkunç bir çığlık attı.

Bir dakika sonra, o kan dondurucu ıgılığın yankısı kayboldu ve içeride sadece mziğın yankılanan bas sesiyle, durgun gecenin içinde kaldık.

Üçümüz birlikte Zephyr'in odasında durduk, nefes nefese ve korkmuş bir halde birbirimize bakıyorduk.

Birkaç vuruştan sonra Theo hepimizin kafasında ne olduğunu sordu. "Kimdi o?"

"Ne fark eder ki?" Zephyr cevap verdi. "Bir dağın kenarından aşığı uçtu. Vücudundaki her kemik paramparça olmuş. Onu kimse bulamayacak."

"Birisi onu özellikle Biba için göndermiş olmalı. Tıpkı beni bıaklaması için birini gönderdikleri gibi. İkimiz de muhtemelen Krallarla bağılantılı biri olduğunu biliyoruz."

"Kahretsin, Theo. Böyle bir şeyden haberimiz yok."

O sırada adrenalin hâlâ içimde zonkluyordu. Önümde sik ölçen bu iki adamla uğraşacak sabrım ya da odaklanmam yoktu. "Yeter!" diye bağırdım. "Her ne oluyorsa, bunu için yarın bol bol vaktimiz olacak. Bu kavgayı bir geceliğine kesemez miyiz?"

"Ve tam olarak ne yapacaksın?" Theo somurttu.

"Başlangıç olarak, bu gece birbirinizi ldrmeyeceğinize dair bana söz verebilir misiniz?"

Çocuklar birbirlerine baktılar: eski talibim ve şimdiki sevgilim. Aynı madalyonun iki yüzü, sonsuza dek birbirlerinin boğazına sarılmışlar.

"Dinle Brant," dedi Zephyr, "Biba için yaptıklarını takdir ediyorum. Etkileyiciydi."

"Sen de Williams."

"Gördüğüm kadarıyla, birbirimizi daha sonra yok etmeye çalışabiliriz. Şimdilik kendimizi ödeşmiş sayalım. Ateşkes mi?"

"Bu hoşuma giderdi."

Temkinli bir şekilde el ele tutuştular. Üçümüz de rahat bir nefes aldık. En azından bu gece için güvendeydik. Rahatlayabilirdik.

Zephyr ciddiyetle, "Sabah sorular sorulacak," dedi. "en iyisi yollarımızı ayıralım ve uyumaya çalışalım."

Theo bana baktı ve ben de Zephyr ile aynı fikirde olduğumu başımla onayladım. Gözlerinde aynı tatlı hüznü vardı. Bana olan arzusu hiç azalmamıştı. Bu kesindi. Ve beni o odada düşmanımla bırakmak onu öldürüyordu.

Ama yaptı. Her zamanki centilmenliğiyle Theo bize iyi geceler diledi ve geceye karıştı.

Zephyr'in odasının kapısı kapanır kapanmaz, sevgilimin ellerinin narin kıyafetlerimi tutan ipi çözdüğünü hissettim.

"Yatma vakti geldi," diye fısıldadı, spagetti askıları omuzlarımdan kaydırıp tulumumun üst kısmını aşağı çekerken.

Arkamı döndüm ve tişörtünü sıyırdım. Mürekkepli gövdesi, hayatımı kurtarmak için verdiği mücadeleden dolayı hâlâ parlıyordu. Ellerini ve ağzını üzerlerinde hissetmek için göğüslerim kabardı.

Zephyr'in güçlü kollarına düştüm. Dudaklarım onunkilerle çarpıştı ve başka bir dünyaya geçtik. İkimiz de bitkin düşmüş olsak da, karşılıklı çekimimizin alevleri yeniden alevlenmişti. İri elleri saçlarımı ve çıplak sırtımı taradı.

"Oh Tanrım, Zephyr," diye inledim, kıcımdan bacaklarımla arasındaki ıslaklığa doğru yollarını bulduklarında. "Al beni, yut beni, bu geceyi unuttur bana."

Buna mecburdu. Etrafımda uzanarak beni ayaklarımdan kaldırdı, kucakladı ve yatağa taşıdı. O anda, her şeye rağmen, artık korkmuyordum. Güvendeydik, tahrik olmuşuk ve geleceği umursamıyorduk.

EPILOGUE

BIBA

T kapının çalınması bizi çok erken uyandırdı. Gürültülü, hızlı ve ısrarcıydı. Birinin derhal Zephyr ile konuşması gerekiyordu.

Akşamdan kalma ve sinirli bir şekilde yataktan kalktı ve kapıya doğru tökezlerken üstünü örtmeye zahmet . O kapıyı açarken ben de aceleyle yorganı üzerime çektim.

"Bu da ne?" diye bağırdı.

"Vay canına," dedi diğer taraftan telaşlı bir Güneyli tonu. Buffy gözlerini Zephyr'in sarkan tutamağından korudu, "Biba'yla konuşmam gerek. O burada mı?"

"Bu neyle ilgili?"

"Önemli bir konu. Onunla konuşmam lazım."

Zephyr Buffy'ye nasıl cehenneme gitmesini söyleyeceğine karar verirken ben de gizlice yataktan kalkıp iç çamaşırimi buldum. Zephyr'in üzerimde uyluğumun ortasına kadar sarkan sweatshirt'lerinden birini çektim. Utancımı büyük ölçüde örttükten sonra çıplak kıçlı erkeğimi odaya geri ittim ve kapıyı arkamdan kapattım.

"aber Buffy?" Gözümdeki uykuyu silerek sordum.

"Her yerde seni arıyordum, Biba. Hemen gelmen gerek. Ben Gail."

Buffy'nin başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Gözleri panik ve dehşet içinde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Korkunç bir şey olmuştu. Midem ikiye bölündü ve ağzım kurudu.

Son sürat koridora daldım. Acele etmeme gerek yoktu. En kötüsü zaten olmuştu.

Üç polis, Gail Monfort'un kopan boynunu devrilmiş gibi görünen bir sandalyenin üzerindeki kirişe bağlayan kemeri kesiyordu. Oda arkadaşı Diane önceki gün, sınavlardan hemen sonra ayrılmıştı. Oda ona kalacaktı.

Bunun bir intihar olmadığını hemen anladım. Gail'in kollarında bir gün önce olmayan morluklar vardı. Çok fazla kapatıcı sürmüştü. Gail makyajdan nefret ederdi. Şüphesiz, o örtünün altında yüzünde daha fazla morluk vardı.

Deri kemer koptu ve Gail'in cansız bedeni bir patates çuvalı gibi subayın kollarına düştü. Gözleri yuvalarından fırlamıştı. Birisi, soğuk bir kış gecesinde Fırtına Bulutu'na gelişini izlediğim Cornwall'lı bu ufak tefek, tatlı kızı dövmüş ve öldürmüştü. Üzerinde birlikte aldığımız kırmızı ve kahverengi desenli elbise vardı.

Boğazımda safranın yükseldiğini hissettim. Polisi iterek Gail'in en-suite banyosuna kaçtım ve lavabonun üzerinde kurulandım.

Yine yapmıştım. Okuldaki en iyi arkadaşım ile ilgilenmeyi ihmal etmişim. Bu sefer sonuçlar korkunçtan da öteydi. Trajik ve geri dönülemezdi.

"Bayan Quinn," diye bir ses geldi banyonun dışından.

"Bir dakikaya ihtiyacım var, lütfen," diye hıçkırdım.

"Hemen kapıyı açın."

O kırılmış, otoriter ses açıldı. Bayan Amelia'ydı. Burnumu ve gözlerimi sildim ve kapıyı açtım. Hızla içeri girdi ve hemen kapıyı kapattı.

"Konuşmak istemiyorum hanımefendi. Bu okuldan ayrılıyorum ve asla geri dönmeyeceğim."

"Böyle bir şey yapmayacaksın."

"Kusura bakma ama Amelia, git kendini becer. Bu yerle işim bitti."

"Sen çok zeki bir kızsın. Araştırmalarınızın farkındaydım. Siz ve merhum Bayan Monfort. Ne utanç verici."

"Bu konuda ne biliyorsun? Burada olan tüm hainliklere karıştığını biliyorum."

"Yarım bilgiye sahip bir kızdan daha aptal kimse yoktur. Biraz daha kalırsan, gerçeği keşfedebilirsin. Bu çok hoşuma gider."

Önümdeki ince, yaşlanmış kadına aval aval baktım. Birden, onun da bir zamanlar benim gibi olabileceğini fark ettim. Öğrenciyken düzeltemediği bir şeyi düzeltmemi istiyordu.

"Eğer kalırsam, bana yardım edecek misin?"

"Geldiğin andan beri sana yardım ediyorum Biba. Şimdi de durmayacağım."

Banyodan çıktığımda, yaz boyunca Fırtına Bulutu'nda kalma fikriyle uzlaşmaya varmıştım. Eğer Bayan Amelia inanırsa, yakınımıdaki herkesi kimin öldürdüğünü bulabileceğimi biliyordum. Beni de kimin öldürmeye çalıştığını.

Polis Gail'i bir yatağa yatırmış ve üzerini bir çarşafıla örtmüştü. Açık kapıdan Zephyr'in ayakta beni beklediğini gördüm,

Eşofman ve kot pantolon giymişti. Karanlık, okunamayan gözlerine baktım ve o da bana baktı.

Belki de o bakışlarıyla beni rahatlattığını düşünüyordu ama benim gördüğüm tek şey lanet olası sırlar deposuydu. Gail'in öldürülmesinin arkasında onun ya da diğer Krallardan birinin olabileceği fikrinden kurtulamıyordum.

Zephyr elini uzatarak beni yanına çağırdı.

Birinci kitabın sonu.
İkinci Kitap, Kupa Kralı: Nisan
2022'de geliyor!

AUTHOR'S NOTE

Sevgili okuyucu,

Fırtına Bulutu Akademisi serisinin ilk kitabını okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Şu anda nasıl hissediyor olabileceğinizi biliyorum. Kılıçların Kralı'nı okuduktan sonra kafanız karışmış, hayal kırıklığına uğramış ya da ne olacağını merak ediyor olabilirsiniz. Bunların hepsi normal tepkiler çünkü 1. kitapta çok şey oldu!

Biba'nın yolculuğu daha yeni başladı. İkinci kitapta, araştırmasına devam etmek için biriyle ortaklık kuracak. Bir sonraki kitabı okumanız için sabırsızlanıyorum!

Eğer karanlık romantizm kitaplarını seviyorsanız, Güzel ve Esir Alan serim de hoşunuza gidebilir. Güzel ve Çirkin'den esinlenen karanlık bir romantizm hikayesi ve 250'den fazla olumlu okuyucu yorumu var. [Buradan göz atabilirsiniz.](#)

Her Beast'in Tanıtım Yazısı

Düşmanım ailemi öldürdü, şimdi de ben onun kızını mahvedeceğim.

Dövüldüm, aç bırakıldım ama asla yenilmedim. İzledim. Öğrendim.

Güç bende olana kadar. Bu

acımasız bir dünya.

Avlan ya da ol.

Artık yetkili benim.

Merhamet göstermem.

Onları sadece satılabilsinler diye
eğitiyorum. Sonra gözlerimi en büyük

avıma diktim. Babası ailemi öldürdü.

Bildiğim hayatı mahvetti.

Ona acı çektirmenin

zamanı geldi. Kanını

akıtmanın zamanı geldi.

Onu kıracağım.

Ondan her şeyi alacağım.

Tıpkı benden her şeyi aldığı gibi. En

azından plan buydu.

Çünkü tatlı Scarlett soğuk ve ölü kalbimi delip geçiyor. O

benim değil.

O da diğerleri gibi satılacak.

Yine de vücudum onun başka biriyle birlikte olduğu fikrine öfkeyle
kükrüyor.

Ona sahip olmak, onu almak, benim yapmak

istiyorum. Aşkın benim karanlık ruhumda yeri yok.

Yine de onun için cehennem ateşinden geçeceğim.

[Her Beasti şimdi indirmek için buraya tıklayın \(KU ile ücretsiz\)'](#).

Lütfen [Nicole'ün VIP Okur Grubu'nda bize katılmayı](#) unutmayın,

(http://www.facebook.com/groups/nicolecasey_yazar/) ve lütfen kitabı okuduysanız spoiler vermeyin! ;) Diğer tüm romantik kitap severlere katılmanız ve erkek şekeri resimleri komik kitap memleri göndererek eğlenmeniz için sabırsızlanıyorum.

Orada görüşürüz!

Sevgiler,

Nicole

ABOUT THE AUTHOR

Nicole Casey, Melekler Şehri'nde doğmuş ve orada yaşayan bir Çağdaş Romantizm Yazarıdır. Sonsuza dek mutlu sonla biten ateşli çağdaş aşk romanları yazıyor.

Nicole Casey, boşucu sahneler kaleme almadığı zamanlarda hayallerinde kaybolmayı, uzun gece yürüyüşlerine çıkmayı ve kaliteli yemekler yemeyi seviyor. Aynı zamanda kırmızı şarap meraklısı ve kitap kurdudur. Hepsinden önemlisi, hem insan hem de kedi formundaki sevdikleriyle kaliteli zaman geçirmekten başka bir şeyden hoşlanmıyor.

Nicole Casey'nin buharlı romantizm hikayesini almak ve yeni sürümlerden ilk siz haberdar olmak için haber bültenine abone olun:
<https://dl.bookfunnel.com/lzcjb30i6u>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

